

မြန်မာ့အသံ

BURMESE
CLASSIC

PEE MAK

The legendary love story
of "Pee Mak"
& his ghost wife
"Nak"

ပေမာခ်

အောင်မြင်အောင်မြင် ချစ်နေမယ်

(ဘာသာပြန်ရုပ်ရှင်ဝတ္ထု)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု နိုင်ငံရေး
- စည်ကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်ငံမအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မှီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်အောင်ရွက်ပြီး အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်နံ့ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းဆောင်ရည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး၏ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ဘဝခြင်းခြားလဲ ချစ်နေမယ်

(ဘာသာပြန်ရုပ်ရှင်ဝတ္ထု)

ဒေဝစကြာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မိမိတို့	-	သန့်စင်ထွန်း
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်	-	ပထမအကြိမ်
ထုတ်ဝေသည့်ကာလ	-	ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်
ကွန်ပျူတာစာပီ	-	ကြယ်ပွင့်
ပျက်နှာပုံဖော်ခြင်း	-	TZH
အပုံးဖလင်	-	KABAO
အတွင်းပလင်	-	အေဇက်
စာအုပ်ချုပ်	-	ဂုဏ်မာန်
အတွင်းပုံနှိပ်နှင့်	-	ဒေါ်ကြည်ပြာသွယ် (၀၉၁၇၂)
ပျက်နှာပုံဖော်ခြင်း	-	ဝင်းတိုးအောင်ပုံနှိပ်တိုက်
		အမှတ် ၁၈၁ လမ်း ၅၀၊
		ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ထုတ်ဝေသူ	-	ဦးသန့်စင်ထွန်း
		ကြယ်ပွင့်စာပေ (မြ-၀၄၆၆၅)
		အမှတ် ၄၄-ဘီ၊ မြေညီထပ်၊
		ဧရာဝတီ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်။
အုပ်စု	-	၅၀၀
တန်ဖိုး	-	၁၅၀၀ ကျပ်

ပါဝင်သည့်အခန်းများ

- ၁။ လကွယ်ညနှင့် သားချော့တေး
- ၂။ ရဲလေးဖော်နှင့် သရဲမ
- ၃။ ကျောက်နီလက်စွပ်နှင့် အနိမ့်စု
- ၄။ တစ္ဆေတည်ခင်းသော ညစာစားပွဲ
- ၅။ တကယ်သေတာ ဘယ်သူလဲ
- ၆။ သရဲနှင့် တစ်လှေထဲစီးခြင်း
- ၇။ ဘဝခြင်းခြားလဲ ချစ်နေမယ်
- ၈။ သရဲမှာလည်း အသဲနဲ့ပါ

ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

၈၉၅ . ၈၃
ဒေဝစကြာ
ဘဝခြင်းခြားလဲ ချစ်နေမယ် / ဒေဝစကြာ - ရန်ကုန်
ကြယ်ပွင့်စာပေ ၂၀၁၃။
၁၅၆ - စာ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၈ စင်တီမီတာ

သန်း ၅၅၀) ဖြင့် တင်ထားသော ဆူနရီထိုင်းရာဇဝင်ဇာတ်ကားကို ကျော်တက်သွားသည်။ အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံအတော်များများ ရံတင်ပြသရာနေရာများ၌လည်း အောင်ပွဲခံနေသည်။ တကယ်တော့ ဤဇာတ်လမ်းမှာ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် ပြောဆိုလာခဲ့သော ဂန္ထဝင်သရုပ်ပြင်တစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်သည်။ သူတို့နိုင်ငံတွင် ဤဇာတ်လမ်းကို ဝတ္ထုရေးဖူးသည်။ ရုပ်ပြရေးဖူးသည်။ ဇာတ်ကဖူးသည်။ ကာတွန်းအနေနဲ့ ရိုက်ဖူးသည်။ ရုပ်ရှင်အနေနဲ့လည်း မကြာခဏ ရိုက်ကြသည်။ ၁၉၉၉ က နာမည်ကျော်ခဲ့သော Nang Nak ဇာတ်ကားမှာ ဤဇာတ်လမ်းကို ရိုက်ကူးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤဇာတ်ကားကို ကြည့်သူအများစုမှာ လူငယ်များဖြစ်ကြသည်။ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားဖော်ကြနုထားသဖြင့် သူတို့ကြိုက်နှစ်သက်ကြဟန်တူသည်။ ရုပ်ရှင်က ဟာသရသနှင့် ဘယာနက (ထိတ်လန့်ခြင်း) ရသကို ရောနှောပေးနိုင်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် တစ်ချို့က နှစ်ခါသုံးခါပြန်ကြည့်ကြသည်။ မကြည့်ရသေးသူကို ကြည့်ပြီးသူတွေက ကြည့်ဖို့ လက်တို့သည်။ လူငယ်ချင်းဆုံမိလို့ စကားပြောလျှင် မှာခံနှင့် နာခံအကြောင်းက ပါလာသည်။ ဤအကြောင်းကိုမှ မသိလျှင် ထိုလူငယ်မှာ သိုးမည်းဖြစ်နေပေမည်။ ဖေဘွတ် facebook

စာမျက်နှာများပေါ်တွင်လည်း ဤကားအကြောင်း ရေးကြပြောကြသည်။ ဒါကြောင့် ရုပ်ရှင်နှင့် ဝေးနေသော လက်လှမ်းမမီသူများအတွက်၊ ဤဇာတ်ကားအကြောင်းကို ကြားရုံသာကြားဖူးကာ သိချင်သူများအတွက်၊ ဤဇာတ်ကားကို ဝတ္ထုအသွင်ရေးသားထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။ ရုပ်ရှင်ကိုကြည့်ကာ ရေးရသဖြင့် ဤဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ရုပ်ရှင်ဝတ္ထုဟု ခေါ်ရလေမလားမသိ။

မည်သို့ဆိုစေ . . . ဤမျှနာမည်ကြီးသော ရုပ်ရှင်စာအုပ်မြည်းသဘောလောက် ခံစားရလျှင်ပင် စာရေးသူတစ်ဦးအနေဖြင့် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်မိမည် ဖြစ်ပါကြောင်း . . . ။

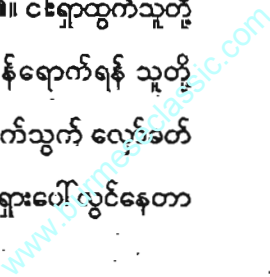
လေးစားလျက်
အဝဝကြာ
(၄၄၂ ၂၀၁၃)

* တစ်ခါတရံ နှစ်ဖက်မှ သားချောသီချင်းသီဆိုနေသံကို ကြား
ရတတ်သည်။ အခုလည်း နှစ်သည် လှေဆိပ်တံတားထိပ်
တွင် ကလေးပိုက်ကာ ရပ်ရင်း . . .

(၁) လကွယ်ညနှင့် သားချောတေး

(၁) လက္ခဏာနှင့် သားစေ့တေး

အလင်းရောင်က တစထက်တစ လျော့ပါးဆုတ်ယုတ်စပြု
လာသည်။ ချောင်းရိုးတလျှောက် ခနဲတော တောအုပ်အပေါ်၌
အမှောင်ထူက တစထက်တစ မင်းမူလာ၏။ ပါခနောင်းရွာကလေး
မှာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရွာကလေးတစ်ရွာ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ရေလုပ်ငန်း
ကို အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုနေရသူတွေ များ၏။ ငါးရှာထွက်သူတို့
သည် လုံးဝအမှောင်ကျရောက်မလာခင် အိမ်ပြန်ရောက်ရန် သူတို့
လှေကလေးများကို ချောင်းရိုးတလျှောက် ခပ်သွက်သွက် လှော်ခတ်
လာကြ၏။ သူတို့မျက်နှာများပေါ်တွင် အထင်အရှားပေါ်လွင်နေတာ

ကကြောက်လန့်ရွံ့ထိတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ကား လကွယ်ညတစ်ည ပင် ဖြစ်လေသည်။

ချောင်းဇိုးကလေးတလျှောက် ရေစပ်ရွံ့နှံ့တော့တွင် လူနေ အိမ်ကလေးများမှာ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် ခပ်ကြကြ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း တည်ရှိနေသည်။ ထိုအထဲတွင် အစွန်ဆုံးကျသော အိမ်ကလေးတစ် အိမ်ကား ထူးခြား၍နေသည်။ အိမ်ကလေးမှာ လူသူမနေသလို တိတ်ဆိတ်မှောင်မဲနေ၏။ သို့သော် . . .

မကြာခင်မှာပင် ထိုအိမ်ထဲမှ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် လသားအရွယ်ကလေးငယ်ကို ရင်ခွင် တွင် ပွေ့ပိုက်ကာ ထွက်လာသည်။ ငယ်ရွယ်သော ကလေးအမေမှာ အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် ချောမောလှပသူတစ်ဦးဖြစ်လေ သည်။ အလင်းရောင်အားနည်းသော ယခုလိုနေရာမျိုးမှာပင် ဝန်း စက်သော သူ့မျက်လုံးတွေ လှပစွာ အရောင်လင်းလဲ့နေသည်။ သူ သည် တစ်ခါက ဤရွာမှ အလှဆုံးမိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကံကောင်းသော ရွာမှလူလင်ကာလသား မှာနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ သည်။ မှာနှင့် နှာနှင့် . . . သူတို့နှစ်ယောက်အမည်တွေက ခပ်ဆင် ဆင်။ သူတို့နှစ်ဦးလုံးမှာ နုပျိုချောမောသူတွေဖြစ်သဖြင့် နေနဲ့လ

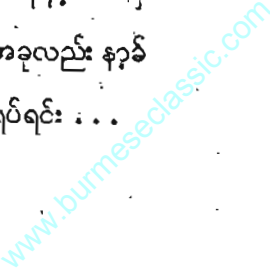
ရွှေနဲ့မြလို လိုက်ဖက်ကာ တစ်ရွာလုံးက အားကျခဲ့ကြရသည်။ သို့ သော် သူ့ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်မှာပင် သူ့ခင်ပွန်းမှာသည် စစ်ထွက်သွားရ သည်။ အခု မှာနှင့်က စစ်မြေပြင်မှာ . . . ။

ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် နှာသည် တစ်ညတွင် တစ်ဦး တည်း ကလေးမွေးဖွားရန် ကြိုးစားရင်း အဖော်ကင်းမဲ့စွာ သေဆုံးခဲ့ ရလေသည်။ ရွာက လူတွေကပင် ကလေးရော၊ မိခင်ပါ မြှုတ်နှံ သဂြိုဟ်ပေးခဲ့ရ၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို အစွဲအလမ်းကြီးလှသော နှာနှင့် အတော့ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ထိုအိမ်ဂေဟာတွင် သရဲဖြစ်၍ နေလေ သည်။ ယခုလို လပြည့်လကွယ်ညများတွင် အိမ်ထဲမှ သူသည် ကလေး ဇိုက်၍ ထွက်လာကာ အိမ်ရှေ့လှေဆိပ်တွင်ရပ်ရင်း . . .

မှာနှင့်ရေ . . . မှာနှင့်ရေ . . .

ဟု တမ်းတအော်ခေါ်တတ်သည်။ သူ့အော်ခေါ်သံကို တစ် ရွာလုံးက ကြားကြရသည်။ အဲသလိုဆို တစ်ရွာလုံးပင် ထိတ်လန့်ကာ အိမ်တံခါးတွေပိတ်၊ ပုန်းအောင်းနေကြရ၏။ တစ်ခါတရံ နှာနှင့်အိမ်မှ သားချောသီချင်းသီဆိုနေသံကို ကြားရတတ်သည်။ အခုလည်း နှာနှင့် သည် လှေဆိပ်တံတားထိပ်တွင် ကလေးပိုက်ကာ ရပ်ရင်း . . .

မှာနှင့်ရေ . . . မှာနှင့်ရေ . . .

ဟု တကြော်ကြော် အော်နေလေတော့သည်။

* * * *

နာခံ၏ခေါ်သံက မာခံက မကြားနိုင်။ သူက ဝေးလံသော
စစ်မြေပြင်မှာ ရောက်ရှိနေသည်။ အချိန်ကာလက ထိုင်းနိုင်ငံကို
ရက်တန်နာကွန်ဆင်မင်းဆက် အုပ်စိုးနေသော ကာလဖြစ်သည်။
ဘုရင်နှင့် အိမ်နီးနားချင်းနိုင်ငံ စစ်ဖြစ်လေရာ၊ မာခံလည်း စစ်သား
စုဆောင်းရာတွင် ပါ၍သွားလေသည်။ သူသည် ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာ
နှင့်ဖုန်းဖြစ်သူကို ကျောခိုင်းကာ စစ်မြေပြင်ကို လိုက်ပါခဲ့ရသည်။
စစ်ပွဲက ကြာမြင့်သည်နှင့်အမျှ ပြင်းထန်လှသည်။ တစ်ဘက်ရန်သူ
က သေနတ်တွေ အသုံးပြုသဖြင့် သူတို့စစ်တပ် အထိနာလှသည်။
ယခုတော့ သူသည် ဒဏ်ရာများစွာဖြင့် ကတုတ်ကျင်းထဲတွင် ရဲဘော်
ရဲဘက်လေးယောက်နှင့် ရှိနေလေသည်။ ထိုလေးယောက်မှာ စစ်
မြေပြင်ရောက်မှ တွေ့ကြရသော်လည်း စစ်မြေပြင်တို့ထုံးစံ သေတူ
ရှင်ပံက်များဖြစ်သဖြင့် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလို ခင်မင်နေသော တာ
ပါး၊ ရှင်းနဲ့ အော့တို့ဖြစ်သည်။ သူတို့လည်း အသီးသီးဒဏ်ရာရနေ

ကြသည်။ သို့သော် သူ့လောက် မပြင်းထန်။

မာခံက ရင်ဘတ်က အောင့်နာလာကာ ချောင်းတစ်ချက်
ဆိုးလိုက်သည်။ ပါးစပ်ထဲက ပွက်ကနဲ သွေးအန်ကျလာ၏။ သူငယ်
ချင်းတွေက ပူပန်စွာ မေးကြသည်။

“မာခံ . . . ဘယ်လိုနေလဲ၊ မင်းအခြေအနေကောင်းရဲ့လား”

မာခံက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့ရင်ဘတ်ကို ကျည်
ဆဲမှန်ထားသည့် ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်သည်။ စစ်မြေပြင်ဖြစ်သဖြင့်
သေသေချာချာ ကုသမှုမခံယူနိုင်။ ဖြစ်သလို ဆေးထည့်တာ ပတ်တီး
စည်းပေးထား၏။ ထိုပတ်တီးမှာလည်း ဒဏ်ရာမှ စိန်ထွက်လာသော
သွေးတွေ ဝှန်းထင်း၍နေသည်။

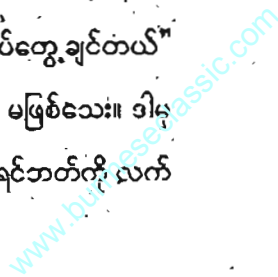
“မာခံ . . . မင်း နောက်ဆုံးမှာခဲ့ချင်တဲ့ စကားရှိလား”

ရှင်းက မေးလိုက်သည်။ သူတို့က မာခံကို ရှင်နိုင်မယ်မထင်။

မာခံက ခေါင်းခါပြကာ . . .

“မရှိဘူး၊ ငါရွာကိုရောက်အောင် ပြန်မှဖြစ်မယ်၊ ငါ့ဖုန်းက
ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနဲ့ ကျန်ခဲ့တာ၊ သူတို့ကို ငါသိပ်တွေ့ချင်တယ်”

သူ အားတင်းထားမှ ဖြစ်မည်။ သူ့သေ၍ မဖြစ်သေး။ ခါး
သူ့ဖုန်းနှင့် သူ့ရင်သွေးကို တွေ့နိုင်မည်။ သူ့အကျိုးရင်ဘတ်ကို သက်

နှင့်ဖိထားရာမှ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ခုတုတုဖြစ်နေသော အရာတစ်ခုကို စမ်းမိသဖြင့် ထုတ်လိုက်သည်။ လက်သုံးလုံးလောက်ရှိသော ဘုရားပုံတော်ဆွဲသီးကလေး။ သူ့ကို ကုသည့်ဆရာဝန်က ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီအဆောင်ကလေး ဆောင်ထား။ အန္တရာယ်ကင်းတယ်”

သူ့လက်ထဲမှ ဘုရားရုပ်ပုံတော် အဆောင်ဆွဲသီးကလေးမှာ သွေးတို့စွန်းပေလျက် ရှိလေသည်။

နောက်ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ . . .

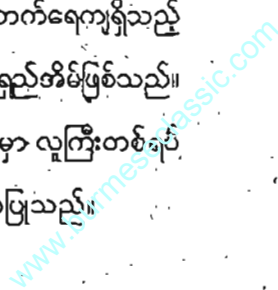
ဖါခနောင်းရွာကလေး၏ လှေဆိပ်သို့ ပေါင်းမိုးဖြင့် လှေကြီးတစ်စီး ဆိုက်ကပ်လာသည်။ လှေပေါ်တွင် ရွာသို့ပြန်လာသော မာ့ခဲနှင့် သူ့အဖော်လေးယောက် ပါလာလေသည်။ သူတို့ကို မာ့ခဲက လမ်းကြိုသဖြင့် ရွာကိုအလည်ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလှေဆိပ်မှနေ၍ မာ့ခဲအိမ်ကလေးရှိရာသို့ ချောင်းရိုးကလေးအတိုင်း လှေငယ်တစ်စီးနှင့် လှော်ခတ်လာခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှာ နေဝင်စပြုနေလေပြီ။ ချောင်းရိုးတလျှောက်မှာ အိမ်မြေကျပါးလှသည်။ သူတို့အိမ်အနီး ရောက်သောအခါ ပိတ်ထားသော အိမ်များကိုသာ တွေ့ရ၏။ လူသူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရ။ ထို

အနီးအနားမှ လူများမှာ သရဲမနာ့ခဲကို ကြောက်ရွံ့ကာ အိမ်ပြောင်းပြေးသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်ကို မာ့ခဲက မသိ။ ကျန်ရဲလေးဖော်ကလည်း ဤနေရာတွင် လူသူလေးပါးကင်းရှင်းနေသဖြင့် အံ့ဩနေကြသည်။

မကြာမှီ အမှောင်ထုက ချောင်းရိုးတလျှောက် လွှမ်းမိုးလာ၏။ အေးမြခြင်း၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့် အမှောင်ထုကြီးမားနေခြင်းတို့က ဤနေရာကို ခြောက်ခြားဖွယ်ရာဖြစ်အောင် ဖန်တီးနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။ တကယ်တော့ သူတို့သည် စစ်မြေပြင်တွင် ခါး၊ လှံကိုင့်စွဲကာ ရန်သူကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော စစ်သားကောင်းများဖြစ်သည်။ သူတို့ သူတို့သည် မိနိုးဖလာလုံကြည်မှုအရ တစ္ဆေသရဲဆိုတာကိုတော့ ကြောက်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ လှေကလေးက မာ့ခဲတို့အိမ်ရှေ့လမ်းတွင် ထိုးဆိုက်ရပ်လိုက်သည်။ တာ့၏လက်ထဲတွင် ဖန်မီးအိမ်တစ်ခုကိုင်ဆောင်ထားသဖြင့် ဝိတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်မှာ ထပ်လင်းမြင်သာနေသည်။

မာ့ခဲတို့အိမ်သည် ရွံ့နွံ့ထူထပ်သော ရေတက်ရေကျရှိသည့် ထိုဒေသတွင် ဆောက်လေ့ရှိသော အိမ်ပုံစံ၊ ခြေတံရှည်အိမ်ဖြစ်သည်။ လှေကားထစ်များဖြင့် တက်ရကာ၊ အိမ်ကြမ်းပြင်မှာ လူကြီးတစ်ချပ်ခန့် မြင့်နေ၏။ မာ့ခဲက အောက်မှရပ်ကာ အသံပြုသည်။

“နာခံ . . . နာခံရေ . . . နာခံ . . . ငါပြန်လာပြီ”

သို့သော် အထဲမှ ထူးသံမကြားရ။ လှုပ်ရှားမှုလည်း မရှိ။

ပတတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍သာ နေသည်။

မာခံက တစ်လှမ်းခြင်လှမ်းကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွား၏။

“နာခံရေ . . . နာခံ . . .”

ဟုလည်း နှုတ်မှ တဖွဖွခေါ်၏။ ဘေးမှကြည့်နေသော တာ

က . . .

“နာခံဆိုတာ နားထိုင်းမလား မသိဘူး”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သေးသည်။ ကျန်သူတွေကတော့ မာခံ

၏လနိုးသည် မည်သို့ပုံရှိသည်ကို သိချင်သဖြင့် မျှော်လင့်တကြီးစောင့်

စား၍ ကြည့်နေကြသည်။ မာခံက သူတို့ကို ပြောထားတာကတော့

သူ့လနိုးသည် ထိုရွာတွင် အချောအလှဆုံးဟု ဆိုသည်။

မာခံက တစ်လှမ်းချင်း အိမ်မကြီးဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားတော့

မှ အိမ်ထဲမှာ ထွန်းထားသော ခပ်မိန့်မိန့်မီးရောင်ကို မြင်ရသည်။

သူ ဝမ်းသာသွား၏။ နာခံရှိနေတာပဲ။ သူ အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။

ဖြစ်သလိုလုပ်ထားသော အဝတ်ကြမ်းပုခက်ကလေးကို တွေ့ရ၏။

သူ့သားကလေးပဲ။ သူ့က ဝမ်းသာအားရ ဝံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပုခက်

အ တစ်စုံတစ်ယောက်ရှိသလို လေးတွဲနေကာ လှုပ်ရမ်းနေသည်ထင်

ရသော်လည်း အထဲတွင် ဟာလာဟင်းလင်း၊ ဘာမှရှိမနေ။ သူ့ရင်

ထဲတွင် လစ်ဟာ၍သွားသည်။

“နာခံ . . .”

အသံထွက်ရင်း ခပ်မိန့်မိန့်လင်းလဲ့နေသော အိမ်ထဲကို လှည့်

ဝတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှမတွေ့။ ထိုစဉ် သူ့ကို နောက်ဘက်က

လှမ်းဖက်လိုက်သောကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်၍သွားသည်။ ဖြူဖွေး

လှပသော ခပ်သွယ်သွယ်လက်ကလေးနှစ်ဖက်က နောက်မှနေ၍

သူ့ခါးကို သိုင်းဖက်ထားသည်။ သူ့ကြောတွင် မိန်းမတစ်ယောက်၏

နူးညံ့နွေးထွေးသော အတွေ့အထိကို ခံစားလိုက်ရသည်။

“နာခံ . . .”

သူ့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဘဝတွင် ဘယ်တော့မှ မေ့

ပျောက်နိုင်မှာမဟုတ်သော မျက်နှာလှလှလေး။ ထိုမျက်ဝန်းရွန်းလဲ့လဲ့

တွင် မျက်ရည်စတို့ တွဲခဲ့နေသည်။

“မာခံ . . . ပြန်လာတယ်နော်၊ မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ထင်

နေတာ”

သူတို့ တွယ်တွယ်တာတာ ပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။

“ငါပြောသွားတာပဲ ပြန်လာမယ်လို့ ငါ မင်းကို နေ့တိုင်း လွမ်းနေတာ”

“ကျွန်မကလည်း ရှင့်ကို နေ့တိုင်းမျှော်နေတာပါပဲ”

“တို့သားလေးရော”

“ဟောဟိုမှာ ဆော့နေတယ်”

သူကြည့်လိုက်တော့ ခြင်ထောင်ပါးပါးမှ မောက်ထွင်းမြင်နေတာက လေးဘက်သွားနေသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်။ သူ့ကလေးကို ပွေ့ချီကာ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မစောတူသားကလေးပဲဟေ့၊ ဒါကြောင့် ချောတာ”

သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထဲမှာ တွေ့ဆုံအလွမ်းသယ်နေတာကို ရဲလေးဖော်က စိတ်မရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေကြရ၏။

မကြာခင် မာဒ်သည် နာဒ်ပုခုံးကိုဖက်ကာ အိမ်ပြင်ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ အောက်တွင်ရပ်ကာ သူတို့ကို ငေးကြည့်နေသည့် ရဲလေးဖော်က အား . . .

“သူငယ်ချင်းတို့ . . . သူက ငါ့ဇနီးနာဒ်တဲ့”

နာဒ်က လက်အုပ်ချီကာ ခေါင်းညွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ရဲလေးဖော်က ချောမောလှပသည့် နာဒ်ကိုကြည့်ကာ မှင်တက်မိနေ

သည်။ ဤမျှချောင်ကျသော၊ နှင်းပါးသိမ်ငယ်သည့် တောရွာကလေးတွင် ဒီလိုချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးရှိနေတာကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့ နာဒ်အား . . .

“ဒါက ငါနဲ့စစ်မြေပြင်မှာ အတူတူတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ တာ့၊ ရှင်း၊ ပါးနဲ့ ဧတုတု၊ ညမိုးချုပ်ပြီဆိုတော့ မင်းတို့ ရွာတွေလိုက်ပို့ဖို့ လှေငှားရတာ ခက်သွားပြီ၊ မင်းတို့ တစ်ညတော့ ဒီမှာပဲ အိပ်ကြ”

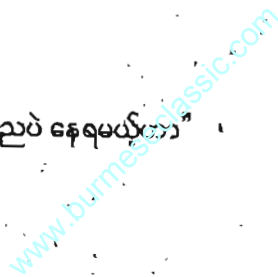
မာဒ်က ရှေ့ဘက်ကမ်းတွင်ရှိသော အိမ်တစ်အိမ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ . . .

“ဟိုရှေ့ကဟာက ငါ့အဒေါ်အိမ်ပဲ၊ သူက ကွယ်လွန်သွားပြီဆိုတော့ နေမယ်လူ မရှိဘူး၊ မင်းတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်တယ်” ဟု ပြောသည်။ နောက်တတ်သော ရှင်းက . . .

“သူ့အဒေါ်က ကွယ်လွန်သွားပြီဆိုတော့ တို့ကိုများ ခြောက်လှန့်နေမလား မသိဘူး”

ဟု ပြီး၏။ ဧတုက . . .

“ကြောက်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ပြီးတော့ ဒီတစ်ညပဲ နေရမယ်တာ” မာဒ်က . . .

“မင်းတို့ နေချင်သပဆိုရင် အဲဒီမှာ စစ်ပြီးတဲ့အထိလည်း နေနိုင်တယ်”

ဟု ဆိုသည်။ ပါးက . . .

“တို့ ဒီမှာပဲ ခဏနေရအောင်”

သူတို့ရွာပြန်သွားပါက စစ်ထဲကိုဝင်ဖို့ ပြန်ဆင့်ခေါ်ခံရမှာကို ကြောက်ရွံ့နေကြသည်။ ပြီးတော့ ပါးက ချောမောလှပသော နှာခွံကိုလည်း သဘောကျနေ၏။ မှာခွံကိုနှုတ်ဆက်ကာ သူတို့လှေကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တည်းခိုရမည့်အိမ်ကို ကူးခဲ့ကြသည်။

မှာခွံနှင့် နှာခွံကတော့ အိမ်ထဲတွင် အလွမ်းသယ်ကာ ကျန်ခဲ့၏။

“ငါက စစ်သားကောင်းမဟုတ်ဘူး နှာခွံ၊ စစ်မြေပြင်မှာလည်း ငါက နေရုံသမျှ မင်းတို့လွမ်းဆွတ်နေခဲ့တယ်”

“ကျွန်မကလည်း ရှင့်ကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မျှော်နေခဲ့တာပါ”

“ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်ဆို မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ ခွဲမထားနဲ့ဘူး၊ ငါကတိပေးပါတယ်”

မှာခွံမျက်လုံးတွေက အိမ်ရှေ့အမှောင်ထုထဲရောက်သွားသည်။ မှောင်ထဲတွင် ဝင်းလဲ့နေသော ပိုးစုန်းကြားတစ်သိုက်ကို တွေ့ရ

သဖြင့် လက်ညှိုးထိုးပြကာ . . .

“နှာခွံရေ . . . ကြည့်စမ်း၊ ပိုးစုန်းကြားတွေ လှလိုက်တာ”

နှာခွံက လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘယ်က ပိုးစုန်းကြားတွေ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဝိညာဉ်တွေ”

“နှာခွံ . . .”

မှာခွံက ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်ကာ နှာခွံ၏ကျောဘက်ဝင်ကာ ပုန်းလိုက်၏။ နှာခွံက ယောက်ျားတန်ဖန်မယ့် အကြောက်ကြီးသော မှာခွံကိုကြည့်ကာ ရယ်လိုက်တော့မှ မှာခွံက နောက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိကာ . . .

“နှာခွံ . . . ဒီလိုမနောက်နဲ့လေ၊ ငါ သရဲကြောက်တတ်မှန်း သိရဲ့သားနဲ့”

ဒီစကားကြားတော့ နှာခွံရဲ့မျက်နှာက မှိုင့်တွေသွားသည်။ မှာခွံက သရဲကြောက်တတ်တာ သူကောင်းကောင်းသိသည်။ တကယ်လို့ သူက လူစင်စစ်မဟုတ်ဘဲ သရဲမတစ်ကောင်ဟု သိရလျှင် မှာခွံဘယ်သို့သဘောထားလေမလဲ။ တစ္ဆေသရဲကို အကြောက်ကြီးလှသော မှာခွံသည် သူ့ကိုစွန့်ခွာကာ ထွက်ပြေးသွားမှာ သေချာလှသည်။ မှာခွံကို အံ့ဆုံနဲ့မခံနိုင်သော နှာခွံအနေဖြင့် သူ့ကို သရဲမတစ်ကောင်

ဖြစ်ကြောင်း မှာခံက မရိပ်စားမိလေအောင် ပိပိရိရိနေမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

မှာခံက အထုတ်ကလေးတစ်ထုတ်ကိုဖြည့်ကာ အထဲမှအရာကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ နှာခံကြည့်လိုက်တော့ ဘုရားပုံတော်ဆွဲသီးအဆောင်လေးဖြစ်နေတာ တွေ့ရသည်။ နှာခံက . . .

“မှာခံ . . . အဲဒါဘာလဲ”

“ငါ့ကို ဆေးကုတဲ့ ဆရာဝန်က ပေးထားတာ၊ ဒါလေးဆောင်ထားရင် အန္တရာယ်ကင်းတယ်တဲ့”

မှာခံက ဒီလိုဘုရားပုံဆောင်ထားတာ နှာခံက မကျေမနပ်။

ဤအတိုင်းဆို သူ့အနားကပ်ရခက်လိမ့်မယ်။ ထို့ကြောင့် . . .

“မှာခံရဲ့ပုံက သွေးတွေစွန်းနေတယ်၊ နမိတ်မကောင်းဘူး၊ လွှင့်ပစ်လိုက်ပါ မှာခံရယ်”

ဟု တောင်းဆိုလိုက်လေသည်။ ခဏနေတော့ မှာခံက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ လွဲနေရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဒီတော့ နှာခံက အိပ်ယာထဲမှထလာကာ . . .

ကလေးပုခက်နားသွား၍ ပုခက်ကို လှုပ်ရမ်းရင်း သူ့ဆိုနေကျ သားချောပေးကိုဆိုကာ ပုခက်ကို လွှဲနေလိုက်သည်။ တိတ်ဆိတ်

သော ညဉ့်ယံကို ဖောက်ထွင်းကာ နှာခံ၏သားချောပေးအသံက ရွာဘက်ဆီ ပြန့်လွင့်၍သွားသည်။

နှာခံ၏ သီချင်းဆိုသံကြားရသော ရွာထဲက လူတွေမှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကုန်သည်။ ကလေးတွေက သူတို့မိဘတွေရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ကာ ပုကွေးနေကြရှာသည်။ သူတို့မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်စတွေ ဝေ့ဝဲ၍။ သူတို့မိဘများ၏မျက်နှာတွင် ထိတ်လန့်ရွံ့ကြောက်မှုတွေ ဖုံးလွှမ်း၍။ သူတို့အားလုံး ကြောက်ရွံ့မဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေကြလေသည်။

* * * *

* သူမြင်နေရတာက အလင်းရောင်၏ဆန့်ကျင်ဘက်ဆိုတော့
မဲမဲအရိပ်သဏ္ဍန်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုမည်းမည်းအရိပ်က
ဖြည်းညှင်းစွာ ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး သူ့ဆီလျှောက်လာနေသည်။
ရှင်းက နောက်ကို ခြေလှမ်းမဆုတ်မိအောင် ကြောက်ရွံ့စိတ်
ကို ထိန်းချုပ်ထားရ၏။

(၂) ရဲလေးပေါ်နှင့် သရဲမ

(၂) ရဲလေးပေါ်နှင့် သဲရဲမ

ဖောက် ဖီး ဖီး ဖွတ် . . .

လင်းကြက်တွန်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်တွင်
ဓာကလေးတစ်သိုက်နားကာ တကွီကွီမြည်နေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်
တွင် ပိုးလိုးပက်လက် ဖရိုဖရဲအိပ်ပျော်နေရာမှ စတင်နိုးလာသူက
ရုန်းဖြစ်သည်။ သူတို့ညက အေးအေးလူလူပင် အိပ်ပျော်သွားကြ
သည်။ မအိပ်ခင် တစ်ရွာလုံးက ကြောက်ရွံ့ရသည့် နာခံ၏သားချော
တေးအသံ ထွက်ပေါ်လာသော်လည်း သူတို့က ကြောက်ရွံ့ရမှန်း
မသိကြ။

ကြယ်ပွင့်အသံ

ရှင်းက အိပ်ရာမှထကာ ဆန်လက်တစ်ဆုတ်စာယူ၍ စာကလေးတွေကို ကျွေးသည်။ စာကလေးတွေက ယဉ်ပါးစွာဖြင့် သူ့လက်ဖဝါးပေါ် အထိတက်ပြီး ဆန်တွေကို ယူငင်စားနေသဖြင့် ရှင်းသဘောအကျကြီး ကျနေ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ထကြ၊ ကြည့်စမ်း . . . စာကလေးတွေ ဘယ်လောက်ယဉ်သလဲ”

ဟု အိပ်နေသူတွေကို အော်နှိုး၏။ ပထမဆုံး နိုးလာသူက သူနှင့်ကပ်လျက်အိပ်နေသော ပျိုခဲဖြစ်သည်။ ပျိုခဲက ရှင်းကို မြေထောက်နှင့် ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။

“စောစောစီးစီး သူများတွေ အိပ်ကောင်းနေတုန်း ဘာတွေ ဆူညံဆူညံ လုပ်နေတာလဲ၊ စာကလေးတွေကလည်း တက္ခီကျီနဲ့ နားငြီးလိုက်တာ၊ တော်ရာ သွားစားကြစမ်း”

စာကလေးတွေက လန်ပြီး ပျံထွက်ပြေးသွားကြသည်။ အိမ်ထဲကို မှာခဲက ဝင်လာ၏။

“သူငယ်ချင်းတို့ အစောကြီးနိုးနေကြပါလား၊ ထကြ . . . ထကြ”

ဒီနေ့ ၅ ရက်တစ်ဈေးနေ့ဖြစ်သဖြင့် ရွာထဲရှိဈေးသို့ သွားရ

ရဲလေးဖော်ကို လာနှိုးခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အိပ်ရာက ထကြသည်။ သူတို့ရှေ့ချောင်းထဲတွင် လှေကြီးတစ်စီး ဖြတ်သွားသည်။ အလောင်းပေါင်းများစွာကို လှေပေါ်တွင် စီထပ်ထားကာ အပေါ်က ဖျာနှင့် အုပ်ထားသော်လည်း လူသေများ၏ ခေါင်းတွေခြေထောက်တွေက ပေါ်နေသည်။ ပျိုခဲက . . .

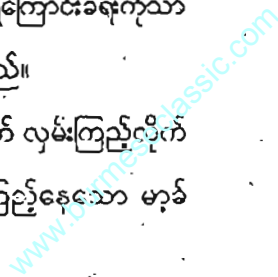
“ဘာတွေလဲဗျ”

ဟုလှမ်းမေးတော့ လှေလှော်လာသူက . . .

“စစ်ပွဲမှာ ကျဆုံးသွားတဲ့ လူတွေလေး မိသားစုဆီကို အလောင်းတွေ လာပို့တာ”

ဟုဖြေ၏။ ရှင်း ကျေချမ်းသွားသည်။ သူတို့သာ သေကံရောက်သက်မပျောက် စစ်မြေပြင်မှ ထွက်ခွာလာနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း စစ်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာရခဲ့သူတွေဖြစ်သဖြင့် ပြန်ကာ အနားယူခွင့်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မှာခဲယူလာသော လှေစာလေးဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ဒေသတွင် ရေကြောင်းခရီးကိုသာ အဓိက အသုံးပြုသွားလာနေကြတာ တွေ့ရသည်။

လှေပေါ်က ရှင်းသည် မှာခဲတို့အိမ်ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးကိုပိုက်လျက် သူတို့ရှိရာ ဝေးကြည့်နေသော မှာခဲ

မိန်းမနာခံကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရှင်းက ဖေါ်ရွှေသူပီပီ လက်ပြနုတ် ဆက်လိုက်သည်။ သို့သော် နာခံက သူ့ကို လုံးဝပြန်လည်နှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုဘဲ ခပ်တည်တည်သာ စိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရှင်းမှာ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်၍ သွားကာ မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။ မနေ့ညကတည်းက မှာခံမိတ်ဆက်ပေးစဉ်ကပင် နာခံကြည့်ရတာ သူတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်ကို နှစ်လိုဟန်မပြု။ စိမ်းစိမ်းကြီး စိုက်ကြည့်နေတာခံရသည်။ အခုမှ သတိပြုမိသည်။ ဒီလိုကြည့်နေစဉ် သူ့မျက်တောင်ခတ်တာလည်း မတွေ့ရ။ လူကြီးတွေပြောတာ သတိရလာ၏။ ဘီလူးတို့၊ သရဲတို့ လူ့ယောက်ဖန်ဆင်းထားလျှင် ထိုလူသည် မျက်တောင်ခတ်လေ့မရှိဟု ဆိုသောစကားဖြစ်သည်။ ရှင်းက သတိတရပင် ထိုအိမ်ပြတင်းပေါက်ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ ပြတင်းဝမှ နာခံသည် ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်၍ နေသည်။ သူ . . . ကြက်သီးထ၊ သွား၏။ ဒါကြောင့် ခေါင်းငုံ့ကာ လှေကိုသာ ခပ်သွက်သွက်လှော်နေလိုက်မိလေသည်။

* * * *

ဖါခနောင်းမှာ ဆင်းရဲသားပေါများသော ရွာငယ်ကလေး

ဖြစ်သဖြင့် ပုံမှန်နေ့တိုင်း ဈေးအရောင်းအဝယ်မရှိ။ ငါးရက်ကြာမှသာ ဈေးတစ်ဈေးရှိသည်။ ငါးရက်တစ်ဈေးဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုရက်တွင်မှ ရောင်းစရာရှိသူကလည်း ရောင်း၊ ဝယ်စရာရှိသူကလည်း ဝယ်ပေါ့။ ဒီတော့ ဈေးနေ့မှာတော့ ရောင်းသူဝယ်သူဖြင့် အတော်အတန် စည်ကားသည်ဟု ဆိုနိုင်လေသည်။

“ဟောဒီမှာ မုန့်ဖက်ထုပ်တွေ . . . မုန့်ဖက်ထုပ်တွေ”

မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းနေသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ရှေ့တွင် မှာခံက ရပ်ပြီး . . .

“အဒေါ်ရေ . . . မုန့်ဖက်ထုပ်နှစ်ခုလောက် ပေးစမ်းပါ။

နာခံအတွက်”

အဒေါ်ကြီးက သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ မှာခံက-

“အဒေါ် . . . ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား၊ ကျွန်တော်

က မှာခံပါ။ ချောင်းရိုးမှာ နေတာလေ၊ အခု စစ်ပွဲက ပြန်လာတာ”

“မရောင်းဘူး မရောင်းဘူး၊ မုန့်ဖက်ထုပ် ရောင်းဖို့မရှိဘူး၊

အကုန်ကုန်ပြီ၊ အကုန်ကုန်ပြီ”

ထိုမိန်းမကြီးက ကြောက်လန့်တကြားပြောကာ မုန့်ဖက်ထုပ်

တွေကို ကောက်ယူရင်း သူ့ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး ထိုနေရာမှ ငန်း

ပင်မယူနိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

“ဒီမိန်းမကြီး ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

သူတို့ဘယ်သူမှ နားမလည်ကြ။ ရှေ့ဆက်လျှောက်လာတော့ လူကြီးတစ်ယောက် ငါးရဲ့အရှင်တွေ ရေပုန်းထဲထည့်ရောင်းနေတာ တွေ့ရသည်။ ဒီလူကြီးက သူတို့ရွာက တံငါသည်ကြီးဖြစ်သည်။ မာန် က . . .

“ဦးကြီးရေ . . . ကျွန်တော့်မိန်းမနာခံစားဖို့ ငါးနှစ်ကောင် လောက် ရောင်းစမ်းပါ”

ထိုလူကြီးက သူ့ကို သေသေချာချာကြည့်ကာ . . .

“နာခံ . . . နာခံ . . . နာခံစားဖို့ ဟုတ်လား၊ မရောင်းဘူး . . . မရောင်းဘူး၊ ဒီနေ့က ဥပုသ်နေ့၊ ဒီငါးတွေက ရောင်းဖို့မဟုတ် ဘူး၊ လွတ်ဖို့ထားတာဟေ့ . . . လွတ်ဖို့”

ဟုပြောကာ သူ့ရှေ့က ငါးတွေထည့်ထားသော ရေပုန်းကို မြေကြီးပေါ်သွန်ပစ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။ သူတို့ ဖုံးငြိ နေကြပြန်သည်။ လူတွေဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ တွေးမရ။

ဒီလူတွေကကြတော့ မာန်သည် စစ်မြေပြင်မှ ရွာပြန်ရောက် လာကာ ရွာထိပ်ချောင်းရိုးက အိမ်မှာနေနေတာ သိနေကြလေပြီ

နာခံသေဆုံးတာကို တစ်ရွာလုံးက သိနေကြ၏။ နာခံ၏ လပြည့် လကွယ်အော်သံကို တစ်ရွာလုံးကကြားကာ ကြောက်လန့်နေကြ၏။ အခု မာန်က ဒီတမလွန်ရောက်နေသော နာခံနှင့်အတူတူ နေ့နေ သည်ဆိုတော့ သူတို့ကြောက်ရွံ့ကြတာ မဆန်း။ ပြီးတော့ မာန်ကို လည်း ဒီအကြောင်း ဘယ်သူမှဖွင့်မပြောရဲကြ။ ဖွင့်ပြောပါပြီတဲ့။

“မရဲမက ဖွင့်ပြောသူကို မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ဒုက္ခပေးမည်ဆိုသော်- သူတို့ ရှေ့ဆက်လျှောက်လာကြသည်။

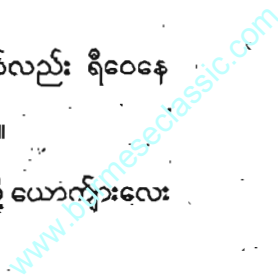
“အရက်ဆိုင်” ဟုရေးထားသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့၏။

ဒီဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီး ဒေါ်ပရတ်ကို သူ့ကောင်းကောင်းသိသည်။ ဒီ အဒေါ်ကြီးထံမှာ အလုပ်တောင်းရလျှင် ကောင်းမည်။ သူက အရက် အိုးတွေစီထားသော ကောင်တာနားကပ်သွားတော့ သူ့ထင်သည့် အတိုင်းပင် အရက်မူးနေသော ဒေါ်ပရတ်က ခေါင်းမော်ကြည့်၏။

“အဒေါ် . . . ဒီဆိုင်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် အလုပ်ကလေး ဘာကလေးများ ရနိုင်မလားခင်ဗျာ”

အဒေါ်ကြီးက သူ့ကိုမော်ကြည့်နေသော်လည်း ရီဝေနေ သည့် မျက်လုံးတွေက ကောင်းစွာမှတ်မိဟန်မတူ။

“မလိုဘူး . . . ငါ့ဆိုင်မှာ အရက်ရောင်းဖို့ ယောက်ျားလေး

တွေ မခန့်ဘူး၊ မိန်းကလေးတွေပဲ ခန့်တယ်”

သူက ဆိုင်ထဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဟုတ်သည်။ အရက်
စားပွဲတိုင်းတွင် စားပွဲထိုးနေသော သူများမှာ အရွယ်ငယ်ငယ်မိန်း
ကလေးများသာ ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုအခါကြီးက သူ့ကို သေသေ
ချာချာကြည့်ကာ . . .

“နေပါဦး . . . နင့်ကို ငါမြင်ဖူးသလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် မမှတ်
ဘူး”

“အဒေါ်ကလည်း ကျွန်တော်မှာလေး စစ်ပွဲက ပြန်လာတာ”

“မှာ . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဒေါ်ပရတ်၏အရက်မူးနေသော မျက်နှာက အမူးပြေဟန်
ပေါက်သွားသည်။

“နာခံ . . . နင့်မိန်းမနာခံနဲ့ နေတယ်ဆိုတာ နင်လား၊ နင့်
မိန်းမနာခံနဲ့ နင့်ကလေး သေတာကို မသိသေးဘူးလား၊ သူတို့ . . .
သူတို့ . . .”

ဒေါ်ပရတ်စကားမဆုံးမီ သူ့သားက နောက်ကရောက်လာ
ကာ သူ့အမေပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုမှာ . . . အမေ အရက်မူးနေလို့ ထင်ရာမြင်ရာ
တွေ လျှောက်ပြောနေတာပါ။ ငွေမယူပါနဲ့”

သူက သူ့အမေကို ပါးစပ်ပိတ်ကာ ထိုနေရာမှ အတင်းဆွဲ
ခေါ်သွားသည်။ ဒေါ်ပရတ်က ဝူးဝူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ရင်း ပါသွား၏။
ဆိုင်ရှေ့မှာ တော်တော်ကြာအောင် မာခံရပ်ရင်း တွေဝေနေလေ
သည်။ ဒေါ်ပရတ်ပြောတာ အမှန်ပဲလား။ သူ့မိန်းမနဲ့ သူ့ကလေး
ဟာ သေနေပြီတဲ့။ သူလည်း တွေ့နေရသားပဲ။ သူ့တွေ့နေရတာတွေ
က ဘာတွေလဲ။ ပရလောကသား ဝိညာဉ်တစ္ဆေသရဲပေလား။

ဒေါ်ပရတ်စကားကိုကြားကာ အကြီးအကျယ်လန့်ဖြန့်သွား
သူက ရှင်းဖြစ်သည်။ ရှင်းက ဒေါ်ပရတ်ပြောလိုက်သော စကား
ကို နားထဲက မထွက်။

“နင့်မိန်းမနာခံနဲ့ နင့်ကလေးက သေနေပြီ” တဲ့။

* * * *

ဟုတ်တယ်ကွ၊ နာခံဟာ တကယ်ပဲ သရဲပဲ”
သူတို့ဘည်းခိုရာ အိမ်ရှေ့ကပျဉ်တွင်ထိုင်ကာ အရက်သောက်

www.burmeseclassic.com

နေရင်း ရှင်းက ကျန်သုံးယောက်ကို ပြောလိုက်သည်။ ပျဉ်က . . .

“ဘာကွ . . . နှာန်ဟာ သရဲ . . . ဟုတ်လား”

မေးလိုက်သည်။ ရှင်းက ရွံ့ရွံ့မဲ့မဲ့မျက်နှာနှင့် . . .

“ဟုတ်တယ် . . . နှာန်က သရဲမကွ”

“သေကွာ . . .”

သူနဲ့အနီးဆုံး တာ့က သူ့နားရင်းကို ဖျပ်လိုက်၏။

“နှာန်က ဒီလောက်ချောတာ သရဲဖြစ်မလားကွ၊ သရဲမဆို

တာ ချောတယ်လို့ မင်းကြားဖူးလို့လား”

ကျန်လူတွေကလည်း ဝိုင်းဟားကြသည်။ အော့က . . .

“ဟိုမိန်းမကြီး အရက်မူးပြောတဲ့စကားကို မင်းက အဟုတ်

မှတ်နေတယ်၊ အလကားကြောက် . . .”

ပျဉ်က . . .

“သရဲသာဆို တို့ကို ဂုတ်ချိုးပြီး သတ်စားပြီးရောပေါ့”

“တို့ချည်းပဲ အရက်သောက်ရတာ ပျဉ်တယ်၊ ရှင်းရေ . . .

မာ့ခ်ကို သွားခေါ်ကွာ”

ဟု ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဘာလဲ . . . ငါတစ်ယောက်တည်း သွားခေါ်ရမလား”

“မာ့ခ်ကို သွားခေါ်တာ ဘယ်သူက အပေါ်လိုက်ရဦးမှာလဲ”

ဒီထဲတွင် ရှင်းက အငယ်ဆုံး။ ကျန်လူတွေက သူ့ကို အမြဲ

နှိုင်းသည်။ အခုလည်း ငြင်းမရ။ သူ့လှေကလေးနှင့် ထွက်လာခဲ့ရ၏။

မာ့ခ်တို့အိမ်က သူတို့တည်းသောအိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကမ်းတစ်

စက်မှာ။ တကယ်တော့ ရှင်းက အင်မတန် တစ္ဆေသရဲကြောက်တတ်

သည်။ သူ့အထက်က အစ်ကိုတော်တွေရဲ့ ခိုင်းစေချက်ကို မလွန်

ဆန်နိုင်ပဲ မာ့ခ်ကို သွားခေါ် ဆိုလို့သာ လာခဲ့ရသော်လည်း ကြောက်

ရွံ့စိတ်ကို သူထိန်းချုပ်၍မရ။ သူက လှေကိုကပ်ကာ ကမ်းပေါ်တက်

ခဲ့သည်။ အိမ်နားကို ရွံ့တွန့်တွန့်ခြေလှမ်းများဖြင့် ချဉ်းကပ်လာရင်း-

“မာ့ခ်ရေ . . . မာ့ခ်”

အသံပြု၏။ တုန်ပြန်မှုမရ။ အိမ်က ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ

၏။ အလင်းရောင်ဟူ၍ ကြယ်ရောင်မှိန်ယုယုသာ ရှိနေသည်။ မာ့ခ်

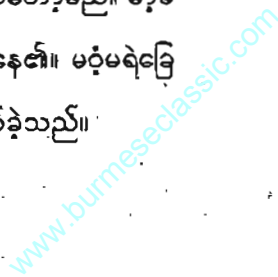
မပါဘဲ ပြန်၍မဖြစ်။ သူ့ကို ဝိုင်းအပြစ်တင်ကြမည်။ ဒီတော့ အိမ်

အောက်က ခေါ်မရလျှင် အိမ်ပေါ်တက်ခေါ်ရပေတော့မည်။ မာ့ခ်

အိမ်ပေါ်သို့တက်ရန် လှေကားထစ်က ၆ ထစ်ရှိနေ၏။ မဝံ့မရဲခြေ

လှမ်းများဖြင့် လှေကားကို တထစ်ချင်း နင်းတက်ခဲ့သည်။

တစ် . . . ထစ်

နှစ် . . . ထစ်

သုံး . . . ထစ်

လှေကားသုံးထစ်အနင်းတွင် ထိုလှေကားထစ်က ကျွဲပဲ့သွား
သဖြင့် သူထိတ်လန့်သွားသည်။ လေးထစ် . . . ငါးထစ် . . . ။

သတိနှင့် တက်ခဲ့တော့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ် ရောက်သွား
လေသည်။ ဒီတော့ သူအံ့သြသွား၏။ ထိုအိမ်ရှေ့ကပျဉ်မှာ နှစ်ပေါင်း
များစွာ မရှင်းလင်းဘဲထားသလို လူနေထိုင်မနေသလို အမှိုက်သရိုက်
များ၊ ဖုံများ၊ ပင့်ကူမျှင်များဖြင့် ရှုတ်ထွေးပေပွ၍ နေလေသည်။
တကယ်ကို လူသူမနေထိုင်သဖြင့် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော အိမ်ပျစ်
တစ်လုံး၏ပုံစံ။

“မာ့ခ် . . . မာ့ခ်ရေ”

သူက အိမ်ပေါက်ဝနား တိုးကပ်သွားတော့ အထဲတွင် ထွန်
ညှိထားသော ရေနံဆီမီးခွက်အရောင်လဲ့လဲ့ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခါ
တွင် သူ့ကိုကျောပေးကာ နာခံက ထိုင်နေသည်။ နာခံ၏ရှည်လျား
သော ဆံပင်တွေက ပုခုံးမှတစ်ဆင့် ကျောပြင်ပေါ် ဖါးလျားကျနေ
သည်။ သူ့မြင်နေရတာက အလင်းရောင်၏ဆန့်ကျင်ဘက်ဆိုတော့
မဲမဲအရိပ်သဏ္ဍန်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုမည်းမည်းအရိပ်က ပြည်းညှင်း

စွာ ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး သူ့ဆီလျှောက်လာနေသည်။ ရှင်းက နောက်
ထိုခြေလှမ်းမဆုတ်မိအောင် ကြောက်ရွံ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရ၏။

ထိုမည်းမည်းအရိပ်က တံခါးဝရောက်လာမှ ကောင်းကင်မှ
ဩယ်ရောင်ဖြင့် နာခံ၏မျက်နှာလှလှလေးကို မြင်ရသည်။ နာခံက-

“ရှင်းပါလား၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မာ့ခ် . . . မာ့ခ်ရှိလား၊ သူ့ကို လာခေါ်တာပါ”

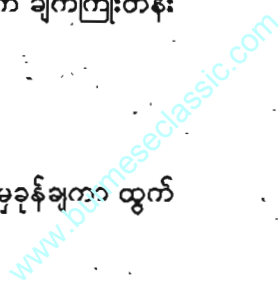
“မာ့ခ် အိပ်နေပြီ၊ ကျွန်မနှိုးလိုက်မယ်လေ၊ ခဏစောင့်ဦး”

သူ့ကို ကျောပေးကာ နာခံက ထွက်သွားသည်။ သို့သော်
ခဏချင်းမှာပင် ထိုခြေလှမ်းတွေက ရပ်တန့်သွား၏။ ကြည့်လိုက်
တော့ နာခံ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်အကြားတွင် အပေါ်မှ တစ်စက်
ကစ်စက်ကျနေသော သွေးများ။

ကြည့်ကာ ရှင်းထိတ်လန့်သွားသည်။ သွေးတွေက တစ်စ
တစ်စ ပိုများကာ အိုင်ထွန်းလာသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ထိုသွေး
ထွက်ထဲသို့ သွေးသံရဲရဲနှင့် ကလေးတစ်ယောက်က ချက်ကြိုးတန်း
လန်းနှင့် ပြုတ်ကျလာလေသည်။

“အမယ်လေး”

ဆက်မနေရဲတော့။ ရှင်းသည် အိမ်ပေါ်မှခုန်ချကာ ထွက်

ပြေးလာခဲ့လေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

သူ့ကို ပျံ့နှံ့စွာ ဟောကလိက်၏။ တကယ်တော့ ပျံ့နှံ့စွာ သွားရောက်သော အရက်ပိုင်းဘေးတွင် အိပ်ပျော် သွားရာက သူသည် ထိတ်လန့်ခြောက်ခြားစရာကောင်းသော အိပ် မက်တစ်ခုကို မြင်မက်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။ တခုက . . .

“မင်းကို မှာခိုက် သွားခေါ်လို့ ပြောတာလဲ မခေါ်ဘူး။ အိပ် နေတယ်၊ အခု သွားခေါ်”

“တကယ်ပဲ ငါသွားခေါ်ရမှာလား”

“မင်း ဘာအကြောင်းကြောင့်လုပ်နေတာလဲ၊ နားရင်းရိုက် လိုက်မယ်”

အော့ကလည်း . . .

“မြန်မြန်သွားခေါ်ကွာ၊ ဒီမှာ အရက်တောင် ကုန်တော့မယ်”

ဟု လော၏။ မတတ်သာတော့။ လှေကလေးကို တစ်ကိုယ် တည်းလှော်ကာ မှာခိုက်အိမ်ရှိရာ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးခဲ့ပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အိပ်မက်မဟုတ်။ တကယ်ပင် အပြင်မှာ ဖြစ်ပျက်နေ ခြင်း။ သူက သူ့အသားကို ဆွဲဆိတ်ကြည့်၏။ နာလိုက်တာ။ ဒါတကယ်

ပင်။ အိပ်မက်မဟုတ်။

မှာခိုက်အိမ်ရှိရာ ကမ်းကိုရောက်တော့ လှေပေါ်ကဆင်း ကာ အိမ်ဆီလျှောက်သွားမိသည်။ မြင်ကွင်းတွေအားလုံးက သူမကြာ ခင်က မက်ခဲ့သော အိပ်မက်အတိုင်းဖြစ်၍နေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေ သော မှိန်ပျံ့ပျံ့ကြွယ်ရောင်အောက်က တဲအိုတဲပျက်တစ်လုံး။

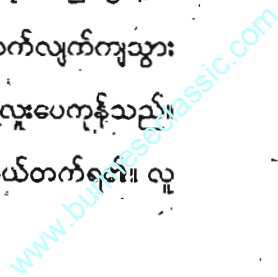
သူ့ရှေ့တွင် အိမ်ပေါ်တက်ရန် လှေကားထစ်ရှိနေသည်။

ပထမတစ်ထစ် . . .

ဒုတိယတစ်ထစ် . . .

တတိယတစ်ထစ် . . . သူ့ခြေချမယ်လုပ်ပြီးမှ အိပ်မက်ထဲ

က အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိ၏။ အဲဒီတတိယအထစ်က သူနင်းလိုက်တော့ ကျိုးသွားသည် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သူက ထိုအထစ်ကိုကျော် ကာ စတုတ္ထလှေကားထစ်ကို အားရပါးရ နင်းလိုက်တော့သည်။ သူ အယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထား။ ထိုအထစ်မှ လှေကားက ထက်ပိုင်းကျိုး ကာ သူ့ရှေ့ကျသွားရာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးနှင့် တိုက်မိပြီး ၅ နဲ့ ၆ လှေကားထစ်များပါ ကျိုးကာ သူ့မြေကြီးပေါ် မှောက်လျက်ကျသွား သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မျက်နှာပါမကျန် ဖုံးအလူးလူးပေကုန်သည်။ ထိုနေရာမှ ကုန်းထကာ သူ့အိမ်ကပျဉ်ကို ဖက်တွယ်တက်ရ၏။ လူ

တစ်ရပ်ခန့်ဖြင့်နေသဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ဖက်တက်ရ၏။

အိမ်ရှေ့အခင်းပေါ်ရောက်သွားတော့ တော်တော်မောမော လေပြီ။ အိမ်က သူ့အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်သည့်အတိုင်း လူမနေသည့် အိမ်တစ်အိမ်လို အမှိုက်တွေ၊ ဖုံးတွေဖြင့် ရှုတ်ပွပေကျနေသည်။

“မာ့ခ် . . . မာ့ခ် . . .”

သူ ခေါ်ကြည့်သည်။ တုန်ပြန်ထူးသံမကြားရ။ မာ့ခ်အိပ်နေ လေပြီလား။ သူက ပြန်ပြေးချင်လှပြီ။ သို့သော် မာ့ခ်ပါမလာရင် ဝိ တစ်ခါတော့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေက သူ့ကို သတ်ကြလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် . . .

အိမ်ပေါက်ဝနား တိုးသွားလိုက်၏။ အထဲတွင် မီးရောင်လဲ့ လဲ့မြင်တော့ အားတက်သွားသည်။ မာ့ခ် မအိပ်သေးဘူးထင်ပါသည်။

“မာ့ခ် . . . မာ့ခ် . . .”

သူက အသံပြုရင်း အိမ်ထဲကို ကဲကြည့်လိုက်၏။ လူရိပ် လှူခြည်မတွေ့။ သို့သော် အခန်းထောင့်တွင် အဝတ်ပုခက်ကလေးတို့ တော့ တွေ့၏။ သူ့ကြည့်နေဆဲမှာပင် ထိုငြိမ်သက်နေသော ကလေး ပုခက်က တစ်စုံတစ်ယောက်က လွဲနေသလို ဘယ်ညာလှုပ်ရမ်း၍ လာလေရာ . . .

လွဲသူကို မမြင်ရဘဲ ပုခက်က လွဲရမ်းနေတာ မြင်ရခြင်း သည်ပင် ကြောက်တတ်သော ရှင်းအဖို့ သူ့ကြောက်စိတ်ကို အထွဋ် အထိပ်ရောက်အောင် တွန်းပို့လိုက်သလို ဖြစ်သည်။ သူသည် နောက် ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေးရန် အိမ်ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လှေ ရပ်ထားရာ ဆိပ်ကမ်းဆီပြေးရန် ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန် မှာပင် သူ့ကျောကုန်းကို နောက်က တစ်စုံတစ်ယောက်ပေါက်လိုက် သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုက လာမှန်သည်။ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မြေပြင်ပေါ် ကျနေသော သစ်သီးတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် လက်တစ်ဖက်က ထိုသစ်သီးကို ကောက်ယူလိုက်တာ မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုလက်ပိုင်ရှင်ကို မမြင်ရ။ ထိုလက်သည်ကား မှောင်နေသော အိမ် ထဲမှ ရှည်ထွက်လာကာ ထိုမြေပေါ်ကျနေသော သစ်သီးကို ကောက် ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မှောင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော ရှည်လျား လှသည့် လက်ကြီး။

ရှင်းသည် လိပ်ပြာလွင့်စင်မတတ် လန်ဖြန့်သွားကာ ထိုနေရာ မှ ဖမ်းနှင်တင်ဝါးတစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးခဲ့လေတော့သည်။

* * * *

www.burmeseclassic.com

* လက်သူကြွယ်တွင် ကျောက်နီပါသော ရွှေလက်စွပ်ကလေး
တစ်ကွင်း စွပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘေးနားက
မြေကို ဆက်ကာ ယက်ဖော်လိုက်သောအခါ လူသေအလောင်း
တစ်လောင်း ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပေါ်လာလေသည်။

(၃) ကျောက်နီလက်စွပ်နှင့် အစိုးစု

(၃) ကျောက်နီလက်စွပ်နှင့် အရှိုးစု

ပျိုခါ၊ တာနှင့် အော့တို့ အရက်သောက်နေသော ဝိုင်းထဲကို
ရင်းက အတင်းတိုးဝေ့ဝင်လာသည်။ သူက နောက်က ကျားလိုက်
လာသလို နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း မလုံမလဲနှင့် . . .

“န့ခဲ . . . န့ခဲကလေ . . . န့ခဲက . . .”

ဟု ရုတ်တရက် အကြောက်လွန်ကာ ပြောချင်သည့်စကား
အနှုတ်မှထွက်မလာဘဲ ရှိ၏။ ကျန်သုံးယောက်က စိတ်မရှည်။

“ဘာဖြစ်လဲ . . . န့ခဲလှတယ်ပြောမလို့ မဟုတ်လား၊ တို့
သိတယ်”

“မင်းကို မှာခံသွားခေါ်ခိုင်းတာ မှာခံဘာလို့ပါမလာတာလဲ”

“ငါပြောတာ နားထောင်ကြပါဦး၊ နှာခံ . . . နှာခံကလေး”

“နှာခံ . . . ဘာဖြစ်လဲ”

“နှာခံက လူမဟုတ်ဘူး၊ သရဲမဟ . . . သရဲမ”

ဒီတစ်ခါတော့ သူပြောချင်သည့်စကား နှုတ်ကထွက်၍ သွား၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်၍ သွားသည်။ ဘေးတွင် အမှောင်ထုလွှမ်းခြုံထားသည်။ ချောင်းရေစီးသံသဲ့သဲ့ကလွဲ၍ ဘာသံမှ မကြားရ။ တစ်ဘက်ကမ်းက နှာခံတို့အိမ် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လည်း မှောင်မဲတိတ်ဆိတ်နေသည်။ တာ့က ထုံးစံအတိုင်း ရှင်း၏ ထိပ်ကို ပုတ်လိုက်ကာ . . .

“ဒီကောင် နည်းနည်းလေးသောက်ပြီး မူးနေပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မနေ့ကတည်းက အရက်ဆိုင်က မိန်းမကြီး ပြောတာကို စိတ်စွဲနေတယ်”

မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ ရှင်းက သူ့ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်သည်။ သူက လက်တွေ့မြင်လာတဲ့သူ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက မယုံ။ သူတို့ ယုံအောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲမသိ။

“နှာခံက သရဲကွ . . . သရဲမ၊ ရွာထဲက လူတွေက ဒါကြောင့်

နှာခံဆိုတဲ့အသံကြားတာနဲ့ ကြောက်လန့်နေကြတာပေါ့၊ ငါ သူတို့ အိမ်ပေါ်ရောက်သွားတော့ ဘာတွေ့သလဲ . . . သိလား”

အားလုံးက နားစွင့်နေကြသည်။ ရှင်းက . . .

“အိမ်ကြီးက အဟောင်းအစုတ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်ကွ၊ လူသူ မနေတာ အင်မတန်ကြာမြင့်နေတဲ့ပုံပဲ”

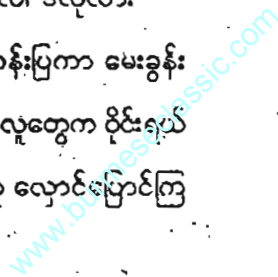
အားလုံးငြိမ်သက်နေကြသည်။ ရှင်းမြင်သလို မှာခံကရော မမြင်နိုင်ဘူးလား။ သို့မဟုတ် နှာခံက မှာခံအမြင်မှားအောင် ပြုပြင်ဖန်ဆင်းထားလေသလား။ ရှင်းက မြေကြီးပေါ်ကျနေသော သစ်သီးကို နှာခံအိမ်ပေါ်က လှမ်းကောက်ပုံကို ပြောလိုက်၏။

“လက်တစ်ဖက်ထဲ ရှည်ထွက်လာပြီး သစ်သီးကို ကောက်လိုက်တာ၊ အဲဒါမြင်ပြီး ငါလည်း ဆက်မနေရဲတော့ဘဲ ပြန်ထွက်ပြေးလာတာ”

သို့သော် အောက် ယုံကြည်ပုံမရ။

“ဘယ်လို လက်က ရှည်ထွက်လာတာလဲ၊ ဒီလိုလား”

ဟု သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်တန်းပြကာ မေးခွန်းထုတ်နေသေးသည်။ အော့အန်ပုံစံကိုကြည့်ကာ ကျန်လူတွေက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ပြီးတော့ ရှင်းကို အကြောက်ကြီးသူဟု လှောင်ပြောင်ကြ

၏။ ထိုနေ့ည၌ ရှင်းသည် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲ တိုးဝင်ကာ မနည်းအိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားနေခဲ့ရသည်။ ကျန်သူငယ်ချင်းတွေက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်နေကြပြီ။ သူက တလူးလူး၊ တလွန်လွန်။

အခုနေ နာခံရောက်လာလျှင် အက်။ သူ့အတင်းအိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားရာ မိုးလင်းကာနီးမှ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

* * * *

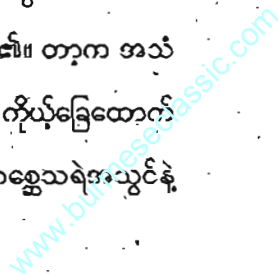
နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့အုပ်စု မှာခံ၏အိမ်ရှိရာဘက်ကမ်းကို ရောက်နေ၏။ ဘယ်သူမှ အိမ်ပေါ်မတက်ကြ။ အိမ်အောက်က မြေပြင်မှာပင် သစ်ပင်အရိပ်ကောင်းကောင်း၌ တစ်ယောက်တကွ ထိုင်နေကြသည်။ မှာခံကတော့ ညက ကျိုးသွားသော လှေကားကို ပြင်ဆင်နေသည်။ ရှင်းက သူ့ကြောင့် ကျိုးသွားတာကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။ သူသည် ထိုင်နေရင်း မကြာခဏပင် နာခံတို့အိမ် လှမ်းကြည့်နေသည်။ နာခံကို တွေ့ရလိုတွေ့ရငြား ဖြစ်သည်။ မှာခံက အလုပ်လုပ်ရင်း လှမ်းပြောသည်။

“တုရေ . . . နာခံဆီက ပုဆိန်သွားတောင်းစမ်း၊ ငါယူခိုင်းတယ် ပြောလိုက်”

တုက ထိုင်ရာမှထကာ အိမ်ဆီလျှောက်သွားသည်။ ရှင်းက တော်ပါသေးရဲ့ဟု အောက်မေ့လိုက်၏။ တကယ်လို့ သူ့သာ သွားအယူခိုင်းလျှင် ခက်ရချည်သေးရဲ့။ စိတ်ထဲတွင် တာမှမရှိဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လှေကားပေါ်မှတက်လာသော တုက အိမ်ရှေ့ကပျဉ်ပေါ် ခြေချမိသည်နှင့် တွေ့ဝေသွားသည်။ ညက ရှင်းပြောခဲ့သော ကောင်းကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာ၏။

“အိမ်က စုတ်ပြတ်ညစ်ပတ်ဟောင်းနွမ်းနေလိုက်တာ၊ လူနေတာနဲ့ မတူဘူး”

ဟုတ်ပါရဲ့။ ဖုံအလိမ်းလိမ်း၊ အခန်းနံရံနှင့် ထောင့်တိုင်းမှာ ဝင့်ကူမျှင်တွေနဲ့၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ သစ်ရွက်အကြွေတွေ၊ အမှိုက်ခဲအမှိုက်တွေ။ တွားသွားသတ္တဝါ အင်းဆက်တွေကလည်း ရွှေ့လျားနေ၏။ တုက သတိကြီးစွာထားကာ အိမ်ဆီချဉ်းကပ်သွား၏။ အိမ်ထဲတွင် သူ့ကို ကျောပေးရပ်နေသော နာခံကို တွေ့ရ၏။ တုက အသံပြော လူတွေပြောလေ့ရှိသော စကားတစ်ခွန်းရှိ၏။ ကိုယ့်ခြေထောက်နှစ်ခုအကြား ခေါင်းငုံ့ကြည့်လျှင် တစ္ဆေသရဲကို တစ္ဆေသရဲအသွင်နဲ့

မြင်နိုင်တယ်ဆိုသော စကား။

တကုန် စမ်းသ ကြည့်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ သူ့မတ်တတ်
ရပ်နေရာက ခါးကိုကုန်းကာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းအကြားက
ကြည့်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“တကု . . . ရှင်ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟူသော နှာခံအသံကိုကြားသဖြင့် ကပျာကယာ ပြန်မတ်
လိုက်ရ၏။ နှာခံက သူ့ကိုစူးရှသော မျက်လုံးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေ
သဖြင့် အနေခက်သွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲက အကြံအစည်ကိုများ
နှာခံသိနေလေသလား။ တကုန် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသော စကားအတိုင်း
ဟန်မပျက်။

“နှာခံ . . . မှာခံက ပုဆိန်အတောင်းခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အလန်တကြား ရှိလိုက်တာ။ တကုန် ပုဆိန်ယူလာကာ
မှာခံကို ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆီးသွားလိုသဖြင့် အိမ်နောက်ဖေး
က တောစပ်သို့သွားကာ ခြံထိုင်လိုက်သည်။ သူ့က ဆီးသွားရင်း
အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်က သူ့ရှေ့က မြေပုံမို့ဖြစ်သည်။
မြေပုံကို စူးစမ်းချင်စိတ်ဖြင့် သူ့က အသာအယာ လက်ဖြင့် ယက်

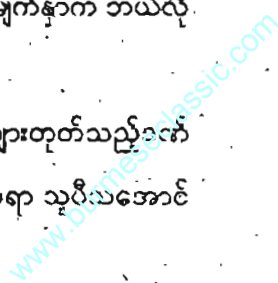
ဖယ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပထမဦးဆုံး ပေါ်ထွက်လာတာက အနိုး
ကျနေသော လက်တစ်ဖက်။ လက်သူကြွယ်တွင် ကျောက်နီပါသော
ရွှေလက်စွပ်ကလေးတစ်တွင်း စွပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ဘေးနားက မြေကို ဆက်ကာ ယက်ဖော် လိုက်သောအခါ လူသေ
အလောင်းတစ်လောင်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပေါ်လာလေသည်။

ထိုနေရာမှ တကုန်ကြောက်လန့်တကြား ထ၊ပြေးလာခဲ့သည်။

သေချာပြီ။ ဒီအိမ်နောက်ဖေး မလှမ်းမကမ်းမှာ မြှတ်ထားကတည်းက
ဒီအိမ်က သေဆုံးသူသာ ဖြစ်ရမည်။ ဒါဆို ရှင်းရဲ့စကားက မှန်နေ
ပြီပေါ့။ သူ့က ဟူလျားဖားလျား ပြန်ပြေးလာရင်း ညွတ်ကျနေသော
သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းတွင် တွယ်နေသည့် ပျားအုံတစ်အုံကို ဝင်တိုက်မိ
သည်။ ဒီတော့ ပျားတွေက သူ့နောက်လိုက်ကာ အုံခဲတုတ်ကြပြန်၏။
ရှင်းတို့ဆီရောက်တော့ သူ့မျက်နှာမှာ ပျားတုတ်သည့်ဒဏ်ကြောင့်
ဖူးယောင်၍နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ မင်းမျက်နှာက ဘယ်လို
ဖြစ်လာတာလဲ”

သူ့က ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစား၏။ သို့သော် ပျားတုတ်သည့်ဒဏ်
ကြောင့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကပါ ဖူးယောင်နေလေရာ သူ့ဝီသအောင်

မပြောနိုင်။ သူငယ်ချင်းတွေက နားမလည်။

“မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ပီပီသသ ပြောစမ်းပါကွာ၊ ဘာမှမသိဘူး”

သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်နေသည့် မာ့ခ်ကို နာခံက ရေတစ်ခွက်လာခပ်ပေး၏။ တာ့က နာခံ၏လက်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ နာခံ၏လက်တွင် ကျောက်နီလက်စွပ်ကလေး။ လူသေအလောင်းတွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် ကျောက်နီလက်စွပ်နှင့် တစ်ထေရာတည်း တူညီလှလေသည်။ ဒီတော့ တာ့က ပို၍ထိတ်လန့်သွား၏။

“နာခံကလေး . . . နာခံက . . . ”

သူက တစ်လုံးချင်း ပီသအောင် ပြောနေသည်။

“ငါက ဘာဖြစ်သလဲ”

ဟူသော နာခံ၏အသံကြောင့် နှုတ်ပိတ်သွား၏။ နာခံက သူတို့ သတိမထားနိုင်မီ သူတို့အနားရောက်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို စူးစူးရဲရဲမျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်နေ၏။

“ငါက ဘာဖြစ်သလဲ”

တာ့က မဖြေနိုင်။ ပါခိက . . .

“နာခံ . . . နှင့်ကို လှတယ်လို့ ပြောမလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။ နာခံက . . .

“နှင့်မျက်နှာ ဘာဖြစ်တာလဲ . . . တာ့”

ဟုမေး၏။ တာ့က . . .

“ငါ့ကို ပျားတွေတုတ်လိုက်တာ”

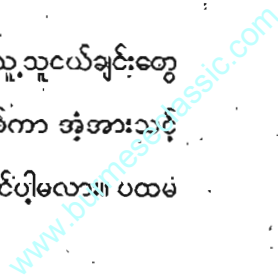
“ငါဆေးလိမ်းပေးမယ်၊ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ”

နာခံက ကျောပေးထွက်သွားသည်။ သို့သော် တာ့က လိုက်သွား။ သူ လိုက်လည်း မသွားရဲ။ မိုးစက်ကလေးတွေက တဖွဲဖွဲကျလာသည်။ လျှောက်သွားသော နာခံရဲ့အဝတ်အစားတွေက မိုးစိုဟန်မြင်ရ။ တာ့က အိမ်အောက်သို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ အိမ်အောက်တွင် ပစ္စည်းအဟောင်းတွေ စုပုံထား၏။ ထိုအထဲတွင် ကလောင်တံနှင့် မင်အိုးကို သူမနည်းရှာရသည်။ ရှာတွေ့တော့ စာတစ်စောင် ဖော်လိုက်၏။

“နာခံသည် သရဲဖြစ်သည်”

(Nak is ghost.)

သူက အပြင်သို့ ပြန်ပြေးထွက်လာကာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေတို့ ပြုလိုက်၏။ ကျန်သုံးယောက်က ထိုစာတိုဖတ်ကာ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ဘာတဲ့ . . . နာခံက သရဲတဲ့။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ပထမ

တော့ ဤစကားကို ရှင်းက ပြောသည်။ ယခုတော့ တာကပါ ပြောလာပြန်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ မိုးရေထဲမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

သူတို့ရှိရာကို လျှောက်လာရင်း မာ့ခ်က ပြောလိုက်၏။ သူတို့က စာကို အလျင်အမြန်ဖတ်လိုက်ကာ ဖွတ်လိုက်ကြသော်လည်း မျက်စိလျင်သော မာ့ခ်က . . .

“မင်းတို့ဖတ်နေတာ ဘာလဲ”

“ဪ . . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

သူတို့က ထိုစာရွက်ကို မာ့ခ်မမြင်စေလို။ မာ့ခ်မြင်သွားရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာ စိုးရိမ်ကြသည်။ ဒါကြောင့် ကျောဘက်မှာ ပင် တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ကမ်းရင်း ဝှက်ကြသည်။

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ငါ့ကို ပြစမ်းပါ”

မာ့ခ်က လက်ထဲက အတင်းဝင်လု၏။ ပျံလက်ထဲကနေ မာ့ခ်ဆီပါသွားသည်။ မာ့ခ်က ထိုစာရွက်ကို ဖွင့်ဖတ်ရင်း အတော်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သော မျက်နှာပေါ်လွင်လာသည်။

မာ့ခ်လက်ထဲက စာရွက်ကို ရှင်းက မြန်မြန်ပြန်လုယူလိုက်သည်။ ပျံက . . .

“ဒီကောင် မူးမူးနဲ့ လျှောက်ရေးထားတာ၊ မာ့ခ် . . .

စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့”

သို့သော် တာက . . .

“မဟုတ်ဘူး မာ့ခ်၊ ရွာထဲကလူတွေ ပြောကြတာ အမှန်ပဲ။

မင်းမိန်းမက သေနေပြီ”

“မဟုတ်တာ မပြောနဲ့၊ ဒါဆို ငါ့မိန်းမက သရဲလား”

ရှင်းက “ဟုတ်တယ်” ဟု လွတ်ကနဲ ထွတ်သွားပြီးမှ မာ့ခ်

ဆို အားနာကာ သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ တာက . . .

“ငါပြောတာ ယုံပါ မာ့ခ်၊ ငါက မင်းမိန်းမအလောင်းမြှုတ်

အားတာကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ခဲ့တာပါ။ မင်းတို့ အိမ်နောက်ဘက်က

အာစပ်ထဲမှာ သူ့ကို မြေမြှုတ်ထားတယ်”

“တော်တော့ကွာ၊ မင်းတို့ မဟုတ်တာတွေ ပြောနေတယ်၊

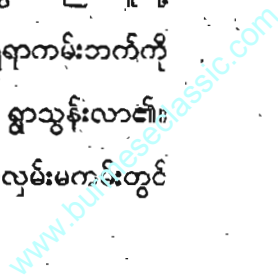
အိမ်စိတ်ဆိုးတယ်”

မာ့ခ်က သူတို့ကို ကျောပေးကာ ထွက်သွားသည်။ သူတို့

အထူးယောက်လည်း လေ့ကိုလှော်ကာ သူတို့အိမ်ရှိရာကမ်းဘက်ကို

ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာသွန်းလာ၏။

အောင်းရေစီးက မြန်၍လာသည်။ သူတို့လှေနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်

လူသေအလောင်းတစ်လောင်း ရေစီးအတိုင်း မျောပါသွား၏။ သူတို့ အားလုံး မတွေ့ကြ။ ထိုအလောင်းမှာ ရွာထဲက အရက်ရောင်းသော မိန်းမကြီးဒေါ်ပရတ် ဖြစ်နေလေသည်။

* * * *

“နာခံ . . . နာခံ . . .”

တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေ စိုရွှဲနေသော မာခံက အိမ်ပေါ် တက်လာရင်း ဒေါ်လိုက်သည်။ နာခံက ကြည့်လိုက်တော့ မာခံ၏ မျက်နှာက စိတ်ဆိုးဟန် ပေါ်လွင်နေ၏။

“ဘာလဲ မာခံ၊ ရှင့်သူငယ်ချင်းတွေက ဘာပြောလိုက်လို့လဲ၊ နာခံက စိုးရိမ်ကြီး မေးလိုက်၏။ မာခံသူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်မှန်း ရိပ်စားမိနေကြပုံရသည်။ သူတို့က အချိန်မရွေးပင် မာခံကို ဖွင့်ပြောနိုင်သည်။ မာခံကသည်းစွာ မြေပြင်တွင် သေအံ့တူ ရှင်မကွာ တိုက်ပွဲဝင်လာသော သူငယ်ချင်းများစကားဖြစ်သဖြင့် ယုံကြည်ပေမည်။

“မင်းကို ငါ့သူငယ်ချင်းတွေက ပြောတယ်၊ ရိုင်းစိုင်းတယ်”

တထင်နဲ့အမြင် ကွာခြားနေသဖြင့် နာခံတံ့အားသင့်သွားသည်။

“နောက် သူတို့နဲ့တွေ့တဲ့အခါ မင်း ဖော်ဖော်ရွေရွေဆက်ဆံ

ခါ နာခံ”

နာခံက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ပြီးတော့ . . .

“ရှင် ကျွန်မကို ချစ်လား”

ဟုမေးသည်။

“ဘာလို့ မေးနေတာလဲ”

“သိချင်လို့ပေါ့၊ ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ”

“အများကြီးပေါ့”

“ကျွန်မသေပြီးရင်လည်း ရှင်ဆက်ချစ်နေမှာပဲလား”

မာခံက နာခံစကားကို နားမလည်သလို . . .

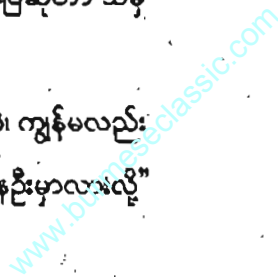
“မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ မင်းက ဘာလို့သေရမှာလဲ”

နာခံ ရင်နာသွားသည်။ မာခံက သူသေနေပြီဆိုတာ သိမှ

သိထားဘဲကိုး။ သိသာသိရရင် . . .

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ လူဆိုတာ သေမျိုးချည်းပဲ၊ ကျွန်မလည်း

သေနေသေးမှာပဲ၊ ကျွန်မသေရင်ရော ရှင်ဆက်ချစ်နေဦးမှာလားလို့”

မာန်က . . .

“ချစ်မှာပေါ့၊ မင်းဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ငါက ချစ်မှာပဲ
“တကယ်နော်”

“တကယ် ငါကတိပေးတယ်၊ မင်းကို ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွား
ဘူး”

တစ်ဘက်ကမ်းက အိမ်မှာတော့ ရှင်းတို့လေးယောက် တို့
ပင်နေကြသည်။ သူတို့မှာ ဝေခွဲမရဖြစ်နေကြသည်။ နာခံကို သရဲ
ပါဟု မာန်အား ထုတ်ပြောရမှာ အားနာနေကြသည်။ မာန်က စိတ်
မကောင်းဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်သည်။ သို့သော် ဒီလိုမပြောဘဲ နေပြ
ရင်လည်း . . .

“မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်၊ ဒီအတိုင်းဆို မာန်က သရဲမထ
လူမှတ်ပြီး တစ်သက်လုံး ပေါင်းသင်းနေထိုင်သွားရလိမ့်မယ်”

“အဲဒါထက် ဆိုးတာက၊ သရဲမက ဆာရင် မာန်ကို ဂုတ်ခိုက်
ပြီး သတ်စားလိုက်မှာ”

“ရှင်းကလည်း ပူစရာမရှိတာ ပူနေတယ်၊ သူ့ယောက်ျား
တော့ သူ့သတ်စားပျံမလား၊ သတ်စားမယ့်စားရင် မင်းကိုပဲ သတ်
စားမှာ”

“ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ၊ ငါက ပိန်တော့ အရိုးများတယ်၊
သရဲမက မင်းလိုဝဝနဲ့ အဆီတစ်ထပ်၊ အသားတစ်ထပ်ကောင်ကိုပဲ
သတ်စားမှာ”

“ရှင်းနဲ့တော့ တော်ကြစမ်းကွာ၊ အပိုတွေ မပြောနဲ့”
ပျိုခဲက ဟန့်တားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မေးလိုက်၏။

“မာန်က ဘာလဲ”
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြသည်။

“မာန်က ယောက်ျား”

“နာခံရဲ့ခင်ပွန်း”

“ဒန်ကလေးရဲ့အဖေ”

သူတို့မွေးသော ကလေးကို ဒန်ဟုမည်ထားသည်။ ပျိုခဲက-

“လိုရင်းကို မရောက်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပြောမှ ဖြစ်တော့မယ်၊

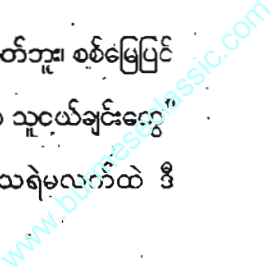
တကယ်တော့ မာန်က တို့သူငယ်ချင်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“သူငယ်ချင်းတောင် ခိုးခိုးသူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူး၊ စစ်မြေပြင်

မှာ အတူတူလက်တွဲတိုက်လာတဲ့ သေအတူရှင်မကွာ သူငယ်ချင်းတွေ”

“အေး . . . ဒီတော့ ဒီသူငယ်ချင်းကို သရဲမလက်ထဲ ဒီ

အတိုင်းထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တို့ကယ်ကိုကယ်ရမယ်”

ပျိုခဲစေတနာကို သူတို့နားလည်သဘောပေါက်သွား၏။

“ဒီတော့ တို့ဘာလုပ်မလဲ”

ရှင်းက မေးသည်။ ပျိုခဲက . . .

“မာ့ခဲကို နာခဲဟာ သရဲဖြစ်တဲ့အကြောင်း သွားပြောရမယ်”

“ဟုတ်ပြီ . . . ဘယ်သူသွားပြောမှာလဲ၊ ငါကိုတော့ မလွှတ်

နဲ့၊ ငါသွားမပြောရဲဘူး”

ပျိုခဲက ကြိုတင်ကာ ငြင်းသည်။ တာ့က . . .

“ငါသွားမယ်၊ ငါနဲ့အဖော်တစ်ယောက်တော့ လိုက်ခဲ”

“ကဲ . . . ရှင်း . . . မင်းလိုက်သွား”

သူတို့အုပ်စုထဲတွင် ခေါင်းဆောင်လိုဖြစ်နေသည့် တော့က

ပြောလိုက်တော့ ရှင်းလည်း မငြင်းသာ။ ရှင်းက . . .

“တို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဒီမှာစောင့်ရင်း ကျွန်ခဲမယ်၊ မင်းတို့

မြန်မြန်ပြန်လာခဲကြ”

တာ့တို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားသည်။ ပျိုခဲနှင့်အော့သာ ကျန်

ခဲ့၏။ ပျိုခဲက . . .

“ဒီကောင် အရှူးထတာ ဖြစ်မယ်၊ ငါတော့ နာခဲသရဲဆိုတာ

လုံးဝအယုံအကြည်မရှိဘူး၊ သရဲဆိုတာ အရုပ်ဆိုးတယ်ပဲ ကြားဖူး
တယ်၊ နာခဲက ဒီလောက်လှတာကိုး”

ထိုစဉ် တံခါးဝမှာ တဒုန်းဒုန်းခေါက်သံကြောင့် သူတို့လန့်
၍သွား၏။ ဒီအချိန် ညကြီးမင်းကြီး သူတို့တံခါးကို ဘယ်သူက လာ
ခေါက်နေသနည်း။ မာ့ခဲတို့လင်မယား မဟုတ်နိုင်။ တာ့တို့ကလည်း
မာ့ခဲတို့အိမ် ထွက်သွားသည်။ ရွာထဲကလည်း သူတို့နှင့် အသိအကျွမ်း
ရှိတာမဟုတ်။ ဘယ်သူက လာမည်နည်း။

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”
တံခါးခေါက်သံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်၏။ ပျိုခဲနှင့်အော့သာ
တံခါးနားကို အရဲစွန့်ကပ်သွားပြီး တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ တံခါး
ဝတွင် မီးအိမ်တစ်လုံးနှင့် ရပ်နေသူက အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ပရတ်
၏သား ဖြစ်နေလေသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ၊ အချိန်မတော်ကြီး”
ရှင်းက မေးလိုက်တော့ . . .
“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို အသုဘလာဖိတ်တာပါ”
ခြောက်ခြားနေရတဲ့အထဲ ကြားလိုက်ရတဲ့စကားက မင်္ဂလာ
မရှိ။ သူတို့ကို ပို၍ထိတ်လန့်သွားစေသည်။

“ဘယ်သူသေလို့လဲ”

“ကျွန်တော့်အမေ . . .”

“ဒေါ်ပရတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

သူတို့နှင့် အရက်ဆိုင်တွင် တစ်နေ့က ဆုံခဲ့သော မိန်းမကြီး။ အခုသေပြီတဲ့။ ပါဠိက မေးလိုက်သည်။

“ဘာရောဂါနဲ့လဲ ညီငယ်”

“ဘာရောဂါရမှာလဲဗျ။ နာခံသတ်လို့ သေတာ”

လူငယ်က ဝိသုဒ္ဓါကြီးနှင့် ပြောလိုက်သည်။ တာ့က . . .

“နာခံသတ်လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . နာခံက သူ့ကို သေပြီလို့ပြောရင် မကြိုက်

ဘူး။ အဲဒီလိုပြောတဲ့ လူတိုင်းကို သတ်ပစ်တာချည်းပဲ”

လူငယ်က ဇီးအိမ်ဆွဲကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ပါဠိနှင့် အောက်တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ နာခံက သူ့ကို သေပြီပြောတဲ့လူတိုင်းကို သတ်ပစ်တယ်တဲ့။ ဖော်ကောင်မလုပ်နိုင်အောင် နှုတ်ပိတ်ပစ်တဲ့သဘောပဲ။ ပါဠိက . . .

“နေဦးလေ . . . တာ့ရေးတဲ့စာကို မှာခံဖတ်လိုက်ရတယ်”

ဟုတ်လား။ ဒါတောင် သူက မသိဘူးလား”

ပါဠိက အဲဒီစာကို ထုတ်ယူကာ မီးရောင်တွင် ဖတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ . . .

“အော့ရေ . . . စာက သောက်တလွဲကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ဒီမှာ သတ်ပုံမှားနေတယ်လေ။ Nak is ghost ဖြစ်ရမှာ အခုတော့ Nak is gross ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ နာခံဟာ သရဲမဟုတ်တော့ဘူး။ နှိုင်းစိုင်းတယ်လို့ ဖြစ်နေတယ်”

အော့က သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးနဲ့ ရှိုက်လိုက်သည်။

“ဒီ ghost နဲ့ gross က အသံထွက်တူနေတာကို၊ ဒီတော့ ဒါလည်း မှားရေးမိတာပေါ့။ အခုတော့ လူကိုယ်တိုင်လိုက်ပြောမှ ဖြစ်မယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“နာခံဆိုတာ သရဲဖြစ်တဲ့အကြောင်း မှာခံကို ဟိုကောင်တွေ ပြောခင် ဦးအောင်ပြောရမှာပေါ့ကွ။ သူတို့ပြောတာ နာခံကသိရင် စာယခံနေမလဲ။ ဒေါ်ပရတ်တုန်းကလို့ သတ်ပစ်မှာ သေချာတယ်”

ပါဠိလည်း အခုမှ ဤအချက်ကို တွေးမိသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

၈

၁၀၀၉

သူတို့နှစ်ယောက် လှေဆိပ်ကို အပြေးဆင်းသွားကြလေ
သည်။

* * * *

* အမှိုက်စပေါ်တွင် တရွရွလှုပ်နေသော ပိုးကောင်တွေပါလာ
တာ တွေ့သော်လည်း ပါးစပ်ကိုဟကာ နှာခေါင်းပိတ်၍
အာခေါင်ထဲထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကယျာကယာ မျိုချ
လိုက်၏။

(၄) တစ္ဆေတည်စင်းစသာ ညစာစားပွဲ

(၄) တစဉ်တည်းစင်းသော ညစာစားပွဲ

တၢ်န့ၣ် ရှင်းသည် လေ့ပေါ်မှဆင်းကာ မာန်တို့အိမ်သို့ လျှောက်သွားကြသည်။ အိမ်ကြီးနှင့်တကွ ပတ်ဝန်းကျင်ကပါ တိတ်ဆိတ်မှောင်မဲနေသည်။ ရှင်းလက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်လာသည့် မီးတုတ်အလင်းရောင်သည်ကား တစ်ခုတည်းသော အလင်းရောင်ဖြစ်၏။ ဤအနီးအပါးတွင် နေထိုင်သော သူဟူ၍မရှိ။ လူများစုမှာ ချောင်းနှင့် အတန်ငယ်လှမ်းသော ကုန်းတွင်းပိုင်းတွင်သာ နေထိုင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤနေရာမှာ ပိုမိုတိတ်ဆိတ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“မာ့ခ်တို့အိမ်ကလည်း မှောင်မဲနေတာပဲ။ သူတို့အိမ်နေကြ ပြီထင်တယ်”

“ရောက်မှတော့ ခေါ်ကြည့်တာပေါ့ကွာ၊ ခေါ်သာခေါ်”

“ဟေ့ . . . မာ့ခ်ရေ . . . သူငယ်ချင်း . . . မာ့ခ်ရေ”

တကုက အော်ခေါ်သည်။ အတန်ကြာတော့ တံထဲတွင် မီးလင်းလာတာ တွေ့ရ၏။ မကြာခင် မာ့ခ်သည် ရေနံဆီမီးခွက်တစ်ခွက်ကိုကိုင်ကာ ထွက်လာသည်။ သူက အိမ်ကပျဉ်ပေါ်မှနေ၍ အောက်မှ တာ့တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ . . .

“မင်းတို့ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ၊ အချိန်မတော်ကြီး”

“မင်းနဲ့တွေ့ဖို့ လာတာ မာ့ခ်၊ ပြောစရာရှိလို့”

မာ့ခ်ပျက်နှာက စိတ်ပျက်ဟန်ပေါ်လွင်လာသည်။

“ပြောစရာရှိရင်လဲ မနက်မှပြောကွာ၊ ကဲ . . . ပြန်ကြတော့”

“ပြန်လို့မဖြစ်ဘူး မာ့ခ်”

တကုက ပြောလိုက်သည်။

ရှင်းကလည်း . . .

“ကိစ္စက အရေးကြီးတယ်၊ အခု ပြောမှဖြစ်မယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြောကွာ”

မာ့ခ်က အလျော့ပေးလိုက်ရသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ အကြောင်းသိသည်။ သူတို့က သဘောအလွန်ကောင်းသလို အနည်းငယ်လည်း ကြောင်စိစိနိုင်ကြ၏။

“ကဲ . . . ပြော၊ ဘာပြောမှာလဲ”

“ဒီလို မာ့ခ်၊ မင်းရဲ့မိန်းမ နာ့ခ်ဟာလေ . . .”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“အေး . . . မင်းရဲ့မိန်းမ နာ့ခ်ဟာလေ . . .”

ထိုစဉ် နာ့ခ်က မာ့ခ်ရဲ့ဘေးတွင် လာရပ်လိုက်သည်။ ဆက်ပြောမည့် တကုစကားမှာ တန့်၍သွား၏။ နာ့ခ်ရှေ့မှာတော့ ဒီစကားက ပြောမထွက်။ မာ့ခ်က စိတ်မရှည်။

“ပြောလေကွာ၊ ငါ့မိန်းမက ဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ . . . ဪ . . . မင်းမိန်းမက သိပ်ချောတယ်လို့ ပြောမလို့ပါ မာ့ခ်”

ဤစကားများကို တကုက ပြောသည်မဟုတ်။ နောက်ထပ် သူတို့ကို တားရအောင် ရောက်လာသည့် နှစ်ယောက်အနက် ပါးက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့ကို လှည့်ကြည့်ကာ တာ့အံ့အားသင့်သွား၏။ မာ့ခ်က

လည်း စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ငါ့မိန်းမချောတဲ့အကြောင်း အချိန်မတော်ကြီးနိုးပြီး ပြောရလားကွာ၊ မင်းတို့ တော်တော်ကြောင်တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး မာ့ခါ၊ တကယ်တော့ . . .”

ပြောလုဆဲဆဲ ရှင်း၏ပီးစပ်ကို အောက် အတင်းလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝိတ်လိုက်သည်။ တာ့က ဒေါပွကာ . . .

“ဘယ်လိုလဲ နဂိုကတော့ မင်းတို့ပဲ သွားပြောဆို၊ လွတ်လိုက်ပြီးတော့”

တာ့နှင့်ရှင်းကို ပါးခဲနဲ့အောက် အနည်းငယ်ဝေးရာ ဆွဲခေါ်သွားပြီး ဒေါ်ပရတ်ကိစ္စ ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဒေါ်ပရတ်ဟာ နာခွဲသရဲဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောလို့ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်၊ နာခဲက သတ်တာတဲ့၊ မင်းတို့ဖွင့်ပြောရင်လည်း မင်းတို့ကို သူသတ်မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် တို့က အချိန်မီလာတာတာ”

“တကယ်လား”

ဒီစွဲတားကြားတော့ တာ့ရော ရှင်းပါ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“သူ့ရှေ့မှာ ပြောလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ အခွင့်ကောင်းစောင့်

ပြီး သူ့ကွယ်ရာမှာ ပြောကြတာပေါ့”

သူတို့လေးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တိုင်ပင်နေကြသည်ကို မာ့ခဲက မြင်သောအခါ . . .

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

ဟဲ့ လှမ်းမေး၏။

“ဟာ . . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲ . . . မင်းလည်း ပြန်အိပ်တော့”

“တို့လည်း ပြန်တော့မယ်”

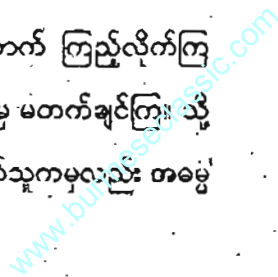
ဆိုသော် သူတို့ကို မသင်္ကာဖြစ်နေသော နာခဲက . . .

“ရှင့်သူငယ်ချင်းတွေကို အိမ်ပေါ်ဖိတ်လိုက်ပါ မာ့ခါ၊ ကျွန်မညစာကျွေးချင်လို့ပါ”

ဟဲ့ ပြောလိုက်၏။ မာ့ခဲက ဝမ်းသာအားရပင် . . .

“သူငယ်ချင်းတို့ အိမ်ပေါ်တက်ပါဦး၊ မင်းတို့ကို ဧည့်ခံချင်လို့တဲ့၊ နာခဲက ဖိတ်ခေါ်နေတယ်”

သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ တကယ်တော့ ဒီအိမ်ပေါ်ကို ဘယ်သူမှ မတက်ချင်ကြ။ သို့သော် နာခဲက ဖိတ်ခေါ်နေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူကမှလည်း တမခွဲ

မငြင်းဆန်ခဲ့ကြ။ ဒါကြောင့် သူတို့လေးယောက် မှာခံ၏အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

* * * *

နှစ်ပေါင်းများစွာ သူတို့မသေမချင်း ညစာစားကြရဦးမည်။ ညစာစားပွဲပေါင်းများစွာကို ကြုံကြရဦးမည်။ သူတို့လေးယောက် ဝိုင်းထိုင်နေသော စားခွဲပေါ်တွင် မဆေးမကြောသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့် ပန်းကန်အစုတ်အပြတ်များ တစ်စုတစ်စု ထွန်းထားသည်။ မှာခံက ဝမ်းသာအားရ . . .

“သူငယ်ချင်းတို့ စားကြ၊ အားရပါးရ စားကြ၊ မင်းတို့ကို နှာခံက စေတနာကောင်းလွန်းလို့ အပင်ပန်းခံချက်ကျွေးထားတာ၊ ဟောဒီမှာ ငါ့ကြော်ပန်းကန်၊ ဒါက ကြက်ပေါင်၊ ဒါက ပုစွန်ဟင်း”

သူက ဟင်းခွက်တွေကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောဆိုနေသည်။ မှာခံကသာ ဟင်းအမည်တွေ ရွတ်ဆိုပြနေသော်လည်း သူတို့ တကယ်မြင်ကြရတာက . . .

ဟင်းခွက်တွေထဲတွင် ရှိသော အရာများမှာ သစ်ရွက်ခြောက်

များ၊ သစ်ကိုင်းအကျိုးများ၊ အမှိုက်သရိုက်များ၊ အရှင်လတ်လတ် ရွှေတက်နေသော ပိုးကောင်မွှားကောင်းများ။

မှာခံရဲ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ နှာခံက ပြုစားထားသဖြင့် ဤအရာတွေကိုပင် ကြက်သားတွေ၊ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေအဖြစ် မြင်နေပေလိမ့်မည်။ သူတို့ကတော့ ပကတိအမှိုက်များအတိုင်းသာ မြင်နေ၏။ မှာခံက . . .

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ စားကြလေ၊ မင်းတို့ သူပင်ပင်ပန်းပန်း ချက်ထားတာတွေ မစားရင် နှာခံက စိတ်ဆိုးနေလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ နှာခံစိတ်ဆိုးမှာကိုတော့ သူတို့လေးယောက်လုံး ကြောက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ပျံခံက စတင်ကာ သူ့ရှေ့က သစ်ရွက်ခြောက်တစ်ခုကို ကောက်ယူကာ ပါးစပ်ထဲထည့်၍ ကိုက်စားပြလိုက်၏။ စားသာစားနေရသော်လည်း ရွှံ့ရှာလွန်းသဖြင့် သူ့မျက်နှာက ရွှံ့ရွှံ့မဲ့မဲ့။ မှာခံက . . .

“ဘယ်လိုလဲ . . . စားလို့ကောင်းလား ပျံခံ”

လို့မေးတော့ . . .

“ကောင်းတယ် . . . အရသာရှိလိုက်တာ”

ဟုပြောရင်း ကျန်လူတွေဘက် လှည့်ချွန်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့လည်း စားကြလေ”

ရှင်းက . . .

“ငါ့ဗိုက်ပြည့်နေလို့”

တူက . . .

“ငါတို့ ညနေက ရွာထဲမှာ ဝယ်စားခဲ့တယ်”

မာခဲက . . .

“ပိုဒ်တောင် စားသေးတာပဲ၊ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် စားကြကွာ”

ဟု တိုက်တွန်းတော့ မနေသာတော့ဘဲ တူက ကြက်သား

ကြော်ပန်းကန်ဟု ပြောသောခွက်ထဲက သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို

ယူကာ ကိုက်စားပြရ၏။ မာခဲက . . .

“ဘယ်လိုလဲ”

“စားလို့ကောင်းတယ်၊ လက်ရာတော်တော် မြောက်တာပဲ၊

နောက်မှ မင်းမိန်းမဆီမှာ ဟင်းချက်နည်း သင်ရဦးမယ်”

နောက်ဆုံးတော့ အော့လည်း စားရပြန်သည်။ သူကလည်း

အမှိုက်စတစ်ခုကို ကောက်ယူကာ အားရပါးရ တကျွတ်ကျွတ်ဝါးစား

ပြလိုက်၏။ အများစားသမျှကြည့်ကာ ရွံ့ရှားပြီး အန်ချင်စိတ်ပေါက်

နေသူက ရှင်းဖြစ်သည်။ အခုအချိန်အထိ ရှင်းလက်ရှောင်နေတာကို

ကြည့်ပြီး အော့က သဘောမကျ။ ဒါကြောင့် ပိုးကောင်တွေ တရွရွ

ဖြစ်နေသော ပန်းကန်တစ်ခုကို ကောက်ယူကာ ရှင်းရှေ့ကို ချပေး

လိုက်ပြီး . . .

“ကဲ . . . ရှင်း၊ မင်းလည်း စားလိုက်ဦး”

ဟု ချောက်တွန်းလိုက်သည်။ ရှင်းက . . .

“ငါ ဗိုက်ပြည့်နေတယ်”

ဟုငြင်းသော်လည်း မာခဲက . . .

“ရှင်း . . . မငြင်းနဲ့၊ အားလုံးတောင် စားနေတာပဲ၊ မင်း

လည်း တစ်လုတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် စားလိုက်”

“တစ်လုတ်တည်းပဲနော်”

ရှင်းက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ပြော၏။

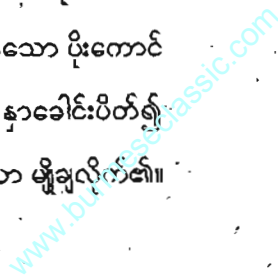
“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ တစ်လုတ်ထဲပဲစား”

ရှင်းက သူ့ရှေ့က ပန်းကန်ထဲမှ အမှိုက်တစ်စကို ကောက်

ယူလိုက်သည်။ ထိုအမှိုက်စပေါ်တွင် တရွရွယူပုံနေသော ပိုးကောင်

တွေပါလာတာ တွေ့သော်လည်း ပါးစပ်ကိုဟကာ နှာခေါင်းပိတ်ရှုံ့

အခေါင်းထဲထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကုပျာကယာ မျိုချလိုက်၏။

အခုတော့ သူတို့ဝတ္တရားကျောသွားလေပြီ။ ဒီအိမ်မှာ တစ်စက္ကန့်ကလေး မှ မနေချင်တော့။ အမြန်ဆုံးသွားရန် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်ရိပ်ပြ နေစဉ် မှာခံက . . .

“သူငယ်ချင်းတို့ နေကြဦး၊ မင်းတို့ကို ငါ့သားလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

သူတို့လန့်သွားကြသည်။ သရဲမက မွေးသော သရဲလေး ဒါမှမဟုတ် မှင်စာကလေး။ မှာခံက သူ့သားကလေးချီကာ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ငါ့သားလေး ဒန်လေ ကြည့်စမ်း၊ မလှဘူးလား”

သူတို့ စိတ်ပျက်သွားကြသည်။ မှာခံချီထားတာက အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသည့် သန္ဓေပျက်ကလေးအလောင်းလေးသာ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူ့ဘက်လှည့်လာမှာစိုးသဖြင့် . . .

“ရှင်းက ကလေးချစ်တတ်တယ်ကွ”

ဟု ချွန်ပေး၏။ မှာခံက . . .

“ဟုတ်လား . . . ငါ့သားလေးကို ချီပါဦး”

ဟု ရှင်းလက်ထဲထည့်ပေးသည်။ ရှင်းက မလွှဲသာဘဲ ယူလိုက်ရ၏။ အနံ့အသက်မကောင်းသော ကလေးအလောင်းလေးကို

ပွေ့ပိုက်ထားစဉ် မှာခံက . . .

“ရှင်း . . . သားလေးက မင်းကို သဘောကျတယ်ထင်တယ်၊ ပြုံးပြနေတယ်၊ သားလေးကို အာဝါးပေးလိုက်ပါဦး”

ပုပ်စော်နံ့နေသော ကလေးအလောင်းကို နမ်းခိုင်းနေပြန်ရာ ရှင်းသည် ရှုံ့မဲ့သော မျက်နှာဖြင့် အောင့်အီးကာ နမ်းလိုက်ရလေသည်။ အေးစက်တောင့်ခဲနေသော ကလေးအလောင်းကို မှာခံလက်ထဲထိုးထည့်ကာ သူတို့ ထိုအိမ်က ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆက်ကာနေရလျှင် မကြာခင် အကြောက်လွန်ကာ အသက်ထွက်သွားနိုင်သည်။

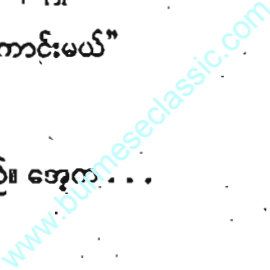
သူတို့တည်းသည့်အိမ်ရောက်သောအခါ လေးယောက်သားစားခဲ့ရသော အစားအစာတွေကို ခွဲရှာလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်ထဲလက်ထိုးထည့်ကာ အန်ချနေရသည်။ ရှင်းက . . .

“ငါတို့မြင်သလို မှာခံက မမြင်ဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် သူ့မိန်းမကျွေးသမျှ အမှိုက်တွေကို ဒီကောင် ဟင်းလုပ်စားနေရရှာတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒီကောင်ကို ကယ်မှကောင်းမယ်”

“ဘယ်လိုကယ်မှာလဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည်။ အောက် . . .

“ငါတော့ ဒီမှာဆက်မနေချင်တော့ဘူးဟေ့၊ မနက်ကျရင် ဒီရွာက တစ်ခါတည်း ထွက်သွားကြရအောင်”

“ဟုတ်တယ် . . . ကြာရင် ငါတော့ ကြောက်တာနဲ့ သေလိမ့်မယ်”

ထိုစဉ် ပိတ်ထားသော သူတို့အိမ်တံခါးကို တံခွန်းခွန်းထုသော အသံတွေ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် လေးယောက်လုံး လန့်ဖြူသွားကြ၏။ တံခါးကို သူသွားဖွင့်၊ ငါသွားဖွင့်နှင့် ငြင်းခုံနေကြစဉ် တံခါးက ဝုန်းကန် ပွင့်သွား၏။ သူတို့ လန့်အော်တော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် တံခါးဝတွင် ရပ်နေသူက မာခဲဖြစ်နေသည်။

မာခဲရဲ့မျက်နှာက စိတ်ဆိုးပုံပေါက်နေ၏။

“မင်းတို့တွေ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့မိန်းမကို သူများမှတ်နေသလား”

ဟုမေးတော့ . . .

“မှတ်တယ် . . . မှတ်တယ်”

“မှတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းမိန်းမက သရဲပဲ မာခဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . မင်းစစ်မြေပြင်မှာ ရောက်နေတုန်း သူက ကလေးမီးမဖွားနိုင်ဘဲ သေဆုံးသွားတယ်”

မာခဲက တွေဝေသွားသည်။ ပြီးတော့ . . .

“ငါတော့ မယုံဘူး”

တော့တ . . .

“မင်းမိန်းမက တကယ်ကို သေနေခဲ့ပြီ မာခဲ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့တာ၊ သူ့အလောင်းကို မင်းတို့အိမ်အနောက်က တောစပ်မှာ မြှုတ်ထားတာ”

“မယုံဘူးကွာ၊ ငါက ဒီမိန်းမနဲ့ ဒီကလေးနဲ့ နေရောညပါ အတူနေနေတာကွ၊ ငါက အသိဆုံးပေါ့၊ ငါ့မိန်းမ သရဲဆိုတာ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး၊ ရွာကလူတွေက ငါ့မိန်းမလှတာကို မနာလိုကြဘူး၊ တချို့ ယောက်ျားတွေကျတော့လည်း သူ့ကိုမရလို့ မနာလိုကြဘူး၊ အဲဒါကြောင့် တမင်ပြောနေကြတာကွ”

စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် မာခဲက သူတို့ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည်။ ရှင်းတို့လေးယောက်သာ စိတ်ညစ်ကျန်ခဲ့၏။ ပျိုခဲက . . .

“ဒီကောင်က ချစ်စိတ်ဝင်နေတဲ့အကောင်၊ ဒီတော့ နာခဲ အပေါ်မှာ အမြဲအကောင်းမြင်နေမှာပဲ”

“ဒါကြောင့် နာခဲဟာ လူမဟုတ်ဘူး၊ သရဲမဆိုတာ ဒီကောင် လက်ခံယုံကြည်လာအောင် လုပ်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် . . . လူနဲ့သရဲဆိုတာ ဘဝခြင်းခြားနေတဲ့ သူတွေပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒီကိစ္စမပြီးမချင်း တို့လည်း ဒီရွာက ထွက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ တို့သူငယ်ချင်းတို့ ပစ်ထားတဲ့သလိုဖြစ်မယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကယ်ကြမယ်”

သူတို့လေးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တိုင်ပင်နေကြလေသည်။

* * * *

တပြင်တွင် ဦးက သည်းမဲစွာ ရွာသွန်းနေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် လျှပ်ရောင်ပြက်လိုက်သောအခါ ညသည် လင်းလက်၍သွားသည်။ မာခံသည် မိုးရေထဲမှာပင် သူ့အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာ၏။

အိမ်ဝမှာပင် နာခံက ကြိုဆိုနေသည်။

“ရှင့်ကိုယ်မှာလည်း ရွံ့တွေပေးနေပါလား၊ ချော်လဲလာတာလား”

နာခံက သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ရွံ့တွေကို သုတ်ပေးရင်း . . .

“ရှင့်ကို ရှင့်သူငယ်ချင်းတွေက ဘာပြောလိုက်လဲ”

ဟုမေး၏။ မာခံက ဖုံးကွယ်မနေတော့ဘဲ . . .

“သူတို့က မင်းကို သရဲမလို့ ပြောနေကြတယ်”

နာခံက မာခံရဲ့မျက်နှာကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ကာ . . .

“ရှင်က ယုံသလား”

မာခံက မချီပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“မယုံပါဘူး။ သရဲက ဒီလောက်ချောနေပါ့မလား။”

သူ့ဖုန်းမျက်နှာကလေးကိုကိုင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကိုချစ်လား နာခံ”

“မာခံ . . . ရှင်ဘာလို့မေးတာလဲ”

“သိချင်လို့ပါ”

“ရှင်ကဇရာ . . .”

“ငါက မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ဘယ်တော့မှ မင်းကိုခွဲမသွားပါဘူးလို့ ငါကတိပေးပါတယ် နာခံ”

“ဘယ်ဘဝရောက်နေ၊နေလား မာခံ”

မာခံက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ နာခံက မာခံရင်ခွင်ထဲ

တိုးဝင်လိုက်သည်။ အပြင်တွင် အေးမြနေ၏။ နှာခံကတော့ နွေးထွေး
၍နေလေသည်။

* * * *

* နှာခံက မာခံမသိအောင် သူ့မျက်နှာပေါ်က မျက်နှာဖုံးကို
ချွတ်လိုက်သည်။ နှာခံကို မြင်ရသော လူတွေက ထိတ်လန့်
ကာ တစထက်တစ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေရာ မကြာ
ခင် ရဟတ်ကြီးဘေးတွင် လူတွေရှင်းလင်း၍ သွားလေတော့
သည်။

(၅) တကယ်စေတော့ ဘယ်သူလဲ

(၅) တကယ်စသတာ တယ်သူလဲ

ရွာထိပ်က ဘုရားပွဲ။

ပွဲဈေးတန်းက စည်ကားလှသည်။ လောင်းကစားရုံများ၊ မုန့်
ဈေးတန်း၊ အရုပ်သည်များ။ ပြီးတော့ အပျော်စီးခြားရဟတ်များ။
ပွဲဈေးခင်းတွင် ထွန်းညှိထားသော မီးရောင်များကြောင့် နေ့အလား
လင်း၍နေလေသည်။ မာန်သည် နှာခံနှင့် လက်ခြင်းတွဲကာ ပွဲဈေး
တန်းမှာ လမ်းလျှောက်ချခြင်းအတွက် စိတ်ထဲက ပျော်ရွှင်နေ၏။
ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသော ကလေးတစ်သိုက်အကြား လျှောက်
သွားစဉ် ခပ်ဝဝကလေးတစ်ယောက်က နှာခံနှင့် ဝင်တိုက်မိသည်။

ကလေးက နှာခံကိုမော့ကြည့်ကာ . . .

“ဟင် . . . သရဲမကြီး” ဟုပြော၏။ ပြီးတော့ ထွက်ပြေး သွားသည်။ မှာခံက နှာခံကို ကြည့်လိုက်သည်။ နှာခံက ဘုရားပွဲ ဈေးတန်းကို ရောက်ကတည်းက သရဲပျက်နှာဖုံးကိုဝယ်ကာ မျက်နှာ တွင် တပ်ထားလိုက်သည်။ ထိုမျက်နှာဖုံးက နှာခံ၏မျက်နှာတစ်ဝက် အပေါ်ဘက်ခြမ်းကို ဖုံးအုပ်၍ ထားလေသည်။ မှာခံက . . .

“မင်း ဒီမျက်နှာဖုံးကြီးကို တစ်ညလုံး တပ်ထားမှာလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ နှာခံက ဒီမျက်နှာဖုံးက သူ့ကိုအကာ အကွယ်ပေးထားတာပဲဟု မြင်သည်။ သူ၏နဂါးမျက်နှာကိုသာ ရွာက လူတွေမြင်ရလျှင် ကွယ်လွန်သူနှာခံမှန်းသိကာ အားလုံးထွက်ပြေး ကုန်ကြလိမ့်မည်။ မှာခံက . . .

“တို့ ဒီလိုတစ်ညလုံး လျှောက်သွားနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား နှာခံ၊ သားလေး နိုးလာဦးမယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ သားလေးက အိပ်လိုက်ရင် တစ်ညလုံး မနိုး တော့ဘူး၊ ဟိုမှာ ဂျုံရုပ်ကလေးတွေ ဝယ်ရအောင်”

ဂျုံရောင်စုံဖြင့် အရုပ်လုပ်သော ဆိုင်ကလေးဆီသွားကာ ယောက်ျားအရုပ်တစ်ရုပ်နှင့် မိန်းမအရုပ်တစ်ရုပ် ဝယ်လိုက်ကြသည်။

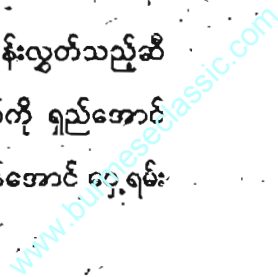
နှာခံက အရုပ်ကလေးနှစ်ရုပ်ကိုယှဉ်လျက် ကိုင်ထားကာ မိန်းမရုပ်ကလေး၏ လက်တစ်ဖက်ရှည်ထွက်လာအောင် ဆွဲဆန့်၍ ယောက်ျားရုပ်ကို ဖက်ထားလေဟန် ပုခုံးပေါ်တင်လိုက်၏။ မိန်းမရုပ် ကလေး၏လက်တစ်ဖက်မှာ သာမန်ထက်ထူးခြားကာ ရှည်ထွက်နေ သော်လည်း မှာခံက ကျေနပ်နေသည်။ သူ့ပုခုံးတစ်ဘက်ပေါ် နှာခံ ရဲ့လက်တင်ထားသလိုလို။

“ဟောဟိုဆိုင်မှာ အရုပ်သွားပစ်ရအောင်”

စိထပ်ထားသော ဗုဒ္ဓအလွတ်တွေကို ဘောလုံးနှင့် ပေါက် ရသော ဆိုင်ကလေးရှိနေသည်။ ဘောလုံးနှင့် အကုန်ကျသွားအောင် ပေါက်နိုင်ပါက ကလေးတွေနှစ်သက်သော အမွှေးပွရုပ်ကလေးတစ် ရုပ် ဆုချသည်။ မှာခံက ဝင်ကာပေါက်၏။ သို့သော် အလွဲလွဲအံ့ချော် ချော်။ နောက်ဆုံး သူ့လက်ထဲမှာ ဘောလုံးတစ်လုံးပဲ ကျန်တော့ သည်။ ထိုဘောလုံးကို ပေါက်လိုက်ခိုက် နှာခံက . . .

“ဟိုမှာ မီးရှူး၊ မီးပန်းတွေ လွှတ်နေပြီ”

မှာခံရော ဆိုင်ရှင်လုပ်သူပါ ထိုမီးရှူးမီးပန်းလွှတ်သည့်ဆီ အာရုံရောက်သွားခိုက် နှာခံက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ရှည်အောင် ဆန့်ထုတ်ကာ စင်ပေါ်က ဗူးတွေ အကုန်ပြုလဲကုန်အောင် ပွင့်ရမ်း

လိုက်၏။ ဆိုင်ရှင်မှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ အံ့ဩကာ ဆုအဖြစ်
အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ် ပေးလိုက်ရသည်။ သူတို့ ဆက်လျှောက်လာ
ရင်း ရဟတ်ကြီးအနားရောက်လာသောအခါ မှာခံက . . .

“ရဟတ်တော့ စီးချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လူတွေများတော့
နေရာရဖို့ မလွယ်ဘူး”

ဟု ငြီးတွေးသည်။ နာခံက မှာခံမသိအောင် သူ့မျက်နှာ
ပေါ်က မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်လိုက်သည်။ နာခံကိုမြင်ရသော လူတွေက
ထိတ်လန့်ကာ တစထက်တစ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေရာ မကြာ
ခင် ရဟတ်ကြီးဘေးတွင် လူတွေရှင်းလင်း၍ သွားလေတော့သည်။
ဒီတော့ ရဟတ်ကြီးပေါ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း။ ရဟတ်ကြီးက
တဖြည်းဖြည်းခြင်း လည်ပတ်နေသည်။

“နာခံ . . . မင်း ငါ့ကိုဘာလို့ ဒီလောက်ချစ်နေတာလဲ”

ရဟတ်ကြီး၏ ကုလားထိုင်တစ်စုံတွင် သူတို့မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ဆိုင်ကာ တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် ကိုင်ထားရင်းမှ မှာခံ
က မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နာခံက နိုးစင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင်ကို မထားခဲ့နိုင်ဘူး မှာခံ”

“ငါလည်း မင်းကို မထားခဲ့နိုင်ပါဘူး နာခံရယ်”

“ရှင်က ကျွန်မသေသွားရင်လည်း ဆက်ချစ်နေမှာလား”

“မင်း ဘာလို့ ဒီလိုမေးတာလဲ နာခံ”

“တစ်နေ့ကျရင် သေရမှာပဲကိုး၊ ဒါကြောင့် မေးရတာ”

“မင်း ဘယ်ဘဝရောက်နေနေ ငါချစ်နေမှာပါ နာခံ”

ရဟတ်ကြီးက တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် လည်နေ၏။ ရဟတ်

ကြီးပေါ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲကာ လိုက်ပါနေကြ
သည်။ ဒါဟာ သံသရာကြီးဆိုရင်လည်း ဘာထူးသလဲ။ သူတို့က
သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ချစ်ကြတဲ့ သံသရာချစ်သူတွေ မဟုတ်လား။

* * * *

ပွဲဈေးတန်းထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက်နောက်က နောက်

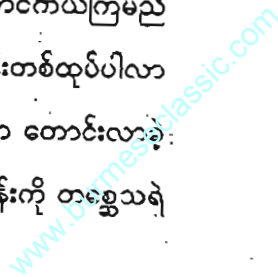
ယောင်ခံလိုက်ကြည့်နေကြသူများမှာ ရှင်းတို့ ရဲလေးဖော်ဖြစ်သည်။

သူတို့က ဒီနေ့တော့ သရဲမလက်က မှာခံကို ရအောင်ကယ်ကြမည်

ဟု စိတ်ကူးထားကြ၏။ ပျံလက်ထဲတွင် ဆန်မန်းတစ်ထုပ်ပါလာ

သည်။ နေခင်းက ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းသို့သွားကာ တောင်းလာခဲ့

ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပရိတ်ဖြင့် မွန်းထားသော ဆန်မန်းကို တစ္ဆေသရဲ

တွေက ကြောက်ကြသည်ဟုဆိုသည်။ တစ္ဆေသရဲကို ဆန်မန်းဖြင့် ပေါက်ပါက နိုင်သည်ဟု သူတို့ယုံကြည်ကြသည်။

နာခံနှင့် မာခံသည် ပွဲဈေးတွင်တွေ့ရသော သရဲအိမ်ကြီး ထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်ကို မြင်သောအခါ တာ့က . . .

“ဘယ်လိုသရဲမလဲဟ . . .”

ဟု မေးငေါသည်။

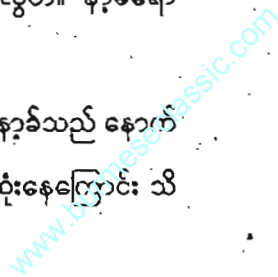
သရဲခြောက်သော အိမ်ကြီးဆိုသည်မှာ အပျော်တမ်းသရဲ အခြောက်ခံချင်သူတွေ ပိုက်ဆံပေးကာ ဝင်ရသော နေရာဖြစ်သည်။ အထဲတွင် သရဲယောင်ဆောင်ထားသော သရဲအတုလူတွေက လာကြည့်သူတွေကို အမိုးမိုးခြောက်လှန့်ပြကြသည်။ လူတွေက ရင်ထိတ်ဖို့ဖယ် ခံစားရမှုကို ငွေပေးကာ ခံစားကြည့်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အထဲတွင် မီးရောင်က မိန့်မိန့်ထွန်းထား၏။ လျှောက်လာသူများကို ကြောက်လန့်စရာကောင်းအောင် ဝတ်ဆင်ထားသော သရဲအတုတွေက ပြောပြကာ ခြောက်လှန့်ပြသည်။ ထိုသရဲအတုကြည့်ကာ ကြောက်လန့်သူတွေကလည်း ကြောက်လန့်၏။ မာခံသည် သရဲကြောက်တတ်သူပီပီ၊ နာခံ၏ကျောနောက်ဘက်မှ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လိုက်ပါနေသည်။ သူ့ကို ခြောက်လှန့်သော သရဲတွေကိုလည်း သူ့ကြောက်လန့်ဟန်ပြ

န၏။

တစ်နေရာတွင် သရဲလုပ်ကာ ခြောက်နေသော မိန်းမသည် မာခံကို မြင်ရသောအခါ သရဲတစ်ကောင်ကို တွေ့ရသလို ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ထွက်ပြေးသွားသည်။ ရှင်းတို့ရဲလေးဖော်သည် သရဲအိမ်ကြီးထဲဝင်ကာ မာခံတို့နောက်က နောက်ယောင်ခုံလိုက်သည်။ တစ်နေရာရောက်သောအခါ နာခံ၏နောက်က လိုက်ပါလာသော မာခံကို နောက်ကနေ၍ ပါးစပ်ပိတ်ကာ ဆွဲခေါ်သွားကြလေသည်။ နာခံက မာခံပါလာသည်ထင်ကာ ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်သွားနေသည်။

ရှင်းတို့ရဲလေးဖော်က မာခံ၏ပါးစပ်ကိုလည်းကောင်း၊ လက်နှင့် ခြေထောက်ကိုလည်းကောင်း ကြီးများဖြင့် ချည်နှောင်ကာ သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ မာခံသည် စကားမပြောနိုင်သော်လည်း မျက်လုံးက သူ့သူငယ်ချင်းလေးယောက်ကို မြင်သည်။ ဒီအရူးတွေ ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ။ ရုန်းကန်သော်လည်း မလွတ်။ နာခံရော ဘယ်မှာလဲ။

တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်သွားနေရာမှ နာခံသည် နောက်ဆုတ်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မှ မာခံပျောက်ဆုံးနေကြောင်း သိ

လိုက်ရသည်။ မှာခံဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။ သရဲဝက်ပါအိမ်ကြီးထဲ တွင် ရဲလေးဖော်သည် မှာခံနှင့်အတူ ပိတ်မိနေကြသည်။ သူတို့ထွက် ပေါက်ကို ရှာမတွေ့။ တွေ့ရသော တံခါးတွေကလည်း ဖွင့်မရ။ အား လုံးပိတ်ထားသည်။ ဧတုက . . .

“ဟေ့ကောင်တွေ မြန်မြန်လုပ်ကြ၊ နှာခံ လိုက်ရှာနေပြီ”

နောက်ကို ပြန်ချောင်းကြည့်ရင်း သတိပေးလိုက်၏။ ဟုတ် သည် . . . နှာခံက အိမ်ကြီးထဲတွင် တရွေ့ရွေ့ လိုက်ရှာဖွေနေသည် ကို တွေ့ရသည်။

“လုပ်ကြပါကွ နှာခံနီးလာနေပြီ”

ရှင်းက ကြောက်လန့်တကြား ပြောသည်။ ဝုတုဖြစ်တော့ မည်။ သူတို့ဘယ်လို ရှောင်ရှားမလဲ။ နောက်တော့ အကြံရလိုက်သည်။ သရဲအတုတွေထဲမှ အဝတ်အစားတွေ လုယူကြသည်။ သရဲအတု တွေကို ကြိုးတုတ်ကာ အခန်းတစ်ခုထဲ ထည့်ပိတ်ထားလိုက်၏။ သူ တို့က ထိုအဝတ်အစားတွေဝတ်ကာ သရဲအတုတွေယောင် ဆောင် နေလိုက်ကြသည်။ နှာခံက သူတို့ကို မခိုင်စားမိဘဲ သူတို့ရှေ့က ဖြတ် ကျော်၍ သွားသည်။

ဒီတော့မှ မှာခံကိုသယ်ကာ သူတို့ထွက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။

အခုတော့ ထွက်ပေါက်ကို ရှာမတွေ့။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကား များနေကြစဉ် ပျက်က . . .

“ဟေ့ကောင်တွေ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ဦး”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ဆီ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာ နေသော နှာခံကို တွေ့ရ၏။ အားလုံးအလန့်တကြား အော်လိုက်ကြ သည်။ ဧတုက . . .

“ဟေ့ကောင်တု . . . မင်းမှာ သရဲကြောက်တဲ့ ဆန်မန်း

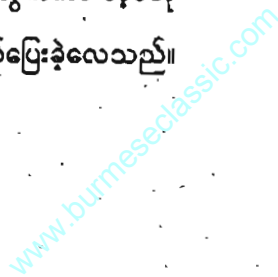
မို့တယ်ဆို၊ ဆန်မန်းနဲ့ ပေါက်လေ”

ဆိုမှ သတိရလာ၏။ သူက အဝတ်အိတ်ကလေးနှင့် ထုတ် ယူလာသော ဆန်မန်းကိုနှိုက်ကာ ပေါက်မည်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် အထေးတွင်ရပ်နေသော နှာခံထံမှ လက်တစ်ဖက်သည် ရှည်ဆန်ထွက် လာကာ သူ့ပုခုံးကို ညှစ်ကိုင်လိုက်လေရာ . . .

သူတို့အားလုံး အလန့်တကြား အော်လိုက်ကြသည်။ ပြီး

တော့ သရဲအိမ်ကြီး၏ အရံအတားနံရံကို ဖောက်ထွက်ကာ မှာခံတို့ သယ်ဆောင်၍ တောစပ်ထဲရောက်အောင် ထွက်ပြေးခဲ့လေသည်။

* * * *

တောထဲရောက်သောအခါ သူတို့သယ်ဆောင်လာသော မာခဲကိုယ်ကြီးကို မြေကြီးပေါ်ချလိုက်ကြသည်။ မာခဲကိုယ်ကြီးကို သယ်ဆောင်ကာ ပြေးလာခဲ့ရသဖြင့် သူတို့လေးယောက်လုံးမှာ မောဟိုက်ပင်ပန်း၍ နေကြလေသည်။ တောမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရာ လေတိုးသံကိုပင် ကြားနေရသည်။ လရောင်က သစ်ရွက်များအကြားမှ ပြောက်တိပြောက်ကြား ထိုးကျနေသည်။ မာခဲက မြေကြီးပေါ်တွင် လဲကျနေရာမှ သူ့လက်က ကြိုးတွေကို ရအောင်ဖြည့်သည်။ နောက်တော့ ပါးစပ်ထဲတွင် ဆို့ထားသော အဝတ်ကိုဆွဲထုတ်ကာ လဲနေရာက ထလိုက်သည်။ သူ တော်တော်ခေါ်သဖြစ်နေလေပြီ။ နာခဲရော ဘယ်မှာကျန်ခဲ့သလဲ။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ငါ့ကို အာလို့ဒီလိုလုပ်တာလဲ”
တက့က . . .

“မင်းကို ကယ်လာတာလေ”
ရှင်းက . . .

“ဟုတ်တယ် . . . မင်းမိန်းမက သေပြီး သရဲဖြစ်နေပြီကွ”
အော့က . . .

“မင်း သူ့ခွဲဆက်နေရင် တစ်နေ့တော့ ဂုတ်ခိုးသတ်တာခံရ

လိမ့်မယ်”

မာခဲက . . .

“မင်းတို့ပြောတာ ငါမယုံဘူး၊ ငါ့မိန်းမက မသေသေးဘူး”
ရှင်းက . . .

“ရှုတိုးတိုး . . . တို့နောက်ကို နာခဲလိုက်လာလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ သူ့ယောက်ျားကို ခေါ်လာလို့ နာခဲကတော့ တို့ကိုခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ပါခဲက ပြောလိုက်သည်။ တောထဲတွင် ရုတ်တရက် လေတွေ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်လာရာ . . .

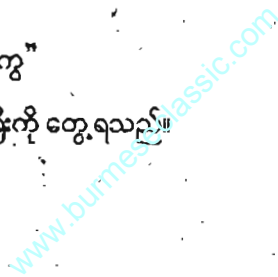
“ဟော . . . နာခဲရောက်လာပြီနဲ့ တူတယ်”

သူတို့လေးယောက် ကျောချင်းကပ်၍ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ အရပ်ရစ်မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ် အနီးကပ်လှုပ်ရှားလိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရှင်းသည် အနီးဆုံး တာ့အပေါ် ခုန်တက်ကာ မက်တွယ်ထားလိုက်၏။

“သေသေချာချာကြည့်ပါဦး၊ ဖွတ်ကြီးပါကွ”

ခြံပုတ်အောက်က ထွက်လာသော ဖွတ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။

“ဟိုမှာ နာခဲ . . .”

ဒီတစ်ခါတော့ အစာရှာထွက်လာသော ရှဉ့်ကလေးတစ်ကောင်ဖြစ်နေလေသည်။ မှာခံက . . .

“နာခံ ဘယ်မှာလဲ၊ ငါ့မိန်းမ ဘယ်မှာလဲ”

ပြောရင်း သူတို့အနားက ပြေးထွက်သွားသည်။ မှောင်ထဲမှာဆိုတော့ ခဏချင်းမှာပင် မှာခံသည် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“မှာခံ . . . မှာခံရေ”

သူတို့ မှာခံကို တောထဲမှာ တကြော်ကြော်ဖော်ရင်း လိုက်ရှာကြသည်။ တခုက ရပ်လိုက်ကာ . . .

“ဒါ ဘာတွေလဲ၊ လာကြည့်စမ်း”

သူတို့က ရောက်လာကာ တာညွှန်ပြရာကို ကြည့်လိုက်သည်။ “ဤနေရာတွင် လရောင်ကြောင့် လင်းချင်းနေသဖြင့် သူတို့ကောင်းစွာမြင်ရသည်။ ခြုံပုတ်တစ်ခု၏ သစ်ရွက်များတွင် စွန်းပေနေသော သွေးများ။ သူတို့စစ်မြေပြင်က ပြန်လာခဲ့သော စစ်သားတွေ၊ ဒီတော့ သွေးကိုတော့ ကောင်းကောင်းသိကြသည်။ ရှင်းက-

“ဒါ . . . မှာခံဆီက ထွက်တဲ့သွေးပဲကွ”

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်၏ ငြီးငြူသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ အသံက ခြောက်ခြားစရာကောင်းလှသည်။ သူတို့အသံကြားရာဘက်

ထွက်လာခဲ့သည်။ တွေ့ပါပြီ။ သစ်ပင်အရိပ်မှ ကင်းလွတ်သော လရောင်ထိုးကျနေသည့် မြက်ခင်းကွက်လပ်အလယ်တွင် မှာခံရှိနေသည်။ သူ့ကိုယ်ကိုကိုင်းကာ ရင်ဘတ်ကိုလက်နဲ့ဖိရင်း ငြီးငြူနေခြင်းဖြစ်သည်။ မှာခံ၏စစ်မြေပြင်တွင် ရရှိခဲ့သည့် ရင်ဘတ်က သေနတ်ဖက်ရာက ကောင်းစွာမပျောက်သေး။ သရဲဖိတ်ကြီးတွင် ရဲလေးပေါ်က သူ့ကိုအတင်းအဓမ္မချုပ်နှောင်ကာ အကြမ်းပတမ်းဆွဲခေါ်လာခဲ့သဖြင့် ဖက်ရာက ပြန်ထိခိုက်မိကာ သွေးတွေထွက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် မိုးရွာတော့မလို မိုးခြိမ်းကာ လျှပ်စီးတွေ ဝင်းပြက်နေသဖြင့် အခြေအနေက ခြောက်ခြားထိတ်လန့်စရာ ဖြစ်နေလေသည်။ သူတို့တစ်တွေ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ဆွေးနွေးကြပြန်သည်။

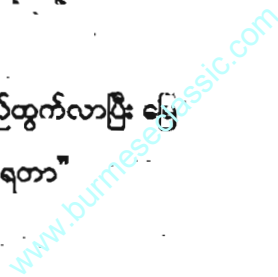
“နာခံသေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

တခုက ပြောသည်။ သူက နာခံကို သဘောကျနေသူဖြစ်သည်။

“နာခံက ဒီလောက်ချောတာ သရဲမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ရှင်းက . . .

“ငါ့ကိုယ်တိုင် သူ့လက်ကြီးတစ်ဖက် ရှည်ထွက်လာပြီး ပေါ်ကြီးပေါ်ကျနေတဲ့ သစ်သီးကိုကောက်တာ မြင်ခဲ့ရတာ”

တာက . . .

“ငါစဉ်းစားမိပြီ၊ သူတို့အိမ်နံရံမှာ ထောင်ထားတဲ့ ဝါးလုံး ရှည်နဲ့ သံဆူးကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ နာခံက အဲဒီသံဆူးနဲ့ ထိုး ကောက်လိုက်တာကို မင်းက မူးမူးနဲ့ လက်လှိုမြင်တာ ဖြစ်ရမယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။ အားလုံးက တွေဝေသွားကြသည်။ ပျံခါ

က . . .

“နာခံမသေဘူးဆိုရင် ဘယ်သူသေနေတာလဲ”

တာက . . .

“မာခံ . . .”

ဟုပြောလိုက်သည်။

“မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်၊ မာခံက ရင်ဘတ်ကို သေနတ်မှန် တာ၊ သူ့ရဲ့ဒဏ်ရာက သေလောက်တယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ တို့ဒီကိုရောက်စက လှေနဲ့သယ်လာတဲ့ အလောင်းတွေ တွေ့လား”

“တွေ့တယ် . . . စစ်မြေပြင်က ဒဏ်ရာရပြီး ဆုံးသွားတဲ့ အလောင်းတွေကို မြေမြှုတ်ဖို့ သယ်လာတာတဲ့”

ရှင်းက ပြောလိုက်သည်။ တာက . . .

“အေး . . . အိမ်နောက်ဖေးက တောစပ်မှာ မြေမြှုတ်ထား

တာ မာခံရဲ့အလောင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်”

အော့က စောဒကတက်သည်။

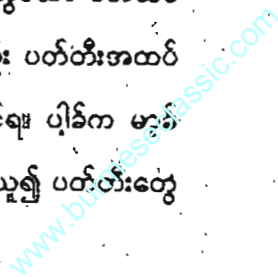
“နေပါဦး . . . အဲဒီအလောင်းမှာ လက်စွပ်ရှိတယ်ဆို”

တာက . . .

“အေး . . . အဲဒါအချက်ပဲ၊ မာခံရဲ့လက်မှာ အဲဒီလက်စွပ် ရှိမရှိ တို့သွားကြည့်ရမယ်”

သူတို့လေးယောက်က မာခံဆီ ပြန်သွားကြသည်။ မာခံ သည် ရင်ဘတ်က ဒဏ်ရာကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖိထားသည်။ လက် အကြားက သွေးတစ်ချို့ ယိုစိမ့်နေ၏။ သူသည် စစ်မြေပြင်မှာ ကွယ် လွန်ခဲ့သော်လည်း သူ့ဇနီးနှင့်ကလေးကို တွေ့လိုဖော်ဖြင့် ဝိညာဉ် အဖြစ် ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

သူတို့လေးယောက်က မာခံကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ မာခံ ၏လက်တစ်ဖက်တွင် ဘာလက်စွပ်မှ မတွေ့ရ။ ထိုလက်က ညာလက် ဖြစ်သည်။ လူတို့သည် လက်စွပ်ကို ဘယ်လက်တွင်သာ ဝတ်ဆင် လေ့ရှိကြသည်။ သို့သော် ထိုဘယ်လက်ကလည်း ပတ်တီးအထပ် ထပ်စည်းထားသဖြင့် လက်ချောင်းတွေကို မမြင်ရ။ ပျံခါက မာခံ အနားချဦးကပွဲသွားကာ ထိုလက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲယူ၍ ပတ်တီးတွေ

ကို တလွှာချင်းလွှာကာ ကြည့်သည်။ လက်ပေါ်က ပတ်တီးတွေက တလွှာချင်း ကွာ၍သွားသည်။ အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား စူးစိုက် လျက်။ မှာခံကတော့ သူတို့ဘာတွေလုပ်နေမှန်း မသိ။

နောက်ဆုံးတော့ ထိုလက်ပေါ်မှ ပတ်တီးများ ကင်းကွာသွား ကာ လက်ချောင်းတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လာ ခဲ့။ ထိုလက်ချောင်းများပေါ်တွင်လည်း ဘာလက်စွပ်မှ ရှိမနေ။ သူ တို့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဒါဆို သူတို့ထင်သလို သူတို့သူငယ်ချင်း သေဆုံးသွားပြီဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ မှာခံက မေးလိုက်၏။

“မင်းတို့ ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ”

“မင်းလက်မှာများ လက်ထပ်လက်စွပ်ရှိသလား ရှာကြည့် တာ”

“ရှိတာပေါ့။ ငါ့လက်က ဒဏ်ရာရထားတော့ မဝတ်နိုင်ဘူး လေ။ ဒါကြောင့် လည်ပင်းမှာ ကြိုးနဲ့ဆွဲထားတယ်”

သူက လည်ပင်းတွင် ကြိုးနဲ့ဆွဲထားသော လက်စွပ်ကလေး ကို ကိုင်ပြလိုက်၏။ ရဲလေးဖော်က ကြည့်လိုက်သည်။ တာက . . .

“ဒါ ငါ့အလောင်းမှာ မြင်ခဲ့ရတဲ့ ကျောက်နီလက်စွပ်ကလေးပဲ” ဟု မှတ်ချက်ချရင်း နောက်ဆုတ်လိုက်၏။ ဒီပုံစံလက်စွပ်

နဲ့ ဆင်တူနှစ်ကွင်းလုပ်ကာ မှာခံနှင့် နှာခံက ဝတ်ဆင်ထားခြင်း ခြင်၏။ ရဲလေးဖော်က မှာခံ၏ဘေးမှ တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ် သွားသည်။ မှာခံက ရှေ့တိုးလာကာ . . .

“မင်းတို့ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

ရှင်းက ကြောက်ကြောက်နွံနွံဖြင့် . . .

“မှာခံ . . . မင်း . . . မင်းက သေနေပြီ မှာခံ၊ မင်းက သေဖြစ်နေပြီ”

တောကလည်း . . .

“ငါတို့ ဘဝခြင်းခြားနေပြီ သူငယ်ချင်း”

“ငါက ဘာလို့ သေရမှာလဲ၊ မသေလို့ မင်းတို့ရှေ့မှာ ရပ် နေတာပေါ့”

တာက တိုးတိုးလေသံဖြင့် . . .

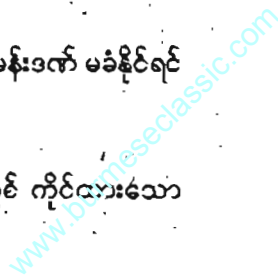
“ငါ့မှာ စမ်းသပ်စရာ နည်းရှိတယ်”

“ဘာနည်းလဲ”

“ဆန်မန်းနဲ့ ပေါက်ကြည့်မယ်၊ အဲဒီဆန်မန်းဒဏ် မခံနိုင်ရင်

ဒါဟာ သူ့သရဲဖြစ်နေလို့ပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို တာက သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော

အဝတ်အိတ်ထဲကို လက်နှိုက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ထဲပါလာသော ဆန်မန်းများဖြင့် မှာခါရင်ဘတ်အား ပေါက်လိုက်ရာ . . .

“အောင်မယ်လေးဗျ”

မှာခါက နာကျင်စွာ အော်လိုက်သည်။ ရဲလေးဖော်သည် ထိုနေရာမှ ခြေကုန်သုတ်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

* * * *

* ကိုယ်ကို ရှေ့ကိုခိုက်လိုက်ကာ သူ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကြားမှာ ခေါင်းကိုထား၍ နောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ လူကြီးတွေပြောတာကတော့ ဒီလိုကြည့်လိုက်လျှင် သရဲဆိုပါက သရဲလို မြင်နိုင်သည်ဟု ဆိုဖူးသည်။

(၆) သရဲနှင့် တစ်လှေတည်းစီးခြင်း

(၆) သရဲနှင့် တစ်လှေတည်းစီးခြင်း

ကြောက်လန့်တကြားနှင့်သာ သူတို့ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေး
လာကြသည်။ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေသည်မသိ။ အတော်
ဝေးဝေးရောက်မှ ရပ်လိုက်ကြ၏။ ဒီတော့ သူတို့အားလုံး မောဟိုက်
နေကြလေပြီ။ တကုန် . . .

“ဒီကောင် မာန်က သရဲအစစ်ပဲကွ၊ ဒါကြောင့် ဆန်မန်းနဲ့
ပေါက်တော့ အော်တာပေါ့”

“ထိတ်လန့်စရာကွာ၊ ငါတို့က ဒီသရဲနဲ့ တစ်ချိန်လုံးနေခနဲ
ပြတာပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ရှင်း၊ ဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့။ နာခံ
တာ သရဲမဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့၊ သရဲမဆိုတာ အရှုပ်ဆိုးတယ် ကြားဖူး
တယ်၊ နာခံက ဒီလောက်လှတာ မဟုတ်လား”

သူတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသည်။ ဟာခံ
သည် တောထဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်း ကျန်နေခဲ့သည်။ ဒီနေ့မှ သူ
သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်လိုထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ဖြစ်နေသည်မသိ
သူ့ကို သရဲအိမ်ကြီးထဲက ကြိုးနဲ့တုတ်ကာ တောထဲခေါ်လာကြ၏။
ဒီတုန်းက သူတို့က နာခံက သေနေပြီ။ နာခံသရဲဖြစ်နေပြီဟု ပြော
သည်။ တောထဲရောက်တော့ တစ်မျိုးပြောင်းသွားပြန်သည်။ မင်း
သေပြီ။ မင်းသရဲဖြစ်နေပြီတဲ့။ ပြီးတော့ ဆန်တွေနဲ့ပေါက်ကာ ထွက်
ပြေးသွားသည်။ အနီးကပ်ကာ တအားပစ်လိုက်သော တာလက်ထဲ
က ဆန်တွေ ဝှာ ရင်ပတ်က သွေးသံရဲရဲသူ အနာပေါ်ထိတော့ အသည်း
ဆတ်ဆတ်ခါနာကာ အော်မိသည်။ ဒီတော့ အားလုံးထွက်ပြေးသွား
ကြသည်။ တော်တော်ကြောင်တဲ့ ကောင်တွေ . . . ပြောသေးသည်။
မင်းသေနေပြီတဲ့။ ခက်တာက မှောင်မည်းနေသော တောထဲ၊ သူ
ဘယ်လိုပြန်ရမည်မသိ။

တောထဲတစ်နေရာမှာတော့ ရဲလေးဖော်က တိုင်ပင်နေကြ

သည်။ ရှင်းက . . .

“ကဲ . . . အခုတော့ ဇာတ်လမ်းပြီးပြီ၊ ငါတို့ ဒီကနေ အိမ်
ပြန်ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး တစ်ခါတည်း ထွက်သွားကြမယ်”

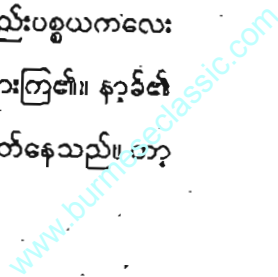
“နေဦး . . . နာခံကိုလည်း တို့နဲ့အတူခေါ်သွားမယ်”
တာက ပြော၏။ ပါခံက . . .

“ဘာသဘောလဲ”
“မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ဒီလောက်ချောတဲ့ ကောင်မလေး
တို့ သရဲနဲ့ထားခဲ့မလို့လား”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်”
ဧက ထောက်ခံသည်။ ရှင်းက . . .

“ငါကတော့ သူလည်း မယုံဘူး”
“အချိန်ကြာတယ်ကွာ၊ နာခံကိုခေါ်ပြီး ဒီညပဲ တို့ထွက်ပြေး
ကြမယ်”

သူတို့ အိမ်ရှိရာကို ပြန်သည်။ သူတို့ပစ္စည်းပစ္စယကလေး
တွေကို ပုဆိုးနှင့်ထုတ်သည်။ ပြီးတော့ နာခံဆီသွားကြ၏။ နာခံ၏
အိမ်မှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း လူမရှိသလို တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဘာ
က . . .

“ဟေ့ . . . နှာခဲရေ . . . နှာခဲ”

အတော်ကြာအောင် ခေါ်တော့မှ အိမ်ထဲက နှာခဲထွက်လာ
၏။ အမှောင်ထဲတွင် ဘာကြောင့် ဒီအမျိုးသမီးက မီးမထွန်းဘဲ နေ
နေရတာလဲ။ ရှင်းက သူ့ဖာသာတွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“နှာခဲ . . . လာပါဦး”

နှာခဲက အိမ်အောက်ဆင်းလာတော့ တာ့က ပွေ့ဖက်လိုက်
၏။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် နှာခဲ”

“ရှင်တို့ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ မှာခဲရော”

သူတို့ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ။ တာ့က . . .

“ရွာသားတွေက နှာခဲသေပြီလို့ ပြောကြတယ်၊ နှာခဲ သရဲ
ဖြစ်နေတာတဲ့၊ ငါတို့ မယုံဘူး၊ ရှင်း လာဦး”

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် အေ့နောက်တွင် ကွယ်ကာ
ရပ်နေသော ရှင်းကို တာ့က ခေါ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ရှင်းရဲ့လက်တံ
ဖက်ကိုဆွဲယူကာ နှာခဲ၏ပုခုံးပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ . . . မင်းကိုင်ကြည့်စမ်း၊ နှာခဲဟာ သရဲနဲ့တူလို့လား
နှာခဲ၏အဝတ်လွတ်နေသော ပုခုံးသားလေးတွေက နွေးနွေး

၍ နေလေသည်။ တာ့က . . .

“ဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့၊ နှာခဲမသေပါဘူးလို့”

နှာခဲက သူတို့ဘာလုပ်နေမှန်းမသိ။ စိတ်မရှည်သလို မေး
လိုက်သည်။

“မှာခဲ ဘယ်မှာလဲ”

သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ
သည်။ မဖြေချင်ရင် မဖြစ်တော့သဖြင့် . . .

“မှာခဲတောထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်၊ နှာခဲ သူဟာ . . . သူဟာ”

“သူ . . . ဘာဖြစ်သလဲ”

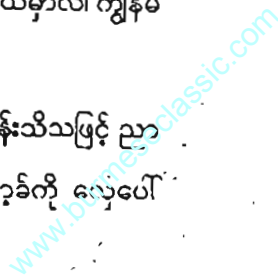
“သူက သရဲ နှာခဲ၊ သူက သရဲ”

“ရှင်တို့ မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောနဲ့”

“ဖြစ်နိုင်တယ် နှာခဲ၊ သူ့ရင်ဘတ်ကို သေနတ်မှန်ထားတာ၊
ဒီဒဏ်ရာက ဘယ်လိုမှ အသက်မရှင်နိုင်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး . . . မှာခဲမသေဘူး၊ မှာခဲ ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်မ
တို့ မှာခဲဆီကိုခေါ်သွား”

နောက်ဆုံးတော့ နှာခဲကို ဒီလိုခေါ်၍ မရမှန်းသိသဖြင့် ညာ
ခေါ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့က နှာခဲကို လှေပေါ်

တက်ခိုင်းသည်။ နာခံက သူ့ကလေးကို ရင်ခွင်တွင်ပိုက်ကာ လှေပဲ့ (နောက်)ပိုင်းက တက်ထိုင်သည်။ သူ့တို့ လှေကို လှော်ခဲ့ကြသည်။ လှော်တက်က နှစ်ချောင်း။ ပျံနှင့် တာ့က လှေလှော်ကြသည်။

ရှေ့ဆုံးက တာ့၊ နောက်တော့ အော့၊ သူ့နောက်က ပျံ၊ ပျံနောက်က ရှင်း။ ရှင်းရဲ့နောက်က အနီးဖြင့်ထုတ်ထားသော ကလေးကို နာခံက ချီကာ ပါလာ၏။ ရှင်းက နာခံကို ကျောပေး ထိုင်နေရတာ ကျောမလုံသလို ခံစားရသည်။ ကလေးက လှုပ်လည်း မလှုပ်၊ ငိုသံလည်း မကြားရ။ နာခံကတော့ သူ့ကို မှာခံရုံရာကို ခေါ်သွားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လိုက်ပါ လာ၏။

“ဟာ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

ပျံက အလန့်တကြား အော်သည်။

“လှေထဲကို ရေတွေဝင်နေတယ်”

တာ့က ကြည့်ကာ ပြောသည်။ ဟုတ်တယ် . . . သူတို့ စီးလာသော လှေသည် မနိုင်ဝန်ဆင်းထားရသလို ဖြစ်နေသည်။ လှေ နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖက်က ရေပေါ်တွင် ထိစပ်နေကာ လှေနည်းနည်းလေး လှုပ်သည်နှင့် ရေတွေဝင်လာ၏။ ဒီအတိုင်းဆို ကြာလျှင် သူတို့လှေ

နှစ်မြှုတ်သွားနိုင်သည်။

“လှေက ဝန်လေးတာ မခံနိုင်လို့၊ ဝန်တွေ လျှော့ကြ”
အော့က ပြောသည်။

“တို့ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပစ်ချလိုက်ကြ”

သူတို့ယူလာတဲ့ အဝတ်ထုပ်တွေ ရေထဲပစ်ချလိုက်သည်။

လှေက ပေါ့မသွား။ ပျံက နာခံအား . . .

“ခင်ဗျားကလေးကိုရော ရေထဲလွှင့်ပစ်လို့ရမလား”

ဟု မေးလိုက်သေးသည်။ ရှင်းက တော်တော်တုံးတုံးကောင် ဟု တွေးသည်။ ဘယ်မိခင်က ကိုယ့်သားသမီးကို လွှင့်ပစ်ပါ့မလဲ။

လှေက လေးလံနေဆဲဖြစ်သည်။

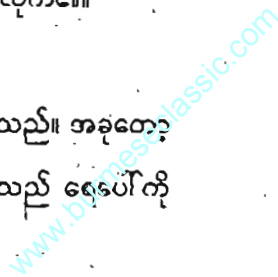
“တို့ ဘာတွေအလေးချိန်လျှော့စရာ ကျန်သေးသလဲ”
တစ်ယောက်က မေးသည်။ တစ်ယောက်က . . .

“သိပြီဟေ့ . . . ဟောဒီ လှော်တက်တွေပဲကွ”

ဟုဆိုကာ လှော်တက်ကို ရေထဲလွှင့်ပစ်လိုက်၏။

“အေး . . . ဟုတ်တယ်”

နောက်တစ်ယောက်ကပါ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ အခုတော့ လှေသည် တကယ်ပင် ပေါ့ပါးသွားကာ လှေနံရံသည် ရေပေါ်ကို

ပြန်တက်လာ၏။ ဒီတော့ သူတို့အောင်မြင်မှုအတွက် သူတို့လက်ခုပ်
လက်ဝါးတီးကာ ပျော်ကြသည်။

“ဟေး . . . ဟေး”

ချောင်းနိုးတလျှောက် သူတို့အော်သံက လွင့်မျောသွား၏။

သို့သော် ရှင်းက . . .

“ဟေ့ကောင်တွေ နေကြပါဦး၊ မင်းတို့က လှော်တက်တွေ
လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီဆိုတော့ လှော်ကို ဘာနဲ့လှော်ကြမှာလဲ”

မေးလိုက်၏။ ဒီတော့မှ ကျန်သုံးယောက် တုန်လှုပ်သွား
သည်။ ဟုတ်သားပဲ။ သူတို့လွှင့်ပစ်လိုက်သော လှော်တက်တွေကို
ကြည့်တော့ ရေစီးနှင့် အဝေးကို မျောပါစ၊ ပြုနေလေပြီ။ ဘယ်လို
ကောက်လို့မမိနိုင်တော့။ ထို့ထက်ဆိုးတာက လှော်ကလည်း ရေစီးနှင့်
အတူ နောက်ကို တဖြည်းဖြည်း မျောပါနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လှော်
တက်မရှိသဖြင့် လိုရာရောင်အောင်လည်း မလှော်နိုင်တော့။ ရှင်းက

“မင်းတို့ တော်တော်အသိဉာဏ်နည်းတဲ့ ကောင်တွေ”

ထိုစဉ်မှာပင် နှာခံဟု အော်ခေါ်သော အသံကို ကြားလိုက်
ရ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ ကမ်းပေါ်တွင် ရပ်နေသော မှာခံ။ မှာခံသည်
ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားရင်း သူတို့အော်ဟစ်သံကြားရသဖြင့်

ချောင်းစပ်ကို ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မှာခံကို မြင်လိုက်ရသော
အခါ ရဲလေးဖော်မှာ လန့်ဖြန့်၍ သွားကြသည်။ နှာခံကလည်း မှာခံ
ကိုမြင်သဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မှာခံ . . .”

“နှာခံ . . .”

သူတို့က တကြော်ကြော်ခေါ်နေသည်။ ရဲလေးဖော်ကတော့
ဘယ်ထွက်ပြေးရမှန်းမသိ။ အခုတော့ ပိုဆိုးသည်မှာ မှာခံက သူတို့
ရှိရာ ရေထဲသို့ဆင်းကာ လျှောက်လာသည်။ အဲဒါမှ ခက်သည်။
လှော်ပေါ်က ဆင်းပြေးလို့လည်း မရ။ လှော်ပေါ်မှာက ပြေးစရာမြေ
ကလည်း မရှိ။

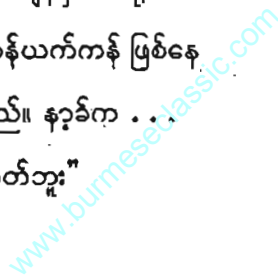
“မှာခံရေ . . . မင်း ငါတို့နဲ့ . . . မင်းငါတို့နဲ့ ဘဝခြားနေပြီ”

“မှာခံရေ . . . မင်းက သေပြီးသားလူ”

“မှာခံရေ . . . မင်းက သရဲ . . . သရဲ”

မှာခံက လှော်နှင့် တစ်စထက်တစ်စ နီးလာချိန်မှာပင် ရုတ်တ
ရက် ရေနစ်သွား၏။ မှာခံက ရေထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေ
ရာမှ မြှုတ်သွားသည်။ နောက်ပေါ်လာပြန်သည်။ နှာခံက . . .

“မှာခံကို ကယ်ကြပါ၊ သူ ရေမကူးတတ်ဘူး”

ရှင်းက . . .

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ သရဲဆိုတာ ရေမနစ်ဘူး၊ မင်းတို့ မကယ်မှ မှာခံတကယ်သေနေမယ်”

ဒီတစ်ခါ လှေနားကပ်ပေါ်လာသော မှာခံကို သူတို့ လှေပေါ် ဆွဲတင်လိုက်ကြ၏။ မှာခံသည် လှေပေါ်တွင် ရေမွန်းသည့်ဒဏ်ကို အတော်ပင် ခံနေရသည်။ အတော်ကြာမှ တာတို့ကို ဒေါသဖြင့် ကြည့်ကာ . . .

“မင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြတာလဲ၊ အခု မှာခံကိုခေါ်ပြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟုမေးတော့ လေးယောက်လုံး အဖြေခက်နေသည်။ ရှင်းက . . .

“မင်း . . . မင်းက သရဲမဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ပထမတော့ မှာခံကို သရဲလို့ စွပ်စွဲတယ်၊ အခုတော့ ငါ့ကို သရဲလို့ စွပ်စွဲနေပြန်ပြီ”

မှာခံက စိတ်ဖျက်သံဖြင့် ပြော၏။ ပါခံက . . .

“မင်းက သရဲမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဆန်မန်းနဲ့ ပေါက်တုန်းက ဘာလို့အော်တာလဲ”

“ငါ့ရင်ဘတ်က ဒဏ်ရာကို လာထိတာကိုးကွ၊ နှာတော့ ငါအော်တာပေါ့”

ဒီတော့မှ သူတို့သဘောပေါက်၍ သွားသည်။ တာက . . .

“လှေကို ကြည့်စမ်းဟေ့၊ ရေထဲပြန်နှစ်ဝင်နေပြန်ပြီ၊ လူသာ မန်တွေချည်းဆို ဒီလိုမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလှေပေါ်မှာ သရဲတစ်ကောင် တော့ ပါကိုပါနေရမယ်”

ရှင်းက . . .

“မင်းပြောမှ ငါကြောက်လာပြီ၊ လှေပေါ်မှာ တို့ခြောက်ယောက်ပဲ ရှိတာကို”

တော့က . . .

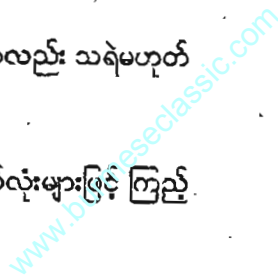
“အေး . . . အဲဒီခြောက်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်က သရဲဖြစ်မှာပေါ့”

ဟုဆိုသည်။

ရှင်းက . . .

“မှာခံကလည်း သရဲမဟုတ်ဘူး၊ မှာခံကလည်း သရဲမဟုတ်ဘူးဆိုရင် သရဲက ဘယ်သူလဲ”

သူတို့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မယုံသင်္ကာမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်

ကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တာ့က လှေခုံရုံကို ကိုင်ထားသော အော့၏ လက်ကို မြင်သွားသည်။ အော့၏လက်တွင် ကျောက်နီလက်စွပ်ဝတ် ထားတာ တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုကျောက်နီလက်စွပ်မှာ မြေတွင်မြှုတ် ထားသော အလောင်း၏လက်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော လက်စွပ်ပင် ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် တာ့က . . .

“ငါတွေ့ပြီဟေ့၊ သရဲကို တွေ့ပြီ၊ သရဲက ဒီကောင်ပဲကွ”
ဟုပြောကာ အော့ကို ရေထဲသို့ လှေပေါ်မှ ကန်ချလိုက်လေ သည်။ ရှင်းက . . .

“မင်းက ဘာလို့ ဒီလိုပြောနိုင်ရတာလဲ”

“ပြောနိုင်တာပေါ့၊ အလောင်းမှာတွေ့တဲ့ ကျောက်နီလက်စွပ် ကို ဒီကောင်ဝတ်ထားတယ်ကွ”

ရေထဲတွင် အော့က ဝေးဝေးဝေးဝေးလုပ်ကာ ရုန်းကန်ကူးနေ သည်။ ပျံခံက . . .

“လှေကို လှော်ကြဟေ့ . . . လှော်ကြ”

“ဘယ်မှာလဲ လှော်တက်”

ထိုအခိုက်မှာပင် နာခံက လှော်တက်ကို တာ့အား လှမ်းပေး လိုက်၏။ တာ့က ဝမ်းသာအားရယူပြီးမှ တစ်ခုကို စဉ်းစားမိသွား

သည်။ နာခံက လှေ၏နောက်ဆုံးမှာ၊ သူက ရှေ့ဆုံးမှာ။ လှေက တော်တော်ရှည်သည်။ ဘယ်လိုလုပ် လှမ်းပေးရသနည်း။ ပြီးတော့ သူ့ရေထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ လှေလှော်တက်တွေကို ရေထဲလွင့်ပစ်ခဲ့ရာ လှော်တက်တွေက ရေစီးအတိုင်း မျောပါသွား သည်။ အထူးကြီးက လှော်တက်တွေကို နာခံက ဘယ်လိုလုပ် ကောက် နိုင်ခဲ့သနည်း။

တာ့က လှေဦးထိပ်တွင် ထ၊ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကိုယ် ကို ရှေ့သို့ခိုက်လိုက်ကာ သူ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကြားမှာ ခေါင်းကို ထား၍ နောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ လူကြီးတွေပြောတာကတော့ ဒီလိုကြည့်လိုက်လျှင် သရဲဆိုပါက သရဲလိုမြင်နိုင်သည်ဟု ဆိုဖူးသည်။ သို့သော် နာခံက နောက်ဆုံးပုံပိုင်းတွင် ထိုင်နေသဖြင့် ရှေ့ကလူတွေ တွယ်နေကာ ကောင်းကောင်းမမြင်ရ။

“ပျံခံ . . . ဘေးကိုတိမ်း”

တာ့က ပြောတော့ ပျံခံက ဘယ်ကိုတိမ်းလိုက်၏။

“မာခံ . . . ဘေးကိုတိမ်း”

မာခံက ညာကိုတိမ်းလိုက်သည်။

“ရှင်း . . . ဘေးကိုတိမ်း”

ရှင်းက တိမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် ပါဠိက ပြန်မတ်လိုက်သဖြင့် နာခံကို ပြန်ကွယ်သွားပြန်သည်။

“ပါဠိ . . . ဖယ်လေကွာ”

ပါဠိက-ဖယ်တော့၊ မာခံက ပြန်မတ်ပြန်၏။ တာ့က . . .

“မင်းတို့ကြောင့် စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ ကဲ . . . ဒီတစ်ခါ ငါတို့ ပြိုင်တူဆိုကြမယ်၊ ခြောင်တောင်တောင် ဗေဗေဂျီဆိုရင် ရှေ့ကို အားလုံးပြိုင်တူကုန်းလိုက်ကြ”

သို့သော် သူတို့ဆိုနေချိန်မှာပင် နာခံ၏လက်တစ်ဖက်က ရှေ့ထွက်လာကာ တခြားသူများ၏ပုခုံးများကို ဖြတ်ကျော်၍ တာ့၏ပုခုံးပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်သောအခါ . . .

“သရဲဟေ့ . . . သရဲ၊ နာခံက သရဲပဲ”

ဟု တာ့က စတင်အော်ကာ ရေထဲခုန်ချလိုက်တော့သည်။ သူ့နောက်က မာခံနှင့် ပါဠိတို့ကလည်း မရှေးမနှောင်းပင် ခုန်ချကာ ကမ်းကို အလှအယက်ကူးကာ ပြေးကြတော့သည်။ နာခံက သရဲပဲ။ နာခံလက်တစ်ဖက်က ရှည်ထွက်လာကာ သူတို့ပုခုံးပေါ်က ဖြတ်သွားတာ သူတို့မြင်လိုက်ရတာပဲ။

သူတို့သုံးယောက် ကမ်းကိုရောက်တော့မှ လှေဆီပြန်ကြည့်

လိုက်သည်။ လှေပေါ်တွင် နာခံနှင့် ကျန်နေခဲ့သူက ရှင်းဖြစ်နေသည်။ ရှင်းက နောက်သို့လှည့်လည်း မကြည့်ချေ၊ အကြောက်လွန်ကာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငူငူကြီး ထိုင်နေလေသည်။

ကမ်းပေါ်မှ လူတွေက လှမ်းအော်၏။

“ရှင်း . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ရေထဲခုန်ချပြီး ကူးလာခဲ့လေ”

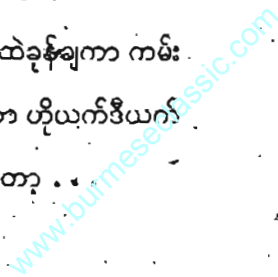
“မြန်မြန်လုပ် . . . မြန်မြန်လုပ်”

သို့သော် ရှင်းက . . .

“ဟေ့တောင်တွေ . . . ငါရေမကူးတတ်ဘူးကွ”

ဟု ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောလေသည်။ ရှင်းကို ဘယ်သူက သွားခေါ်မည်နည်း။ ဤအတိုင်းဆို ရှင်းရဲ့အဖြစ်က သနားစရာ။ သို့သော် ရေထဲခုန်မချရဲသော ရှင်းသည် နောက်မှ နာခံလက်နှစ်ဖက်က ရှည်ထွက်လာကာ သူ့ပါးနှစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သောအခါ တွင်မူ . . .

လှေပေါ်တွင် ဆက်မနေရဲတော့ဘဲ ရေထဲခုန်ချကာ ကမ်းဘက်ကူးပြေးလာခဲ့လေသည်။ အကြောက်လွန်ကာ ဟိုယက်ဒီယက်ယက်ရင်း သူကမ်းပေါ်ရောက်လာ၏။ မာခံကတော့ . . .

“ငါ . . . နာခံအိသွားမယ်”

ဟု အတင်းလုပ်နေသဖြင့် မာခံကို မေ့နေအောင် ရိုက်လိုက်
ကာ သယ်မ၍ ထိုချောင်းဘေးမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်အောင်
ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြလေတော့သည်။

* * * *

* ဘုန်းကြီးက ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဇယ်နေ
သည်။ ဂါထာတစ်ပုဒ်ပုဒ်ဖြစ်မည်။ ကျန်လူတွေက ကြောက်
ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ပိတ်ထားသော ကျောင်းတံခါးကို မျက်
တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေစဉ် . . .

(၇) ဘဝခြင်းခြားလဲ ချစ်နေမယ်

(၄) ဘဝခြင်းခြားလဲ ချစ်နေမယ်

ညက မှောင်မှောင်။

မိုးက စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင်မင် ဟုပြောက
ပြောက စွေ၍နေသည်။ ရွာပြင်တွင်ရှိသော ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ မီး
နေောင်းရွာကလေးတွင်ရှိသည့် တစ်ခုတည်းသော ဘုန်းကြီးကျောင်း။
တစ်ရွာလုံးပင် သာရေးနာရေးကိစ္စမှန်သမျှ ဤကျောင်းကိုပင် အား
စိုင်းနေရ၏။ ဒီနေ့ညတော့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် မရှိ။ သူ့လက်
ထောက်ပဉ္စင်းပျိုလေးတစ်ပါးသာ ရှိ၏။ သူကလည်း ရဟန်းဘဝလှူး
ပြောင်းလာတာ မကြာလှသေး။

သတိလစ်နေသော မာ့ခ်၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သယ်ဆောင်ကာ ရဲလေးဖော်ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်၏။ တကယ်တော့ နာခံအကြောင်းက တစ်ရွာလုံးသိပြီးသား အကြောင်းသာ ဖြစ်သည်။

“သူတို့က အရင်က လင်မယားဆိုပေမယ့် အခုတော့ ဘဝတွေခြားကုန်ပါပြီ။ ဒီတော့ ဒီနှစ်ယောက်ကို ရအောင်ခွဲပေးပါ ဘုရား”

“အင်း . . . သူ့ယောက်ျား ဒီမှာရှိနေတာသိရင် နာခံလိုက်လာမှာ ကျိန်းသေတယ်”

ဦးလင်းစကားကြောင့် အားလုံးလန့်သွားကြသည်။

“ကယ်ပါဦး ဘုရား”

“မပူနဲ့၊ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် မရှိပေမယ့် ပရိတ်ကြီးတွေ ပရိတ်ရေတွေ၊ ဆန်မုန့်ပေါက်ပေါက်တွေ ရှိသားပဲ၊ ဒါတွေနဲ့ သူမလာခင် အကာအကွယ်တွေ အရင်လုပ်ထားရမယ်၊ မင်းတို့က ငါ့ကို ကူညီကြ . . .”

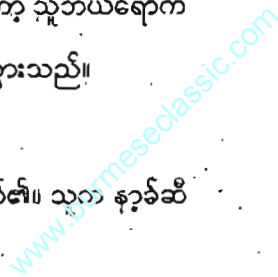
ဦးလင်းက ပရိတ်ကြီးဖြင့် အတန်ငယ်ကျယ်ဝန်းသော လေးထောင့်စပ်စပ် အကျယ်အဝန်းတစ်ခုကို ဖွဲ့သည်။ အထဲတွင် သတိလစ်မေ့နေဆဲဖြစ်သော မာ့ခ်နှင့် ရဲလေးဖော် ရယ်၊ ဦးလင်းရယ်က တာ

ဝန်ယူသည်။ အနီးတွင် ဆန်မုန့်ခွက်တစ်ခွက်ရှိသည်။ ပရိတ်ရေတွေ ထည့်ထားသော ဖလားကိုတော့ ပါးခဲက ကိုင်ကာ ထား၏။ ပြီးတော့ ပတ်ပတ်လည်တွင် တစ်ပေလောက်အရှည်ရှိသော ဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းထားတော့ အခန်းမှာ အတော်ပင် လင်းထိန်နေ၏။ တစ္ဆေသရဲ နာနာဘာဝဆိုတာက အလင်းရောင်ကို ကြောက်ကြသည် မဟုတ်လား။ ဘုန်းကြီးက ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို ရွတ်ဖတ်သရဖူယ်နေသည်။ ဂါထာတစ်ပုဒ်ပုဒ်ဖြစ်မည်။ ကျန်လူတွေက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ပိတ်ထားသော ကျောင်းတံခါးကို မျက်တောင်မခတ်ဝေးကြည့်နေစဉ် . . .

ဝုန်းဝိုင်းမြည်ကာ လျှပ်စီးဝင်းပြက်သွား၏။ တစ်ချိန်တည်း ကျောင်းတံခါးက အလိုအလျောက် ပွင့်၍သွားသည်။ လျှပ်စီးပြက်လိုက်သောအခါ ရပ်နေသော နာခံကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အားလုံး ထိတ်လန့်သွားကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုးဝှေ့နေကြ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် မာ့ခ်က သတိရလာသည်။ ပထမတော့ သူ့ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ။ နောက်တော့ သဘောပေါက်၍သွားသည်။

“နာခံ . . .”

သူက နာခံကို လှမ်းမြင်ကာ အော်လိုက်၏။ သူက နာခံဆီ

ထသွားမည်လုပ်တာကို ကျန်လူတွေက ဆွဲထားရသည်။ သူ့သာ ပရိတ်ကြီးစည်းအပြင်ထွက်လိုက်လျှင် စည်းပေါက်၍သွားမည်။ ထို သို့စည်းပေါက်လျှင် သရဲမကို မတားဆီးနိုင်ဘဲ လုပ်သမျှခံရတော့ မည်။ အခုတော့ အရံအတားပရိတ်စည်းအတွင်းသို့ သရဲမက မဝင် ရောက်နိုင်။ သူတို့ ဤအထဲတွင် နေသရွေ့ လုံခြုံနေမည်။ သို့သော် သရဲမက အပြင်မှ တဖွဖွခေါ်နေသော အသံကို မှာခံက ဘယ်လောက် ထိအောင် တောင့်ခံနိုင်ပါမည်နည်း။

“မာခံ . . . မာခံ”

သရဲမ၏အသံက ကြားရသူ သနားစဖွယ်ဖြစ်သည်။ ပြီး တော့ ရှေ့သို့လည်း တဖြည်းဖြည်းတိုးလာရာ ပရိတ်ကြီးစည်းအနီး ရောက်၍လာသည်။ သရဲမနီးကပ်လာလေ ရှင်းတို့လူစုက ကြောက် လန့်ကာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်လေ။ ဒီကြားထဲ နာခံဆီ အတင်းသွား မည်လုပ်နေသော မာခံကိုလည်း ဆွဲထားရသေးသည်။

“ပရိတ်ရေ ပေးစမ်း”

ဘုန်းကြီးက ပြောသဖြင့် ပါးစုံက ပရိတ်ရေထည့်ထားသော ဖလားကို မြှောက်ပေးလိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးက သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင် ထားသော သစ်ရွက်မိမ်းအခက်တစ်ခက်ကို ဖလားထဲနှစ်လိုက်ပြီး

နာခံရှိရာသို့ တောက်ခါပစ်လိုက်သည်။ ပရိတ်ရေက သူ့အသားကို သွားထိတော့ ပူလောင်နာကျင်မှုကြောင့် နာခံက အော်လိုက်၏။ နာခံအော်သံကိုကြားတော့ မာခံက မချီအောင် ရင်နာသွားပြန်သည်။

“နာခံ . . . နာခံ . . . နာခံကို နာကျင်အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

မာခံက အတင်းရုန်းကာ နာခံဆီပြေးသွားမည်ပြု၏။ ကျန် လူတွေက ဆွဲထား၏။ သူတို့ လုံးထွေးရုန်းကန်နေရင်း ဖလားကိုိုင် ထားသော ပါးစုံကို တိုက်မိသွားသည်။ ပါးစုံလက်ထဲက ဖလားလွတ် ကျကာ ပရိတ်ရေတွေ အကုန်မှောက်ကုန်သည်။ ဖလားထဲတွင် တစ် စက်မှ မကျန်တော့။

ပရိတ်ရေတွေ မရှိတော့မှန်းသိသောအခါ နာခံက ရှေ့တိုး လာရင်း ခေါ်သည်။

“မာခံ . . . မာခံ”

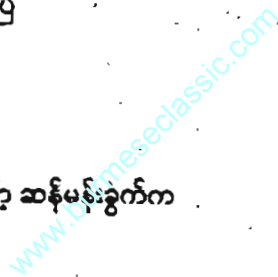
ဘုန်းကြီးက . . .

“နာခံမလာနဲ့၊ မင်းတို့ ဘဝခြင်းခြားနေပြီ”

သို့သော် တားမရ၊ ဒီတော့ . . .

“ငါ့ကို ဆန်မန်းပေးစမ်း”

ဟုတောင်း၏။ သို့သော် ကြည့်လိုက်တော့ ဆန်မန်းခွက်က

မှောက်နေလေသည်။ ရှင်းက ထိုဆန်တွေကို စာကလေးတွေကို ကျွေး
 နေတာတွေ့ရ၏။ တာ့က စိတ်တိုတိုဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။
 ရှေ့တွင် နာခဲက ရုတ်တရက်ပျောက်သွား၏။ သူတို့ ကိုးကြည့်ကြောင်
 ကြည့် ကျောင်းထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်ကြသည်။ အရိပ်အယောင်မျှ
 မတွေ့ရတော့ ပို၍ကြောက်လန့်လာ၏။ ထိုစဉ် ပျံခါးခေါင်းပေါ်သို့
 ရေတစ်စက်ကျလာ၏။ ပျံခါး အကြီးအကျယ် ကြောက်လန့်သွား
 သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ခေါင်းပေါ် မျက်နှာကျက်မှာ နာခဲရောက်
 နေတာ သေချာသည်။ ခုန သူ့ကိုယ်တွင် ရေတွေ့ရှိခဲ့တာ တွေ့
 လိုက်ရသည်။ ဒီရေတွေက နာခဲ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ယိုစီးကျလာသော
 သွေးများသာ ဖြစ်ရမည်။ ပျံခါးက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်
 အပေါ်ကို မော့မကြည့်ရဲဘဲ လက်ညှိုးထိုးကာ . . .

“အပေါ်မှာ သရဲ . . . သရဲရှိတယ်”

ဟုပြောပြသော်လည်း ဘုန်းကြီးက . . .

“ဘယ်က သရဲရှိရမှာလဲ၊ ခေါင်က မလုံဘူး။ ဒီလိုပဲ မိုးရွာ
 ရင် မိုးယိုတတ်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ရှင်းက မော့ကြည့်လိုက်တော့ အမှန်ပင်
 ပျံခါးအပေါ်တည့်တည့် မျက်နှာကျက်က မိုးယိုနေ၏။ ရှင်းက မကျေ

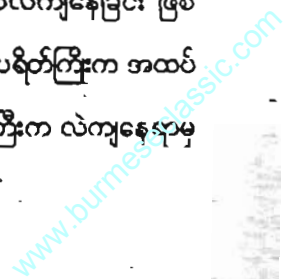
မနပ်ဖြစ်ကာ . . .

“ပျံခါး . . . မင်းတော်တော် အကြောက်ကြီးတဲ့ကောင်ပဲ”

ဟု အပြစ်တင်လိုက်၏။ လျှပ်စီးတွေ ဝင်းပြက်ကာ မိုးခြင်း
 သံတွေပေး၍ မိုးကရွာနေ၏။ ပြတင်းပေါက်တွေက အရှိန်ဖြင့် ဖွင့်
 လိုက်ပိတ်လိုက်ဖြစ်နေတာ မြင်ရကြားရတာက ကြောက်လန့်စရာ။
 ထိုအခိုက် သူတို့ပတ်ပတ်လည်တွင် ထွန်းထားသည့် ဖယောင်းတိုင်
 တွေက ငြိမ်း၍သွားသည်။ သူတို့အားလုံး အမှောင်ထုထဲတွင် နစ်
 မြုပ်သွားသည်။

အမှောင်ထုက သူတို့ကြောက်စိတ်ကို ပို၍တွန်းအားပေး
 သည်။ သူတို့မှောင်ထဲတွင် ကြောက်လန့်ကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်
 ယောက် တိုးဝှေ့ကန်ကြောက်နေရာမှ . . .

ရုတ်တရက် မီးတွေပြန်လင်းလာသည်။ ဒီတော့ သူတို့တွေ့
 ရတာက ဘုန်းကြီးသည် ဘယ်သူက တွန်းထိုးကန်ကြောက်မိသည်
 မသိ။ ပရိတ်ကြီးစည်းအပြင်တွင် မှောက်လျက်လဲကျနေခြင်း ဖြစ်
 သည်။ သူတို့လေးယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာတော့ ပရိတ်ကြီးက အထပ်
 ထပ်ရစ်ပတ် တုတ်နှောင်ထားလေသည်။ ဘုန်းကြီးက လဲကျနေရာမှ
 ထကာ . . .

“ကဲ . . . ငါတော့ သွားတော့မယ်၊ မင်းတို့ထိုက်နဲ့ မင်းတို့ ကဲ နေခဲ့ကြပေတော့”

ဟုပြောကာ ပျောက်ကွယ်၍သွားသည်။ ထိုအခိုက် ပျံ့ခေါင်းပေါ်ကို ရေတစ်စက်ကျလာရာ ပျံ့ခေါင်းက စိတ်မရှည်ဘဲ . . .

“မိုးကတောင် တိတ်သွားပြီ၊ ခေါင်မိုးက ခုချိန်ထိ မိုးရွာနေ တုန်းလား”

ဟု ငြိုးငြိုးလိုက်၏။ ရှင်းက ခေါင်းပေါ်မော့ကြည့်လိုက်သော အခါ ပျံ့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် မျက်နှာကျက်၌ ဇောက်ထိုးရပ်နေသော နှာခွံကို တွေ့ရသည်။ နှာခွံ၏ဆံပင်ရှည်များဆီမှ ရေတစ်စက်စက် စီးကျနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ရှင်းက တိုးတိုးလေသံဖြင့် . . .

“ပျံ့ . . . ဒါမိုးယိုတာ မဟုတ်ဘူး”

“မိုးယိုတာ မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်ရမှာလဲ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပျံ့ခေါင်းက ခေါင်းမော့ကြည့်သောအခါ ဇောက်ထိုးရပ်နေသော နှာခွံကို မြင်သဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ရင်း ရုန်းပြေးလေသည်။ လေးယောက်လုံး ကြီးနှင့်တွဲချည် ထားသဖြင့် အများဆွဲခေါ်ရာသို့ သူပါသွားပြန်သည်။ သူတို့လေး ယောက်လုံးသည် အနောက်ဘက်တံခါးပေါက်သို့ ရောက်သွား၏။

ဆိုစဉ် နောက်ဘက်တံခါးပေါက်က ပွင့်၍ တံခါးဝတွင် အော့ရပ်နေ သည်ကို လျှပ်ရောင်ဖြင့် မြင်လိုက်ရသောအခါ သူတို့သည် အော့နှင့် ဝေးရာသို့ ဆုတ်ခွာပြေးရင်း နှာခွံနားရောက်သွားပြန်သည်။ နှာခွံကို မြင်ရသောအခါ နောက်ဆုတ်ပြေးရင်း အော့အနီးသို့ ရောက်သွားပြန် သည်။ အော့ဆိုတာက လှေပေါ်တွင် သူတို့ရေထဲတွန်းချခဲ့သူ။ အခု သာကြောင့် ဒီရောက်လာသနည်း။ တာက . . .

“အော့ရေ . . . အမျှ အမျှ အမျှ တို့ကောင်းမှုတွေကို အမျှ ဆပါတယ်”

ရှင်းက . . .

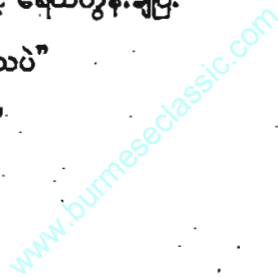
“အော့ . . . မင်းက သေနေပြီ၊ မင်းက သရဲ တို့နဲ့ မတူတော့ ဘူး၊ ဘဝခြင်းခြားနေပြီ၊ တို့နားမလာပါနဲ့”

ဟု တောင်းပန်စကားကို ကြားသောအခါ အော့က ဒေါသ သံဖြင့် . . .

“ဘာသရဲလဲ၊ မင်းတို့ ငါ့ကို ဘာကြောင့် ရေထဲတွန်းချပြီး ဆွတ်ပြေးကြတာလဲ၊ အဲဒါ ရှင်းမပြန်နိုင်ရင် အသေပဲ”

“မင်းက သေနေပြီ၊ သရဲဖြစ်နေပြီလေ”

“ငါ့မသေဘူး၊ သရဲလည်း မဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောတော့ ရှင်းက . . .

“ဒါဆို မင်းဆီမှာ နာခံရဲ့လက်စွပ်က ဘာလို့ရှိနေတာလဲ”

“ဒါက ငါလောဘတက်လို့ပါ။ သူ့အလောင်းကနေ မင်းတို့

မသိအောင် ဖြုတ်ယူထားမိတာ”

အော့က ရှင်းပြ၏။

“မင်းတကယ် မသေဘူး”

“မသေပါဘူးဆို”

“မသေရင် တို့ကိုယ်ပေါ်က ကြီးတွေ မြန်မြန်လာဖယ်ဖေး တို့သေလိမ့်မယ်”

တော့က လေးယောက်ကိုယ်ပေါ်တွင် ရစ်ပတ်နေသော ကြီးများကို ဖြည့်ပေးလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ သူတို့လွတ်မြောက်သွားကြ၏။ သူတို့က ကိုယ့်ဖာသာ အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် တဒင်္ဂမျှ နာခံကို မေ့လျော့နေသည်။ နာခံက ‘မာခံ’ ဟုခေါ်လိုက်သောအခါ . . .

နာခံအသံကိုကြား၍ အားလုံးတုန်လှုပ်သွားကြပြန်သည်။ သူတို့အားလုံး နောက်ဆုတ်သွားကြရာ ကျောင်းနံရံအနားဆီ ရောက်သွားကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ မာခံကိုပါ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ သူတို့က ထွက်ပြေးရန် နောက်ဖေးပေါက်တံခါးကို သွားဆွဲဖွင့်၏။ ဖွင့်၍

မရ။ နာခံက သူ့အစွမ်းဖြင့် ပိတ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်ရမည်။ သူတို့က

နာခံဘက်လှည့်ကြည့်ကာ . . .

“နာခံ . . . နာခံ . . . ငါတို့ကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့”

“ငါတို့ကြောက်တယ် နာခံ”

“နာခံရေ . . . တို့ကို မခြောက်ပါနဲ့ဟာ”

အမျိုးမျိုး ပြောကြလေသည်။ နာခံက ဒေါသထွက်နေသော ဇုန်နာဖြင့် . . .

“နင်တို့က ဘာလို့ ငါတို့လင်မယားကြားထဲ ဝင်ရှုပ်ရတာလဲ” ပါခံက . . .

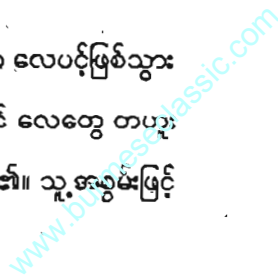
“နာခံ . . . နင်က မကောင်းဆိုးဝါးလေး ကိုယ့်ကိုယ်ကို

မမေ့နဲ့၊ နင်က သူနဲ့ အတူတူနေလို့ မရဘူး”

ရှင်းကလည်း . . .

“နာခံ . . . နင်တို့ဘဝခြင်းခြားနေပြီ၊ သူ့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

သူတို့စကားတွေက နာခံကို မီးလောင်ရာ လေပင့်ဖြစ်သွားစေသည်။ နာခံက သူ့အစွမ်းဖြင့် အသည်းထဲတွင် လေတွေ တယူ၊ တူးတိုက်လာအောင်လုပ်ကာ မီးတွေ ငြိမ်းသွားစေ၏။ သူ့အစွမ်းဖြင့်

ပင် မီးတွေပြန်လင်းလာစေသောအခါ၌ပင် နာခံသည် သူတို့နှင့် မလှမ်း
မကမ်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမျက်နှာကျက်တွင် လောက်ထိုးရပ်နေလေ
သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်က လင်းနို့တစ်ကောင်လို ထိုကဲ့သို့ လောက်
ထိုးရပ်နေခြင်းမှာ မြင်ရတာ ထိတ်လန့်စရာဖြစ်နေ၏။ နာခံက သူတို့
ကို မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်တော့မည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေ
ခဲ့သည်။ ဒီတော့ သူတို့အကြောက်ကြီးကြောက်နေကြ၏။ ရှင်းက-

“နာခံ . . . ငါတို့ကို မသတ်ပါနဲ့”

ဟု တောင်းပန်တော့ နာခံက . . .

“ငါဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ်ခဲ့ဘူး”

ဟုပြော၏။ တကယ် . . .

“မဟုတ်ဘူး . . . အရက်ဆိုင်က အခေါ်ကြီးပရတ်ကို နှင်
သတ်ခဲ့တယ်လေ၊ သူက နှင့်အကြောင်းပြောလို့ သတ်တာလို့ သူ့သား
က ပြောတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး . . . ငါမသတ်ဘူး၊ သူ့ဖာသာ အရက်မူးပြီး
ရေနစ်သေတာ”

ဒီတစ်ခါတော့ မာခံက ဝင်တောင်းပန်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်
ပင် နာခံပုံကိုကြည့်၍ ကြောက်လန့်နေခဲ့သည်။

“နာခံ . . . ငါ့ကို မမြောက်ပါနဲ့၊ ငါကြောက်လို့ပါ”

နာခံက မာခံကိုကြည့်ကာ လောက်ထိုးရပ်နေရာမှ သူ့လက်
ကို ဆန့်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ နာခံလက်က သူ့ဆီမရောက်၊ နာခံ
လက်နှင့် ထိမှီဖောင် မာခံက ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်းတိုးသွား၏။
ကျန်သူငယ်ချင်းတွေက . . .

“မာခံ . . . မသွားနဲ့ . . . မသွားနဲ့”

“မာခံ . . . နာခံက သရဲလေ၊ သတိထားဦး”

သူတို့ သတိပေးစကားပြောသော်လည်း မာခံက မနာယူ၊
ရှေ့တိုးသွားနေစဉ် နာခံ၏ဆန့်တန်းလာသော လက်တစ်ဖက်က
တစ်စထက်တစ်စ သူ့ထံရှည်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ နာခံ
လက်တစ်ဖက်ထဲ ရှည်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျန်လူတွေ
မှာ အထိတ်တလန့် ခြောက်ခြားနေကြလေသည်။ မာခံလည်း ဒီမြင်
တွင်းကို ကြောက်သည်။ သို့သော် မာခံက နောက်မဆုတ်။ ရှောင်
ပြေးရန်လည်း မကြိုးစားဘဲ မျက်စိမှိတ်ကာ သူ့ထံရောက်လာမည့်
နာခံလက်ကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

* * * *

* နှစ်ရဲ့လက်ချောင်းကလေးတွေ ပူနွေးနူးညံ့နေသည်။ နှစ်က ထိုလက်ချောင်းလေးများဖြင့် သူ့မျက်နှာပေါ်က မျက်ရည်စများကို တစ်စစီဖယ်ရှားပေးနေသည်မှာ ညင်သာလှသည်။ မေတ္တာဓါတ်အပြည့်အဝနှင့်လည်း ဖြစ်သည်။

(၈) သရဲမ္မာလည်း အသဲနဲ့ပါ

(၈) သရဲမ္မာလည်း အသဲနဲ့ပါ

မာန်က သူ့မျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်ကာ မတုန်မလှုပ် ကျောက်
ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရပ်နေသည်။ သူသည် အထိတ်တလန့် စိုးရွံ့စိတ်နှင့်
သူ့ထံရောက်လာမည်ဖြစ်သော နှာခံ၏လက်ကို စောင့်ကြိုနေခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူ၏ပိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံမှ စိမ့်ထွက်လာသော
မျက်ရည်စများသည် ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ယှိစီးကျနေသည်။

နှာခံ၏လက်များက သူ့ပါးကို လာထိတွေ့တာ သူခံစားရ
သည်။ နှာခံသည် အစိမ်းသစ်ဖြစ်သည်။ အသေဆိုးဖြင့် သေခဲ့ရသဖြင့်
ကောင်းရာဘုံဘဝ မရောက်ရရှာသော မကောင်းဆိုးဝါးမ ဖြစ်သည်။

နာခံ၏လက်သည် ရေခဲတုံးတစ်ထုံးလို အေးစက်မာကျောနေသလို ပါလျက်နှင့် . . . အခုတော့ . . .

နာခံရဲ့လက်ချောင်းကလေးတွေ ပူနွေးနူးညံ့နေသည်။ နာခံက ထိုလက်ချောင်းလေးများဖြင့် သူ့မျက်နှာပေါ်က မျက်ရည်စမျှားကို တစ်စစဖယ်ရှားပေးနေသည်မှာ ညင်သာလှသည်။ မေတ္တာခါတ်အပြည့်အဝနှင့်လည်း ဖြစ်သည်။ မာခံက နာခံကို တွေ့ချင်စိတ်တွေ့ရင်ထဲ၌ တားဆီးမရအောင် ယိုဖိတ်လာပြန်သည်။ သူ့က မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်လိုက်၏။

နာခံက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ပင် ရပ်နေသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်လည်း ရှည်ထွက်မနေတော့။ သူ့ကိုချင်း အင်မတန် နီးကပ်နေသည်။ နာခံက ကြေကွဲဆို့နှင့်သော အသံနှင့် . . .

“မာခံ . . . မငိုပါနဲ့၊ နင်ငိုရင် ငါလည်း ငိုချင်တယ်၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါတို့ ဘဝခြင်းခြားနေပြီဆိုတာ အမှန်ပါပဲ၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ နင့်ကို ချစ်လွန်းလို့ ငါလိမ်မိပါတယ် မာခံရယ်”

ဟုပြောသည်။ မာခံက သူ့ခေါင်းတွေကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါရမ်းပြရင်း . . .

“တကယ်တော့ နင်မလိမ်ပါဘူး နာခံ၊ ငါကသာ လိမ်ခဲ့တာပါ”

နာခံသာ မဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက် အလွမ်းသယ်နေကြသည်ကို ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်လို ကြည့်ရှုနေသော ရှင်းတို့တစ်သိုက်သည် ဝင် ထိုစကားကိုကြား၍ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ နာခံက . . .

“နင်က ငါ့ကို ဘာတွေလိမ်ခဲ့လို့လဲ”

“နာခံ . . . နင့်ကို ငါက အစောကြီးထဲက သရဲလို့ သိခဲ့ပါတယ်၊ ဆက်ပြီးတော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာပါ၊ အဲဒါ နင့်တို့ လိမ်တာပဲပေါ့”

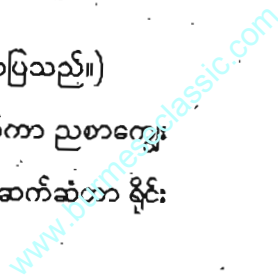
နာခံက အံ့ဩစွာ . . .

“နင်က ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ”

* * * *

(နာခံကို မာခံက ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြောပြသည်။)

မာခံက ရှင်းတို့လူသိုက်ကို အိမ်ပေါ်ဖိတ်ကာ ညစာကျွေးဆောင်ပေး ဖြစ်သည်။ ရှင်းတို့က သူ့မိန်းမအပေါ် ဆက်ဆံတာ ခိုင်း

ပြသည်ဟုထင်သဖြင့် ရှင်းတို့အိမ်ပြန်သွားသောအခါ မာခဲက လိုက်
သွားကာ ရန်တွေ့ခဲ့သည်။ ရှင်းတို့ကတော့ နာခဲသေခဲ့ပြီဆိုတာ အခိုင်
အမာပြောခဲ့သည်။ အိမ်နောက်ဖေးက တောစပ်မှာ သူ့အလောင်း
မြှုတ်ထားတယ်ဟုပင် အတိအကျ သတင်းပေးခဲ့၏။

ထိုနေ့ညက မိုးတွေ သည်းသည်းမည်းမည်းရွာနေသည်။
သူက မိုးထဲလေထဲမှာပင် အိမ်နောက်ဖေးသွားကာ ရှာသည်။ မြေပုံ
မိမိကို တွေ့သောအခါ တူးကာ ရှာသည်။ မြေမြှုတ်ထားသော နာခဲ
၏အလောင်းကို တွေ့ရ၏။ မလွဲပါ။ သေချာပါသည်။ လက်တစ်ဖက်
တွင် ကျောက်နီလက်စွပ်ကလေး ဝတ်ဆင်ထား၏။ လွတ်နေသော
ကျန်တစ်ဖက်က ကံဆိုးရှာသော သူတို့ရင်သွေးကလေးကို ပွေ့ဖတ်
ထားသည်။

သူသည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အစိုးပေါ်အရည်တင်ဖြစ်နေ
သော နာခဲအလောင်းကို မရွံ့မရှာနိုင်ဘဲ မိုးရေထဲတွင်ဖက်ကာ ငို
ကြွေးခဲ့သည်။ ပါးစပ်ကလည်း တကြော်ကြော် အော်ခေါ်သည်။ နာခဲ
ကြားနိုင်မည် မထင်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နာခဲက သူ့ကိုကြည့်ကာ . . .
“မာခဲ . . . ရွံ့တွေပေနေပါလား၊ ဘယ်က ဘယ်လိုပေလာ

တာလဲ”

ဟု ရွံ့တွေကို သုတ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ပန်းတန်တန်ဝန်း
တန်ယူကာ . . .

“မာခဲ . . . နင်ဆာနေရောပေါ့၊ စားလိုက်ဦး”
ဟုထိုးပေး၏။ ဒီတော့မှ မာခဲလည်း အမှန်ကို မြင်သည်။

နာခဲကန်ထဲမှာ ရှိတာတွေက ချက်ထားသော ဟင်းတွေမဟုတ်။ အင်း
ဆတ်ပိုးကောင်တွေ၊ သစ်ရွက်ခြောက်တွေ၊ ပုတ်သိုးဆွေးမြေ့နေသော
အပွက်တွေ။ သို့သော် မာခဲက နာခဲမရိပ်မိအောင် ထိုအရာများကို
အောက်ယူ၍ မရွံ့မရှာ အပြုံးမပျက်စားပြသည်။ ပြီးတော့ ပြောလိုက်
သေးသည်။

“နာခဲချက်ထားတဲ့ ဟင်းတွေက ကောင်းလိုက်တာ”
နာခဲက မာခဲပြောတာတွေ နားထောင်ပြီး မျက်ရည်တွေ
အတွေ့တွေ စီးကျလာသည်။ ဩော် . . . မာခဲ၊ သူ့အပေါ် အတော်
အိမ်ချစ်ရှာသားပဲဟု သဘောပေါက်သွား၏။

နောက်ရက်တွင် နာခဲက ကလေးချီကာ လှေဆိပ်၌ ရပ်ငေး
နေတုန်း မာခဲသည် ရှေ့သို့ကုန်းက ခြေထောက်နှစ်ချောင်းအကြား
ဆင်အောက်မှ ကြည့်လိုက်၏။ နာခဲကို မမြင်ရ။ နာခဲက ပယောက်

နေသည်။ သူ့ဒီအတိုင်း ပြန်ကြည့်တော့ မြင်နေရသည်။ သေချာပါသည်။ နာခံက လူမဟုတ်။ အားလုံးပြောကြသလို သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ပြောကြသလို တစ္ဆေသရဲမ။

သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

နာခံမရှိခိုက် မှာခံသည် သူ့အထုတ်ထဲမှ ဆရာဝန်ပေးထားသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ပုံအဆောင်ကလေးကိုယူကာ လက်ဖျပ်ချီရိုက်ပြီး ရေထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ နာခံက နာနာဘာဝဖြစ်သည်။ ဒီတော့ ဒီအဆောင်သည် သူ့အတွက်သာ ကောင်းပြီး နာခံအတွက်တော့ ကောင်းကျိုးပေးနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ (ခွင့်လွှတ်တော်မှပတ်ဝန်းကျင်အရှင်ဘုရား)

နာခံက မှာခံပြောပြသမျှတွေ နားထောင်ရင်း ရင်ထဲတွင် ဆိုနစ်၍လာသည်။ ဪ... မှာခံသည် သူထင်ထားတာထက်ပို၍ သူ့ကို ချစ်ခင်သူဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ မှာခံက ဒီရွာက မဟုတ်။ သူတို့ ဖါးခနောင်းရွာကလေးမှာ ချောင်ကျကာ ဖွံ့ဖြိုးမှုနောက်ကျသည်။ မှာခံသည် ကျေးရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိလာသည့် နိုင်ငံခြားသား ဆေးကုသရေးအဖွဲ့တွင် အောက်ခြေအလုပ်သမားကလေးအဖြစ် ယောက်အဖြစ် ရွာကလေးသို့ ပါလာရာမှ သူတို့နှစ်ဦးတွေ ဆုံမိတယ်။

မေတ္တာမျှခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ကို ခွဲခွာရက်သော ကံကြမ္မာကြောင့် . . .

“မှာခံ . . . နင်က သရဲသိပ်ကြောက်တတ်တယ်၊ အခု ငါက သရဲဖြစ်နေပြီ၊ နင်မကြောက်ဘူးလားဟင်”

နာခံက သူသိလိုသောအချက်ကို မေးလိုက်သည်။ မှာခံက နိုးနိုးစင်းစင်းသာ ဖြေပါသည်။

“ငါက သရဲကြောက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်နဲ့ဝေးရမှာကို ငိုကြောက်တယ် နာခံ”

သူတို့နှစ်ယောက် ဖက်လိုက်ကြသည်။ ဘဝခြင်းခြားနေသော်လည်း အချစ်ခြင်းမခြားသူများ။ အရင်က ရှင်ကွဲမခွဲရတောင် ဆွေကွဲခွဲကြရသည်ဟု ပြောစကားရှိခဲ့၏။ ယခုတော့ ဤချစ်သူနှစ်ဦးမှာ ရှင်စဉ်ကလည်း မခွဲ၊ သေပြန်တော့လည်း မခွဲ။

မှာခံသည် နာခံသေနေပြီဆိုတာ မသိမဟုတ်၊ သိသည်။ ဒါက အမှန်တရားဖြစ်သည်။ ဤအမှန်တရားကိုသာ လက်ခံပါက သူသည် နာခံနှင့် ဆက်၍ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်။ နာခံကို သူတို့နှစ်ယောက် သေခွဲခွာရပေမည်။ သို့သော် မှာခံသည် အမှန်တရားနှင့် အချစ်ရှိရာ၌ အချစ်ကိုသာ ရွေးချယ်ခဲ့လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပြင်းထန်ခိုင်မြဲသော အချစ်ကိုကြည့်၍
 တေးက သူငယ်ချင်းလေးယောက်မှာ မျက်ရည်တွေ ကျနေကြသည်။
 မာ့ခ်နှင့် နာဒ်တို့၏ အပြန်အလှန် ပြောစကားများက သူတို့လေး
 ယောက်၏ အသည်းနှလုံးကိုလည်း ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်နာကျင်စေ
 သည်။ အခုတော့ သူတို့ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သွားသည်။
 အချစ်ဆိုတာ အင်မတန် လေးနက်သော အရာပါလား။

ဤချစ်သူနှစ်ယောက်ကိုမှ သူတို့က ခွဲပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။
 အခုတော့ သူတို့အယူအဆတွေ ပြောင်းသွားသည်။ သူတို့ကို ဘယ်
 သောအခါမှခွဲဖို့ မကြိုးစားတော့ပါ။ သူတို့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
 ဖက်လို့ ငိုသည်။

“တို့သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဘယ်ဘဝပဲရောက်နေနေ သူ
 ငယ်ချင်းပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် . . . သရဲဖြစ်တာတောင် မခွဲကြဘူး”

“အေးကွာ . . . မာ့ခ်တို့အဖြစ်က သနားစရာကောင်းလိုက်
 တာ”

မာ့ခ်နှင့် နာဒ်တို့ကလည်း သဘောတူညီမှုရရှိသွားသည်။
 မာ့ခ်က . . .

“တို့ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး၊ နာဒ် . . . ငါ့ကို ခွဲမသွားပါနဲ့
 နော်”

* * * *

ထူးခြားသည်ဟု အများကဆိုလျှင် ဆိုနိုင်သည်။ ထိုမိခင်
 နောင်းခေါ် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရွာကလေးတစ်ရွာတွင် သရဲနှင့်လူ
 အတူတူပေါင်းသင်းနေထိုင်သော နာဒ်နှင့်မာ့ခ်ဆိုသော ဇနီးမောင်နှံ
 ဘက်ယရှိခဲ့တာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ဤဇာတ်လမ်းမှာ ထိုင်းလူမျိုးများ
 ၏အချစ်ကို အမွန်းတင်ပြောဆိုရာ၌ စံထားရသည့် နှိုးရာပုံပြင်အဖြစ်
 နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်ရှိနေပေလိမ့်မည်။ ယင်းမှာ ဂန္ထဝင်သရဲပုံပြင်
 သည်း ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

နာဒ်သည် သေဆုံးပြီးပါမှ သူနှင့်အတူတူ နေထိုင်နေသော
 အဖြစ်ကို မာ့ခ်က လက်ခံခဲ့သောအခါ၊ မာ့ခ်သူငယ်ချင်းလေးယောက်
 ကလည်း လက်ခံခဲ့ကြသည်။ မိခင်နောင်းကော့ရွာသူကော့ရွာသားများ
 ကလည်း လက်ခံလာခဲ့ကြသည်။ နာဒ်သည် ကြောက်စရာတစ္ဆေသရဲ
 တစ်ကောင် မဟုတ်တော့။ တစ်ခါက သူတို့ရွာသူဖြစ်ခဲ့သလို ယခု

www.burmeseclassic.com

လည်း သူတို့ဖခင်နောင်ရွာသူသာ ဖြစ်၍နေလေသည်။

ရှင်း၊ တာ၊ ပါးနှင့် အေဆိုသော သူငယ်ချင်းလေးယောက်သည် သူတို့ရွာများသို့ မပြန်ကြတော့ဘဲ မာဒ်နှင့် နာဒ်တို့နှင့်အတူ ဤဖခင်နောင်ရွာကလေးတွင်သာ အခြေချနေထိုင်ကြတော့သည်။ နာဒ်ကိုလည်း သူတို့မကြောက်ကြတော့။ မာဒ်ကို သဘောထားသလိုပင် သူငယ်ချင်းလို သဘောထားကာ စကားပြောကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စကားထာဝှက်တမ်းကစားကြသည်။

နာဒ်ကလည်း သူ့ကွယ်လွန်ပြီးသည့်တိုင်အောင် သူ့ချစ်သူ မာဒ်နှင့်အတူ နေထိုင်ရသဖြင့် သူ့ဘဝကို ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေလေသည်။ သူ သရဲဖြစ်နေသည့်အတွက် တချို့ကိစ္စတွေမှာ ပို၍ပင် အဆင်ပြေနေသေးသည်။ ဥပမာ သူသည် မီးဖိုထဲတွင် ချက်ပြုတ်နေရင်း အိပ်ခန်းထဲမှ ကလေးငိုသံကြားရသည်ဆိုလျှင် မီးဖိုခန်းထဲမှ ထမသွားဘဲ ထိုင်ရာက မထပင် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ရှည်ထွက်သွားစေပြီး ပုခက်ကို လှုပ်လှွဲပြီး ကလေးအငိုတိတ်အောင် ချောနိုင်သည်။

နောက်တော့ လူမှုရေးကိစ္စတချို့ကို သူ့အစွမ်းဖြင့် ကူညီနိုင်တာကလည်း ကျေနပ်စရာဖြစ်သည်။ ဥပမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း

ဗုတ်နှာကျက်မှ မိုးယိုသော ကိစ္စ။ သာမန်လူတစ်ယောက်ဆိုပါက ဗုတ်နှာကျက်ကို ဖါထေးရန်အတွက် ပထမ ငြိမ်းဆင်ရပေလိမ့်မည်။ နာဒ်ကတော့ မလို။ သူ့အစွမ်းနှင့် မျက်နှာကျက်တွင် ဇောက်ထိုးနေကာ ဖါထေးပြုပြင်နိုင်သည်။ ရှင်းတို့က ဤကိစ္စအတွက် ချီးမွမ်းသော်။

သူတို့သားကလေး ဒန်မှာ မွေးကင်းစအရွယ်မှ ဘယ်တော့မှ ကြီးထွားမလာသော်လည်း မှင်စာလေးတစ်ကောင်၏ အစွမ်းအစ ခွဲခွဲနေသူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါက ပွဲစားတန်းတွင်လျှောက်ရင်း မာဒ်က သဘောလုံးပစ်ပွဲဝင်ကာ ကံစမ်းသည်။ မာဒ်က နံရံတွင် ထောင်ထားသော သံဗူးခွဲများကို ဘောလုံးနှင့် ပစ်လိုက်စဉ် ဒန်က သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ရှည်ထွက်အောင် ဆန့်ထုတ်ပြီး ဗူးခွဲများကို လဲပြိုကျအောင် လုပ်ဖူးသည်။

ပွဲတော်ရက်များနှင့်ကြုံလျှင် သူတို့အုပ်စုကား အပျော်တမ်း သရဲခြောက်ပြသည့် သရဲအိမ်ကြီးဖွင့်ကာ စီးပွားရှာသည်။ မာဒ်က ခွဲပေါက်ဝမှစောင့်ကာ ငွေသိမ်းရုံပင် ဖြစ်သည်။ ရှင်းတို့သူငယ်ချင်း လေးယောက်နှင့် နာဒ်က သရဲလုပ်ကာ ရုံထဲဝင်ကြည့်သူများကို ခြောက်လှန့်ပြုကြရသည်။ နာဒ်က ဘယ်လိုပင် ခြောက်ခြောက်၊

www.burmeseclassic.com

၁၅၆

ဒေဝကြာ

ကြည့်သူတွေက မကြောက်ကြူး နှာခံကို သရဲအတုဟု ထင်နေသေးကြောင်း ဖြစ်လေသည်။

(ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ)

ဒေဝကြာ

(ဇူလိုင် ၂၀၁၃)

